

JUSTIN HALPERN

SH*T

my dad says

lời vàng
của bố

*Cuốn sách này buồn cười đến phát điên
lên được – Chelsea Handler*

JUSTIN HALPERN

LỜI VÀNG CỦA BỐ

SHIT MY DAD SAY

Bản quyền tiếng Việt © 2011 Công ty Sách Alpha

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG – XÃ HỘI

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Lời tựa

Bạn đọc hẳn sẽ bất ngờ khi cầm trên tay cuốn sách. Chúng tôi tin rằng sẽ có người chất vấn hoặc hoài nghi tại sao chúng tôi lại quyết định xuất bản một cuốn sách về mối quan hệ cha con cùng những mối quan hệ khác trong gia đình, nhưng lại dùng rất nhiều ngôn từ dung tục như vậy.

Thông qua cuốn sách, chúng tôi muốn đem đến cho độc giả hình dung về cuộc sống gia đình người Mỹ trung lưu, không phải cuộc sống trong phim ảnh, mà là cuộc sống thật với vô vàn khó khăn. Đó là những người có học thức phải chật vật tìm việc kiếm sống, chuyên gia trong lĩnh vực “dược phẩm hạt nhân” làm việc cật lực hàng ngày tới tận tối khuya với rất nhiều áp lực.

Cuốn sách có lẽ cũng sẽ là bằng chứng cho thấy công nghệ thông tin hiện đại không khiến cha mẹ và con cái cách biệt, mà nó đã san bằng những khoảng trống còn thiếu trong mối quan hệ đó. Đồng thời, đây còn là cây cầu nối văn hóa ra thế giới bên ngoài, có thể, qua đó sẽ có nhiều cặp cha-con hiểu nhau hơn.

Và điều cuối cùng chúng tôi muốn nói, trước khi bạn đọc bắt đầu cuốn sách này, rằng cũng giống như ông bố thẳng thắn đến thô lỗ của Justin Halpern, chúng tôi muốn đưa ra cho bạn đọc, nhất là bạn đọc trẻ tuổi một nhãn quan trung thực khi suy xét mọi vấn đề trong cuộc sống. Chuyển đến bạn đọc thông điệp của ông, rằng chúng ta phải làm việc chăm chỉ, nỗ lực không ngừng, lắng nghe và suy nghĩ, trung thực và tận tâm, quan sát cẩn thận mọi thứ xung quanh, và đối xử tử tế với những người xứng đáng được như thế. Còn rất nhiều điều khác nữa, bạn đọc hãy tự khám phá, bắt đầu từ đây!

Hà Nội, tháng 11 năm 2011

CÔNG TY CỔ PHẦN SÁCH ALPHA

Tên tuổi và tính cách đặc trưng của một số cá nhân được khắc họa trong cuốn sách này đã được thay đổi để đảm bảo riêng tư cho họ. Nếu có bất kỳ điểm nào đó giống với người thật, dù đang sống hay đã mất, đều chỉ là tình cờ mà thôi.

Tặng bố, mẹ, Dan, Evan, Jose và Amanda

Xin cảm ơn mọi người vì đã yêu thương và ủng hộ con.

Giới thiệu

"Tao chỉ yêu cầu mày một việc, đó là hãy dọn dẹp đồng rác rưởi của mày để khi mày bước ra ngoài, phòng ngủ của mày không giống như bãi chiến trường. À, chia buồn với việc mày bị bạn gái đá đít nhé."

Năm hai mươi tám tuổi, tôi sống ở Los Angeles và mỗi tình phương xa đã bước sang năm thứ ba, vì bạn gái tôi sống ở San Diego. Hầu như thứ Sáu nào tôi cũng rong ruổi suốt ba tiếng rưỡi trên đường, trong khi chiếc Ford Ranger 1999 của tôi bò gần 200 cây số trên quốc lộ 5 đi San Diego. Cứ được một lúc, chiếc xe lại quyết định chết máy một lần. Trong khi đó, chiếc radio lại bị hỏng nên tôi chỉ dò được một kênh duy nhất chuyên phát những bài hát của ca sĩ nhạc rap mới nổi Flo Rida. Chẳng có gì giống với việc lông nhông trên đường cao tốc chỉ để động cơ bị ngỏm, tay lái chết cứng, còn tay nhạc công thì gào lên, "Và đây là **CHÀNG TRAI CỦA TÔI**, Flo Rida, với ca khúc ăn khách mới 'Right Round'! Nào chúng ta hãy cùng thưởng thức!"

Nói cho gọn thì việc chạy đi chạy lại trên quãng đường xa xôi này làm tôi rạc cả người. Vì vậy, vào tháng Năm năm 2009, khi Maxim.com mời tôi một công việc cho phép không cần phải ngồi cố định một chỗ, tôi vội ngay lấy cơ hội này. Tôi có thể chuyển đến San Diego và sống cùng bạn gái. Khó khăn duy nhất trong kế hoạch này là nàng lại không hào hứng được như tôi. Và khi nói "không hào hứng," là tôi muốn nói rằng lúc tôi xuất hiện trước ngưỡng cửa để đích thân mang tin tốt đến cho nàng, nàng chia tay bég với tôi.

Lái xe ra khỏi nhà nàng, tôi nhận thấy rằng lúc này không những độc thân mà tôi còn chẳng có chỗ nào để ở, bởi vì tôi đã báo cho ông chủ nhà ở Los Angeles là cuối tháng này sẽ chấm dứt hợp đồng thuê nhà. Rồi xe lại chết máy. Khi hùng dũng bước vào xe để thử nổ máy trở lại, trong đầu tôi lóe lên ý nghĩ rằng người duy nhất mà tôi biết ở San Diego may ra có phòng cho tôi trú ngụ chính là bố mẹ tôi. Bụng tôi bắt đầu bồn chồn khi tôi hết bật lên lại tắt xuống chiếc chìa khóa trong ổ. Tôi cũng lóe lên ý nghĩ rằng gia đình đang tổ chức tiệc nướng trong ngôi nhà ngay trước chỗ chiếc xe tôi chết máy, có thể nghĩ rằng tôi là một tên biến thái vừa dừng xe lại để thủ dâm. May thay, chưa đầy một phút thì chiếc xe nổ máy trở lại và tôi nhấn ga phóng đến nhà bố mẹ.

Lý do tại sao tôi nhanh chóng cảm thấy căng thẳng như vậy là vì nhờ bố tôi giúp đỡ chẳng khác gì biện hộ trước Tòa án Tối cao: Anh phải trình bày rõ

ràng các chi tiết, sắp xếp chúng thành chủ đề đảng hoàng, sau đó viện dẫn các tiền lệ trong những vụ trước đó để có lợi cho trường hợp của mình. Chẳng lâu lắc gì sau khi xuất hiện không kèn không trống trong ngôi nhà ba phòng ngủ khiêm tốn của bố mẹ tôi ở khu vực lân cận với vùng quân sự rộng lớn của San Diego có tên là Mũi Loma, tôi đã phải biện hộ trước bố mẹ cho trường hợp của mình trong phòng khách. Tôi lập tức viện dẫn “Bố và anh trai Daniel Halpern của tôi”, có ý nhắc đến ông anh trai Dan sống ở nhà lúc hai mươi chín tuổi để vượt qua ‘thời kỳ quá độ’.” Tôi trình bày được nửa chừng thì bố tôi ngắt lời.

“Được rồi. Lạy Chúa, mày không cần phải diễn hết cả cái tiết mục văn nghệ thối hoắc đó. Mày biết là mày có thể ở lại đây. Tao chỉ yêu cầu mày một việc, đó là hãy dọn dẹp đồng rác rưởi của mày để khi bước ra ngoài, phòng ngủ của mày không giống như bãi chiến trường,” ông nói. “À, chia buồn với việc mày bị bạn gái đá đít nhé.”

Lần gần đây nhất tôi sống ở nhà là cách đây mười năm, khi đang học năm thứ hai ở Đại học bang San Diego. Lúc đó, cả bố và mẹ tôi đều còn đi làm – mẹ tôi là luật sư cho một tổ chức phi lợi nhuận; còn bố tôi làm y tế hạt nhân ở Đại học California-San Diego – vì vậy tôi cũng chẳng hay gặp họ cho lắm. Mười năm sau, mẹ tôi vẫn làm việc bình thường, nhưng bố tôi đã bảy mươi ba tuổi nên đã nghỉ hưu và quanh quẩn trong nhà. Suốt-Cả-Ngày.

Sau đêm đầu tiên ở nhà, tôi bò ra khỏi giường vào lúc 8 giờ 30 sáng và sắp xếp “phòng làm việc” (vác cái laptop của tôi ra) trong phòng khách, nơi bố tôi đang xem TV, và bắt đầu viết cột báo đầu tiên. Michael Jackson vừa qua đời, vì thế tôi vẽ bức tranh mô tả Chúa Jesus bỏ qua các lời buộc tội xâm hại tình dục trẻ em của Michael Jackson và cho phép anh vào Thiên đường, bởi vì Người rất hâm mộ vua nhạc Pop. (Sau đó, biên tập viên chỉ ra rằng nên để cho Thánh Peter dẫn M.J. đi qua cánh cổng Thiên đường mới phải, nhưng đấy là chuyện khác.) Còn lâu bố tôi mới hiểu rằng thằng cu mặc bộ pyjama của ông và sục sạo Google để tìm những bức ảnh ngớ ngẩn về Chúa Jesus đang làm việc. Vì vậy ông vẫn đối xử với tôi như bình thường.

“Thế đéo nào mà Wolf Blitzer lại nói với tao về Michael Jackson nhỉ?” ông quát lên. “Tổng thống thì đang tới cái nước Nga quái quỷ kia tìm cách bảo bọn chó đẻ ngừng vũ khí hạt nhân, thế mà hấn lại nói với tao về Michael Jackson? Mẹ nó chứ, Wolf Blitzer!”

Cứ như vậy cho đến hết ngày, bố tôi thường xuyên nổi đóa lên vì một chuyện gì đó, từ nhà bếp hoặc ngoài sân hoặc bất cứ chỗ nào nhảy vọt vào

phòng khách rồi hét lên những câu đại loại như, “Mày cho tương cà chua lên cái bánh hamburger tao làm cho mày à?”

“Vâng, sao ạ?”

“Sao ạ? Mày bảo sao ạ là thế nào? Đây là bánh hamburger thượng hạng. Không phải là cái đồ cứt ngựa mày nấu. Tao đã bỏ thời gian cho nó. Lần sau tao sẽ nấu cứt cho mà ăn.”

Về nhà tuyệt thật.

Theo những gì tôi biết về ông, bố tôi là người thô lỗ. Khi còn nhỏ, gần như là tôi phát khiếp lên với ông, vì vậy tôi không tài nào hiểu được rằng mình đang tiếp xúc với một người thẳng thắn nhất thế giới. Giờ đây, khi đã trưởng thành, suốt ngày tôi tiếp xúc với đủ hạng người – bạn bè, đồng nghiệp, họ hàng – chẳng bao giờ họ nói thật những gì đang nghĩ trong lòng cả. Càng dành nhiều thời gian gần gũi bố trong hai tháng đầu tiên quay về nhà, tôi càng bắt đầu cảm thấy biết ơn sự pha trộn giữa tính chân thật với sự điên rồ đặc thù trong lời nói và tính cách của ông.

Một hôm, tôi đi dạo với bố, còn chú chó Angus thì đánh hơi trong bụi cây bên ngoài căn nhà hàng xóm. Bố quay sang tôi và nói, “Nhìn lỗ đít con chó kia.”

“Cái gì? Sao cơ ạ?”

“Nhìn lỗ đít nó giãn ra là biết ngay nó sắp ỉa rồi. Thấy chưa. Đây.”

Đúng thời điểm ấy, thời điểm chú chó ị vào sân nhà hàng xóm còn bố tôi đứng đấy hãnh diện ngắm nhìn lời tiên đoán của mình trở thành hiện thực, tôi mới nhận ra ông thông thái, thậm chí có khả năng tiên tri đến mức nào.

Tôi hôm đó, tôi ghi lại câu nói của ông và đưa lên làm trạng thái trên cửa sổ chat khi không ngồi ở máy tính. Và sau đó, mỗi ngày tôi lại lấy một câu nói buồn cười của bố để đưa lên làm trạng thái. Khi một người bạn khuyên tôi hãy tạo trang Twitter để lưu lại tất cả những phát ngôn điên rồ của ông, tôi đã lập trang “Shit My Dad Says” (Lời văng của bố). Trong khoảng một tuần, chỉ có vài người theo dõi tôi – hai người bạn biết bố tôi và nghĩ rằng ông chỉ là nhân vật hư cấu. Rồi sau một hôm ngủ dậy tôi có cả ngàn người theo dõi. Ngày hôm sau, mười ngàn. Rồi năm mươi ngàn. Rồi một trăm, hai trăm, ba trăm ngàn, và đột nhiên ảnh bố tôi cùng những câu nói của ông xuất hiện khắp nơi. Các nhà xuất bản gọi điện, muốn giới thiệu tôi; những nhà sản xuất

truyền hình mời tôi tham gia chương trình; còn phóng viên thì xin phép được phỏng vấn.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là: Không ổn rồi. Cảm xúc tiếp theo chỉ có thể được mô tả bằng cụm từ: Sợ hãi đái.

Để minh họa cho việc bố tôi ghét các thể loại chú ý của công chúng thế nào, tôi xin được dẫn ý kiến của ông về các thí sinh tham gia cuộc thi Jeopardy!

Bố tôi là người có học và hiểu biết, và một tối nọ khi tôi đang xem Jeopardy! thì ông bước vào phòng khách và trả lời chính xác từng câu hỏi mà Alex Trebek nêu ra. “Bố, bố nên đi thi Jeopardy! mới phải,” tôi nói.

“Mày đùa cái quái gì thế? Xem bọn chúng kia. Chúng chẳng có tí tự trọng đéo nào cả. Mật tư cách. Tham gia một chương trình thực tế như vậy chỉ tỏ khiến tao phát ốm.”

Tôi biết mình phải kể cho bố nghe chuyện từ trước đến nay tôi đưa lời ông lên mạng, và bây giờ các nhà xuất bản cũng như các chương trình truyền hình đang quan tâm đến việc chuyển thể tài liệu này. Nhưng trước khi làm vậy, tôi tính gọi cho ông anh cả Dan với hy vọng anh sẽ bảo rằng chẳng qua tôi cứ nghiêm trọng hóa sự việc, chứ với bố thì chuyện này nhỏ như con thỏ.

“Vãi cứt, mày làm cái gì thế?” Dan vừa nói với tôi vừa phá lên cười lớn. “Cậu ba ơi, bố sẽ – mà thậm chí tao cũng không biết bố sẽ làm gì nữa. Tốt nhất là mày chuẩn bị cuốn gói khỏi nhà đi. Nếu tao là mày, tao sẽ thu xếp đồ đạc trước, kiểu lánh nạn ấy. Chỉ mang món nào quan trọng để có thể xách một tay thôi.”

Tôi quyết định đi dạo một vòng quanh khu nhà để tập trung suy nghĩ trước khi đối mặt với bố tôi. Dạo một vòng quanh khu nhà đã biến thành vại dấm quanh khu nhà, và một tiếng sau đó khi trở về, tôi phát hiện thấy bố tôi đang ngồi trên bậu cửa trước nhà, trông rất vui vẻ. Tôi xác định hoặc là bây giờ, hoặc là không bao giờ.

“Bố ơi, con phải nói với bố một chuyện... lạ,” tôi nói ngập ngừng, rụt rè ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh ông.

“Mày phải nói với bố một chuyện lạ hử? Chuyện lạ gì mà mày phải nói với bố?” Ông đáp lời.

“Vâng, có một thứ được gọi là Twitter,” tôi nói.

“Tao biết Twitter là gì, bố sư khi. Mà nói cứ như tao không biết cứ là gì ấy. Tao biết nó là gì. Mà phải lắp mạng mới vào được Twitter,” ông nói, tay ra hiệu xoay chiếc chìa khóa trong ổ điện khi nói đến chỗ “lắp mạng.”

Và sau đó, tôi trải hết tất cả ra: Trang Twitter của tôi, những người theo dõi, các bài báo, các nhà xuất bản, các nhà sản xuất truyền hình, tất tần tật. Ông lặng lẽ ngồi nghe. Sau đó ông bật cười, đứng dậy, lấy tay phủi quần và nói, “Mày có thấy cái điện thoại di động của bố đâu không? Mày gọi vào đấy cái, tao tìm mãi chả thấy.”

“Vậy là bố... không trách con về chuyện này? Bố đồng ý để con viết sách, đưa trích dẫn, tất cả mọi thứ?” Tôi hỏi.

“Tao quan tâm làm đéo gì? Tao không cần biết người ta nghĩ gì về tao. Cứ xuất bản những gì mày muốn. Tao chỉ có hai nguyên tắc: Tao không nói chuyện với ai cả, và mày kiếm được đồng nào thì cứ giữ lấy. Tao có mẹ nó tiền của tao rồi. Đếch cần tiền của mày,” ông nói. “Giờ thì gọi vào điện thoại di động của tao xem nào, bố sư khi.”

1. Đừng bao giờ nhận cái gì mình không biết

“Thế cái đéo gì khiến mày nghĩ rằng ông nội cũng muốn ngủ trong căn phòng đó giống như mày hả con?”

Mùa hè năm 1987, khi tôi lên sáu, có một người bà con sống ở trang trại bên bang Washington tổ chức đám cưới. Gia đình tôi ở San Diego, vì vậy bố tôi quyết định không việc gì phải bỏ ra một ngàn đô mua vé máy bay để cả bố mẹ tôi cùng hai ông anh tôi và tôi đến đó.

“Tại sao tôi lại phải bỏ ra hai trăm đô cho một thằng nhóc sáu tuổi đi xem đám cưới?” ông nói với mẹ tôi. “Cô nghĩ rằng đây là thời điểm thằng Justin quan tâm à? Hai năm trước nó vẫn còn đùn ra quần kia mà. Nếu tất cả mọi người đều phải đi thì chúng ta sẽ đi ô tô.”

Vậy là chúng tôi đi ô tô. Tôi ngồi lọt thỏm giữa hai ông anh trai – Dan, lúc đó mười sáu tuổi, và Evan, mười bốn tuổi nhưng cao lêu đêu – ở băng ghế sau của chiếc Thunderbird đời 82 nhà tôi. Mẹ tôi ngồi ở ghế trước, và bố tôi cầm lái khởi đầu cho cuộc hành trình dài gần 3.000 cây số đi Washington. Đi được dặm cây số thì hai ông anh và tôi bắt đầu chòng ghẹo lẫn nhau, chủ yếu là bọn họ đánh tôi và nói những câu đại loại như, “Sao mày lại ngồi như thằng đồng tính thế? Tao cá rằng nguyên nhân là đích thị mày đồng tính.” Bố tôi lập tức ngoặt vào ven đường, bánh xe rít lên làm chúng tôi giật nảy người, và quay phắt đầu về phía ba chúng tôi.

“Chúng mày nghe đây. Tao sẽ không xử lý bất cứ chuyện ngớ ngẩn nào của chúng mày cả, hiểu không? Tất cả chúng ta sẽ cư xử văn con mẹ nó minh với nhau nhé.”

Nhưng không. Chúng tôi không thể nào làm vậy được. Đây không phải là tình huống dành cho “văn con mẹ nó minh với nhau.” Chúng tôi có năm người cả thảy, trong đó ba thằng con trai chưa đầy mười bảy tuổi, ngồi cách nhau chỉ nửa đốt ngón tay suốt sáu tiếng đồng hồ mỗi ngày, trong khi con đường tưởng chừng như vô tận kia chỉ nhích được từng chút một. Đây không phải là kỳ nghỉ ngắm cảnh bình thường của gia đình. Tình cảnh giống như chúng tôi đang chạy trốn pháp luật: Chúng tôi lái xe suốt ngày suốt đêm, càng lúc càng toát nhiều mồ hôi và trở nên cáu bẳn theo từng giờ, trong khi đó bố tôi cứ lâu lâu lại tự nói với chính mình bằng giọng tuyệt vọng đại loại

như, "Chúng ta phải đến mẹ nó chỗ đây, không thể nào xa quá như vậy được."

Hơn một ngày rưỡi sau đó, sau hai mươi tư tiếng lái xe trên đường, chúng tôi đến Olympia, Washington, và gặp họ hàng ở hành lang một khách sạn. Tổng cộng khoảng sáu mươi người thuộc dòng họ Halperns ở đó, trong đó có ông nội chín mươi tuổi của tôi. Là người ít nói nhưng rắn rỏi, ông ghét nhất là khi người ta cứ làm to chuyện về ông. Ông điều hành một trang trại thuốc lá ở Kentucky cho đến năm sáu mươi lăm tuổi, và bây giờ tuy đã già, ông vẫn không có ý định chấp nhận sự giúp đỡ của mọi người, vì theo lời ông là không cần thiết.

Gia đình tôi đã đặt một số phòng khách sạn, mỗi phòng cho hai người, nhưng lại chưa phân chia cụ thể ai vào phòng nào cả. Hai ông anh tôi nhanh chóng quyết định sẽ ở chung phòng với nhau, bố mẹ tôi đương nhiên là ở một phòng, còn lại tôi chơ vợ chẳng biết ở với ai. Vì một lý do nào đó, tất cả họ hàng đều nghĩ rằng "sẽ thật tuyệt vời" nếu tôi ở chung với ông nội. Trước đây, ông nội đã từng sống cùng với chúng tôi ở San Diego, và tôi chỉ còn nhớ rằng ông có thói quen luôn để một chai Wild Turkey trong phòng, thỉnh thoảng lại lên làm một tộp. Có lần anh Dan bắt được quả tang ông đang uống rượu, thế là ông hét lên "Cháu bắt được ông rồi!" và cười như phát rồ. Tôi còn nhớ rằng ông cần có người giúp mới ra được khỏi giường nhưng lại cáu ngầu lên khi ai đó cố gắng giúp đỡ ông. Không đời nào tôi muốn ở chung phòng với ông, nhưng đành ngậm bồ hòn làm ngọt bởi vì nếu nói ra thì tôi sẽ bị cả nhà ghét vì tội không cởi mở.

Vậy là, giống như bất kỳ đứa trẻ sáu tuổi nào không muốn làm điều gì đó, tôi giả ốm và được mọi người quan tâm hơn. Khi nghe tin tôi không được khỏe trong người, các cô vội vã mang tôi qua hành lang trải thảm đến phòng bố mẹ và xông vào như thể đây là phòng cấp cứu.

"Được rồi, mọi người cứ bình tĩnh, bố sư khí. Giờ thì ra ngoài để tôi khám cho thằng nhỏ," bố tôi quát lên. Các cô rút hết, để lại hai bố con tôi với nhau. Bố nhìn vào mắt tôi và sờ tay lên trán tôi.

"Mày bảo mày ốm hả? Được, có vẻ như mày vừa gây ra một vụ nhỏ nhặng đây nhỉ. Mày có ốm đau gì đâu. Có chuyện gì? Tao vừa lái xe qua cả một cái lục địa khôn nạn nên mệt lắm. Phun ra nhanh đi."

"Mọi người muốn con ở chung phòng với ông nội, nhưng con không muốn," tôi đáp.

“Thế đây, cái đeo gì khiến mày nghĩ rằng ông nội muốn ngủ chung phòng với mày?”

Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này. “Con không biết.”

Chúng tôi đi qua hành lang đến căn phòng mà ông nội vừa nhận. Ông đang cúi húi sửa soạn đi ngủ.

“Xem này, bố. Justin không muốn ở chung phòng với bố. Bố nghĩ sao về chuyện này?”

Tôi thu mình sau chân bố, trong khi bố tìm cách lôi cổ tôi ra để đối diện với ông. Ông nội nhìn thẳng vào mắt tôi một lát.

“Ừ, tao cũng chẳng muốn ở chung phòng với nó. Tao muốn ở phòng của riêng tao,” ông nói.

Bố quay lại và nhìn tôi như thể vừa phát hiện ra một manh mối còn thiếu trong vụ giết người. “Sướng chưa con,” ông nói. “Có vẻ như mày cũng chẳng có đêch gì tốt đẹp cả.”

Tập đi vệ sinh

“Mày bốn tuổi rồi con ạ. Mày phải ị trong nhà vệ sinh. Đây không phải là kiểu đàm phán đưa qua đây lại để chúng ta tìm lấy một điểm ở giữa. Tóm lại là mày phải ịa trong nhà vệ sinh.”

Ngày đầu tiên đi nhà trẻ

“Mày nghĩ chuyện này khổ sở lắm hả? Nếu như nhà trẻ đã khiến mày cuống cả đít lên thì tao có một số tin xấu cho mày về phần còn lại của cuộc đời đây.”

Bị tai nạn

“Tao đêch quan tâm đến lý do lý trấu, cửa sổ vỡ là vỡ... Khoan đã, tại sao xi rô lại dính khắp nơi vậy? Được rồi, mày biết chuyện gì? Bây giờ thì tao muốn biết chuyện xảy ra như thế nào rồi đây. Kể xem nào.”

Tiệc sinh nhật lên bảy

“Không, tiệc sinh nhật của mày không thể có nhà hơi được... Mày hỏi tại

sao là nghĩa lý gì? Đã bao giờ mày tự hỏi xem tao sẽ đặt cái nhà hơi khôn kiếp này vào chỗ nào trong sân sau nhà mình chưa?... Ừ, đúng rồi đấy, tao nghĩ về chuyện thôi hoặc này như vậy đấy, còn mày chỉ mong điều kỳ diệu xảy ra thôi.”

Trò chuyện với người lạ

“Nghe này, nếu như có ai đó tử tế với mày mà mày lại không biết họ, tốt nhất là né khẩn cấp. Không ai tử tế với mày chỉ để mà tử tế thôi đâu, còn nếu như tử tế thật thì họ đã mang được cái tử tế ấy đi nơi khác rồi.”

Thái độ trên bàn ăn

“Lạy Chúa, có bữa ăn nào mà mày không làm đổ cái gì đấy không?... Không đâu Joni ạ, nó cố tình làm thế đấy, bởi vì nếu không thì nghĩa là đầu óc của nó có vấn đề gì đó, và không có bài kiểm tra nào cho thấy điều đó cả.”

Khóc lóc

“Tao không quan tâm việc mày khóc lóc thế nào. Tao chỉ quan tâm đến một thứ duy nhất là cái dòng nước chảy ra từ mũi mày kia kìa. Nó chảy đi đâu? Lên tay mày, lên áo mày? Như vậy không tốt. Ôi lạy Chúa, đừng có mà khóc đấy.”

Lần đầu tiên ngủ đêm lại ở nhà bạn bè

“Cố gắng đừng vãi đái ra quần nhé.”

Bị trêu chọc

“Vậy ra nó gọi mày là đồ đồng tính. To chuyện đây. Là đồng tính thì có gì sai đâu cơ chứ... Không, tao không nói mày đồng tính, lạy Chúa. Giờ thì tao bắt đầu hiểu tại sao thằng bé đấy lại thích trêu mày rồi đấy.”

Cảm thấy thoải mái với vị trí của mình

“Đây là nhà tao. Tao sẽ mặc quần áo khi nào tao muốn mặc, và tao sẽ cởi truồng khi nào tao muốn cởi truồng. Việc bạn bè mày sắp sửa ghé qua đây một lát chẳng liên quan gì tới việc đó cả – nghĩa là tao không quan tâm.”

2. Không đâu bằng nhà mình

“Đây là nhà tao, khôn kiếp thật!

Tao phải bảo vệ nhà TAO!”

Khi tôi lên bẫy, bố tôi mời tôi vào phòng ngủ của ông và cho tôi xem khẩu súng săn hiệu Mossberg. “Đây là cò, đây là ổ đạn, đây là rãnh ngắm để mày có thể nhìn thấy bất cứ cái đéo gì sắp bắn, còn đây là cách cầm súng,” ông nói, tay bồng súng. “Bây giờ thì đừng có bao giờ sờ vào nó đấy.”

Lý do bố tôi cất khẩu súng săn trong cái ngăn tủ trên đầu giường là vì ông tin rằng lúc nào chúng tôi cũng đều có nguy cơ bị cướp. “Trong nhà này chúng ta có rất nhiều cút. Bọn nó muốn lấy chỗ cút đó. Tao không muốn cho chúng nó lấy cút của chúng ta. Hiểu chứ?” Hiểu thì hiểu, nhưng đối với bố tôi, bất cứ ai gây tiếng động trong nhà tôi sau 1 giờ sáng đều có thể bị coi là kẻ trộm. Tôi không hiểu vì sao ông lại lo lắng đến thế, bởi vì chúng tôi sống ở vùng ngoại ô rất yên tĩnh. Đã có lần tôi hỏi, và ông chỉ trả lời thế này, “Tao là người của thời đại khác.”

“Thời đại nào hả bố?”

“Tao biết thế đéo nào được, khác là khác. Lạy Chúa, đừng có hỏi tao nữa và hãy biết ơn vì tao còn quan tâm.”

Mặc dù nỗi sợ có trộm luôn thường trực trong ông, bố tôi rất thích “truông cời” khi đi ngủ. Nghĩa là ông luôn chẳng mặc gì khi ngủ. Và lúc trần truồng, trông ông giống như một thứ gì đó từ sau bụi cây vọt ra trong phim của Jim Henson rồi hát ông ổng: Lông lá xồm xoàm với đôi lông mày bất chấp sức hút Trái đất.

Một đêm, sau cái hôm cho tôi xem khẩu súng săn không lâu, bố tôi tỉnh giấc vì nghe thấy tiếng âm âm trong nhà bếp lúc 1 giờ 45 phút. Ông lập tức vớ lấy khẩu súng trên đầu giường, bảo mẹ tôi ở nguyên trong phòng rồi cứ thế trần truồng đi về phía tiếng động, súng chĩa ra phía trước, tay đặt sẵn lên cò. Tôi nghe tiếng bước chân ông đi qua cửa phòng nên thức dậy và thò đầu ra ngoài, vừa kịp nhìn thấy bố tôi cầm súng chống tay xuống đất rồi bò về phía cánh cửa nhà bếp. Bố tôi dừng lại ở giữa hành lang, sau đó chĩa khẩu súng săn vào cánh cửa đóng kín và quát, “Mày mà bước qua cánh cửa này tao giết chết mẹ mày luôn!”

Trong bếp là em gái của mẹ tôi, dì Jeanne, hôm đấy ở nhà chúng tôi nhưng lại không biết đến cái luật chống trộm 1 giờ sáng, do vậy dì quyết định đi kiểm chút gì ăn đêm. Nghe tiếng dọa, dì mở cửa và nhìn thấy bố tôi trần truồng đứng trên sàn nhà, khẩu súng sẵn chĩa vào dì còn phần mông phản chiếu ánh sáng hắt ra từ nhà bếp. Dì chạy vụt qua bố tôi vào phòng mình rồi đóng sầm cửa lại. Bố tôi nghĩ rằng đấy là do dì sợ tên trộm nên vẫn tiếp tục kích động. Chúng kiến những gì đang xảy ra bên ngoài phòng ngủ, mẹ tôi gọi 911. “Sam! Cảnh sát đang đến. Bỏ khẩu súng xuống và mặc quần áo vào đi!” bà hét lên từ phía góc nhà.

“Mẹ kiếp, cái gì cũng không cả! Đây là nhà tôi, mẹ kiếp! Tôi phải bảo vệ nhà TÔI!” ông la lên đáp trả.

Cuối cùng cảnh sát cũng tới, khẳng định rằng không có trộm cắp gì ở đây cả rồi động viên bố tôi mặc quần áo vào và hạ súng xuống.

Sáng hôm sau, mấy anh em tôi và bố mẹ tôi ngồi im lặng bên bàn ăn sáng. Lần đầu tiên bước ra ngoài kể từ khi chạy trốn khỏi ông bố trần truồng cầm súng của tôi, dì cũng không còn nói nhiều nữa. Sợ rằng tôi không hiểu điều gì đang xảy ra, anh tôi vươn người sang và thì thầm, “Dì nhìn thấy xúc xích của bố, vì vậy bố tìm cách giết dì.”

Bố tôi quay sang chúng tôi và nói với giọng nghiêm nghị, “Bố nghĩ rằng bố phải kể cho chúng mày biết chuyện gì xảy ra đêm qua. Không có ai đột nhập vào nhà cả. NHƯNG, hãy nhớ rằng, với một người đàn ông thì không đâu bằng nhà mình.”

Ông bỏ miếng Grape-Nuts cuối cùng vào miệng và nhẹ nhàng nói, “Xong rồi, đi làm thôi.”

Lịch sự với phụ nữ

“Nhuòng ghé trước cho mẹ mày... Tao đéo quan tâm là mẹ mày bảo mày có thể ngồi đó, vì bà ấy phải làm thế, còn mày phải nói thế này, ‘Không, mẹ cứ ngồi đi.’ Mày nghĩ tao sẽ lái xe được trong khi vợ tao ngồi ở ghế sau còn thằng nhóc chín tuổi lại ngồi ghé trước à? Mày đúng là đồ chó đẻ.”

Ăn kẹo

“Lạy Chúa, một thỏi Snickers khôn kiếp, thế mà mày chạy loạn lên như bị cháy đít vậy. Được thôi, đi ra khỏi nhà đi. Đến chùng nào sẵn sàng đi ngủ hoặc buồn ị thì hãy về.”

Đi cắm trại

“Bình tĩnh xem nào, sẽ ổn cả thôi. Mà sẽ nhóm lửa, dựng trại, ngủ ngoài trời, sẽ rất vui đây... Ồ, là hội trại bóng rổ hả? Hừ. Thế thì tao đoán là cần phải bỏ qua cái phần vớ vẩn tao bảo mày sẽ làm và chỉ cần thay bằng ‘chơi bóng rổ’ là được.”

Đi nghỉ mát

“Xem TV suốt ngày không phải là một lựa chọn tốt đâu. Nếu đây là chương trình Ô cửa bí mật, chắc nó sẽ không nằm sau bất kỳ ô cửa nào để mà chọn đâu.”

Khu vực cấm trong trò trốn tìm

“Mày làm cái đéo gì trong buồng tao thế? Không có sự gì hết, đây là buồng riêng của bố mày con ạ.”

Bắn súng

“Mày vừa chơi một trận tuyệt vời, tuyệt thật đấy. Bố tự hào về mày. Đen một nỗi là đồng đội mày như cứt... Không, mày không thể phát điên lên với chúng nó chỉ vì chúng nó như cứt được. Đời sẽ phát điên với chúng nó thôi, đừng lo.”

Gặp rắc rối ở trường

“Tại sao mày lại ném bóng vào mặt người ta?... Hừ. Lý do cũng được đấy. Thôi được rồi, giáo viên của mày bực mình thì bố không can thiệp gì được, nhưng giữa bố với mày thì không có vấn đề gì cả.”

Lên danh sách quà Giáng sinh

“Mày xếp hạng hai mươi lăm món quà muốn nhận được theo thứ tự mong muốn à? Mày có điên không hử? Tao bảo mày nói xem muốn nhận được gì trong lễ Giáng sinh, chứ có bảo mày lập danh sách bình chọn bóng đá ở trường đại học đéo đâu?”

Đi trượt nước

“Mày đi trước đi. Tao không muốn từ trong ống nước rơi tọt vào cái bể đầy nước đá của một thằng nhóc mười một tuổi đâu.”

Gói ghém bữa trưa

“Mày phải chuẩn bị một cái bánh sandwich. Không thể chỉ có mỗi bánh quy và những thứ vớ vẩn được... Không, tao bảo là nếu mày tự làm thì có thể làm theo cách nào mày muốn, chứ không phải theo cách của một thằng đàn.”

3. Thái độ rất quan trọng

“Tổ sư nó chứ! Tao chỉ yêu cầu có một việc, con mẹ nó chứ, là mày ngồi yên vài tiếng trong lúc tao giảng về ung thư tuyến giáp!”

Khi tôi lên mười, mẹ tôi quyết định bà sẽ theo học trường luật. Bố tôi ủng hộ mục tiêu sự nghiệp của bà, mặc dù điều đó có nghĩa là ông phải có nhiều trách nhiệm hơn trong việc nuôi dưỡng tôi.

“Bố và mẹ sẽ phải dành nhiều thời gian với nhau hơn, nhưng phần lớn chỗ thời gian đó bố sẽ phải làm việc, thế nên bố cần mẹ yên lặng và tự chơi lấy,” ông giải thích với tôi sau khi mẹ cho chúng tôi xem thời khóa biểu của học kỳ một.

Giống như nhiều đứa trẻ khác, tôi không hiểu lắm về công việc kiếm ăn của bố tôi. Tôi chỉ biết rằng nó có cái tên là "dược phẩm hạt nhân" và ông thường xuyên từ chỗ làm trở về nhà với vẻ mệt mỏi và cúi kính. Trước khi mẹ tôi trở lại trường để lấy bằng luật, có vài buổi chiều trong tuần bà không thể trông tôi được nên đã đưa tôi đến V.A, một trong những bệnh viện nơi bố tôi làm việc. Thường thì ông bước ra ngoài văn phòng để đón tôi, rút trong túi ra một phong Snickers đưa cho tôi, sau đó dẫn tôi đến một căn phòng trống gần phòng làm việc của ông.

“Bố còn phải làm việc thêm vài tiếng nữa, vì vậy, mày biết đấy, cứ ngồi đây một lát nhé,” ông nói.

Để cho chắc, tôi cố gắng hỏi ông để chốt về khung thời gian cụ thể. “Có phải là con sẽ ở đây tới hai tiếng không, hay là lâu hơn?” tôi hỏi.

“Biết sao được hả con, bố mày có phải là thầy bói đéo đâu. Bố hứa ngay khi xong việc chúng ta sẽ về, và bố sẽ mua cho mày một que kem.”

Rồi ông nhìn quanh phòng làm việc và tìm cho tôi một tờ tạp chí để đọc.

“Đây, mày có thể xem tờ *Tạp chí Y khoa New England* cũng được. Trong đó có đầy thứ hay ho.”

Có lần, mẹ tôi bần tít mù với việc học hành ở trường, bố tôi phải làm thay việc của mẹ nhiều hơn, và tôi thường xuyên có những buổi chiều đếm từng phút trôi qua cho đến khi hai bố con rời bệnh viện và về nhà. Thường thì

những ngày cuối tuần khá ổn, bởi vì tôi có thể đến nhà bạn bè, nhưng có một dịp cuối tuần, mẹ tôi bận chuẩn bị thi, bố tôi phải giảng bài cho cả trăm bác sĩ, và chẳng bạn bè hay gia đình nào có thể trông tôi được.

“Anh nghĩ chúng ta cứ để nó ở nhà. Nó sẽ ổn thôi,” bố tôi nói với mẹ tôi.

“Sam ơi, em sẽ không để cho thằng bé ở nhà một mình đâu. Nó mới có mười tuổi,” mẹ tôi trả lời.

“Được rồi, anh sẽ đưa nó đi, tổ sư nó chứ.”

Tôi nhảy tót vào chiếc Oldsmobile của bố tôi và chúng tôi phóng đến khuôn viên Đại học California-San Diego. Khi lái xe, ông không nói gì nhiều, nhưng tôi có thể nhận thấy là bố tôi rất bực mình. Trên đường đến hội trường thuyết giảng, ông quay sang tôi và nói, “Bố cần mày thật ngoan, hiểu chưa? Đừng có mà sinh chuyện.”

“Con vẽ có được không?” tôi hỏi.

“Thế là thế nào? Mày muốn vẽ cái gì? Tao không muốn ai đó ở đây lại thấy mày đang vẽ hai con chó lẹo nhau chẳng hạn. Tao phải chuyên nghiệp ở đây.”

“Con có biết vẽ cái đấy thế nào đâu. Con chỉ vẽ máy bay thôi,” tôi đáp.

Bố tôi mở chiếc cặp da màu đen ra và đưa cho tôi một tờ giấy kẻ và một cái bút nhiều màu. Tôi theo ông đi qua những cánh cửa kính của tòa nhà đại học rộng lớn và qua hành lang đến hội trường thuyết giảng đầy những bác sĩ, dường như tất cả đều biết bố tôi. Ông giới thiệu tôi với một vài người rồi đưa tôi đến dãy ghế sau cùng, cách sân khấu và bục giảng cả trăm bước chân.

“Được rồi, đây là chỗ ngồi của mày. Đây là một phong Snickers ngoại hạng. Nếu cảm thấy buồn ngủ thì hãy ăn,” ông nói, đưa cho tôi một phong kẹo to bằng cánh tay tôi. “Ổn rồi, tao phải lo việc của tao đây.”

Các bác sĩ nối đuôi nhau bước vào các dãy ghế, ngồi xuống, và hội thảo bắt đầu. Bố tôi ngồi trên sân khấu trong khi một vài người có cái trán mênh mông bắt đầu lên tiếng. Khoảng hai phút sau, tôi đã thưởng thức hết sạch phong Snickers và bắt đầu cảm nhận được tác động của ba mươi lăm gam đường đang chảy trong mạch máu. Mỗi phút của buổi thuyết trình dài như một tiếng đồng hồ. Tôi không thể ngồi yên được nên quyết định rằng mình cần phải nằm xuống sàn nhà để nghỉ ngơi mà không bị ai nhìn thấy. Khi

nghe thấy cái ông đang nói giới thiệu bố tôi thì tôi bò ngay xuống sàn. Tôi thò đầu lên, và lập tức nhìn thấy cách đó một trăm bước chân bố tôi đang nhìn tôi một cách căng thẳng, như thể ông không ngừng theo dõi tôi. Tôi nhanh chóng thụp xuống sau hàng ghế trước mặt.

Khi cúi người xuống sàn, tôi nhận thấy rằng thân hình tôi lọt giữa các chân ghế, còn mỗi hàng ghế lại có vài chiếc không có người ngồi. Tôi nghĩ đây sẽ là một trò chơi rất hay – và không làm phiền ai cả – nếu như tôi bò kiểu bốn chân từ hàng ghế của tôi ở sau cùng lên hàng ghế đầu qua những chiếc ghế trống. Tôi thận trọng bắt đầu cuộc hành trình, nghiêng người bò dưới những hàng bác sĩ chuyên khoa ung thư ngồi nói nhau cho đến khi tới một chiếc ghế trống ở hàng đầu, và rồi tôi sẽ tiến lên một hàng. Trò này cũng giống như trò Frogger ở ngoài đời. Và tôi thực hiện khá tốt cho đến khi vượt qua được bảy hàng ghế và nhận ra rằng trước mặt không có chiếc ghế trống nào cả. Nhưng khi xoay người để quay lại, tôi thấy có người đã ngồi vào chiếc ghế trống của hàng sau. Tôi đã bị kẹt.

Giọng bố tôi vang lên qua hệ thống loa nghe như giọng Chúa, nếu Chúa đã từng nói chuyện về đề tài sinh học phân tử. Tôi xác định rằng cách duy nhất để quay lại chỗ ngồi của mình là bò qua chân của khoảng mười lăm vị bác sĩ đang ngồi chặn giữa tôi với lối đi giữa hội trường, đến đó tôi sẽ bò thật sát nèn nhà và trườn vào ghế của mình để bố tôi không phát hiện ra. Đen đũi một nỗi là các vị bác sĩ này lại không có cùng quyết tâm che giấu trò hề của tôi và không chịu giả vờ như không hề có chuyện gì xảy ra. Thay vào đó, từng người một đứng dậy khi tôi bò qua và thì thầm với nhau vẻ bực dọc. Và mặc dù đang ở dưới sàn nhà và không nhìn thấy gì, tôi vẫn nghe thấy bố tôi đột ngột ngừng nói. Ông biết là có chuyện gì đó đang xảy ra. Tôi cứng đờ người. Khi ông bắt đầu thuyết trình trở lại, tôi nghĩ rằng mình đã thoát và bò tiếp về phía trước – cho đến khi đầu gối tôi nghiền vào chiếc giày lười của một ông có râu ngồi cách lối đi hai ghế.

“Á, lạy Chúa, thật là lỗi bịch!” ông ta gất gồng qua bộ râu.

Bố tôi lại ngừng giảng. Tôi chậm chậm bò ra qua chiếc ghế cuối cùng, sau đó quay đầu về phía sân khấu, ở đó bố tôi đang nhìn thẳng vào tôi, cùng với tất cả mọi người.

Căn phòng im phăng phắc lúc tôi đứng dậy, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra và đi về chỗ của mình, ngoảnh đi khỏi những cái nhìn kinh ngạc đập căn phòng. Tôi ngồi xuống ghế. Vài giây sau, bố tôi tiếp tục bài thuyết trình. Mặt ông đỏ rực, trông giống như một quả bóng với cái cau mày giận

dữ và cặp lông mày bực bội. Đột nhiên, bài giảng về ung thư tuyến giáp của ông có sự biến đổi, giống hết như khi huấn luyện viên xé tan đội bóng bằng một người mới sau lúc nghỉ giải lao.

Bố tôi nhanh chóng kết thúc bài giảng và vội vã trả lời vài câu hỏi. Lúc thính giả vỗ tay, ông nhảy vọt từ sân khấu xuống đất chứ không dùng bậc tam cấp. Ông phóng thẳng đến chỗ tôi, phớt lờ tất cả các bác sĩ đứng dậy trò chuyện hoặc khen ngợi bài thuyết trình của ông. Ông túm lưng quần tôi nhấc bổng lên như xách một hộp bia sáu lon, đi nhanh qua các cánh cửa dẫn ra hành lang, rồi ra ngoài trời. Ông cứ thế xách tôi lên ô tô, mở cửa rồi vớt tôi vào ghế trước. Ông ngồi vào ghế lái, hít thở sâu vài cái, mạch máu nơi cổ ông phồng lên vì giận dữ. Sau đó ông quay sang tôi và hét lên qua hàm răng nghiến chặt, “Tổ sư cha mày! Tao chỉ yêu cầu có một việc, mẹ nó chứ, là mày ngồi yên vài tiếng đồng hồ trong khi tao giảng về ung thư tuyến giáp!” Nói rồi ông đánh xe ra khỏi bãi và lái thẳng về nhà, không nói một lời nào.

Khi về đến nhà, ông mở cửa trước ra. Tôi ngồi bên cạnh ông trên tấm thảm chùi chân, còn ông quay sang tôi và nhẹ nhàng nói, “Nghe này, đây không phải là chỗ dành cho trẻ con. Bố hiểu điều đó. Nhưng bố sẽ vào nhà, còn mày thì không. Mày sẽ phải chơi bên ngoài, bởi vì ngay lúc này, đầu bố mày sắp sửa vỡ tung ra rồi đây này.” Sau đó ông đóng cửa lại, còn tôi đứng ngoài trời, không biết phải làm gì. Từ trong nhà, tôi nghe tiếng hét vọng ra, “COOOOOON MEEEEEEEEEE NHÀÀÀÀÀÀ NÓÓÓÓÓÓ!”

Khoảng một tiếng rưỡi sau, ông thò đầu ra cửa sau; tôi đang ngồi trên thảm cỏ sau nhà.

“Mày có thể vào nhà nếu muốn. À, nhớ rửa tay trước khi đụng vào đồ đạc. Sàn cái hội trường đó thối như cứt chó, thế mà mày cứ bò loăng quăng như con khỉ con trên đây.”

4. Phát hiện ra tôi không vào được đội hình All star của tiểu liên đoàn

“Như cút ấy. Thằng huấn luyện viên nào cũng nhét con mình vào đội hình. Thằng con của cái bị cút đấy còn không xứng xách khố cho mày nữa cơ...”

Mày không đóng khố hả? Có chuyện gì xảy ra với mày thế hả con trai?”

Thả tôi ở trường

“Bố mẹ của bạn mày ư? Bọn nó lái xe như dờ hơi ấy. Bảo với chúng nó đây là bãi đỗ xe của trường cấp một, có phải là ở trung tâm Manhattan đó đâu.”

Xin nuôi chó

“Ai sẽ chăm sóc nó? Mày ư?... Con trai ơi, hôm qua mày đặt chân vào nhà này tay còn đang dính cút. Cút người cơ đấy. Tao không biết chuyện đấy xảy ra như thế nào, nhưng nếu như tay ai dính cút thì chứng tỏ người đó không đủ sức gánh vác toàn bộ trách nhiệm đâu.”

Thường xuyên tắm rửa

“Bây giờ mày mười tuổi rồi, mày phải tắm rửa hàng ngày... Tao không cần quan tâm là mày thích hay ghét điều đó. Chả ai ưa bọn ngu đàn hôi thôi. Tao không có cái loại con ngu đàn hôi thôi.”

Chơi xếp hình

“Nghe này, bố không muốn nhúng mũi vào chuyện sáng tạo của mày, nhưng cái mày đang xếp kia trông như đồng cút ấy.”

Ngày Đưa-Bố-Đến-Trường

“Cái đám phụ huynh này là ai mà lại được nghỉ cả ngày thế nhỉ? Nếu tao có được nghỉ một ngày thì tao cũng chẳng ngồi bên cái bàn bé tí với cả lũ trẻ con mười một tuổi như thế này.”

Lần khiêu vũ đầu tiên ở lớp Bảy

“Mày xài nước hoa đấy à?... Con trai ơi, trong nhà này không có nước hoa

cologne đâu, chỉ có nước hoa của mẹ mày thôi. Tao biết mùi đó, và tao bảo cho mà biết, thật khó chịu khi ngửi thấy mùi vợ mình trên người thằng con trai mười ba tuổi.”

Họp phụ huynh lớp Sáu

“Tao không nghĩ là mẹ giáo viên đó thích mày, vì vậy tao không thích mẹ. Mày bày ra lắm trò thôi hoặc lên đờc, nhưng mẹ nó chứ, mày là đứa ngoan. Mẹ nên cắt đi.”

Sợ đi ị ở nhà vệ sinh trường cấp 1

“Con trai ơi, mày lèm bèm nhằm người rồi. Tao có thể đi vệ sinh bất cứ nơi đâu, bất cứ lúc nào. Đây là một trong những đức tính tốt của tao. Có khi là tốt nhất ấy chứ.”

Tôi về đích cuối cùng trong cuộc kiểm tra chạy 500 mét ở Tiểu Liên Đoàn

“Trông giống như mày đang bị một đàn ong hoặc cái gì đó bâu vào ấy. Rồi khi tao thấy thằng cu béo ị đeo đồng hồ đang bấm giờ cho mày bắt đầu cười... Ôi, tao chỉ nói rằng khi một thằng béo cười mày thì đấy không phải là tín hiệu tốt đẹp gì đâu.”

5. Đừng làm đồ dối trá khôn kiếp

"Mày đã bôi tro trát trấu nguyên một cộng đồng khoa học. Toàn là Einstein cả, ai cũng vậy."

Chưa bao giờ tôi thực sự giỏi toán học hay khoa học; tôi thích những câu chuyện trong môn lịch sử và văn học nhưng lại chẳng hứng thú gì khi gặp các chức năng tuần hoàn hay bảng nguyên tố. Vì vậy năm học lớp sáu, khi tất cả mọi người trong lớp tôi đều được phân công tiến hành một cuộc thí nghiệm để biểu diễn tại hội chợ khoa học của trường vào cuối tháng Tư, tôi cảm thấy hào hứng như có người bảo tôi tham gia buổi trình chiếu trực tiếp trong toàn bộ phần đầu tiên của Grey's Anatomy. Ngược lại, bố tôi rất hồi hộp. Ông đã dành hai mươi lăm năm qua cho công việc nghiên cứu y tế và khoa học.

"Bây giờ thì ngày đéo nào mày cũng có thể ngó qua xem cuộc sống của bố mày ra sao rồi nhé," ông bảo tôi ngay cái đêm tôi được giao nhiệm vụ. "Tao sẽ theo sát đít mày từng bước một. Mày sẽ có cuộc thí nghiệm khoa học tuyệt vời nhất mà cả trường chưa bao giờ được chứng kiến, hoặc mày sẽ cố sống cố chết mà làm cho bằng được,"

"Bố sẽ làm cùng con ư?" tôi hỏi lại.

"Cái gì? Không, cả ngày tao đã phải tự xoay xở với công việc của tao rồi. Tao vừa bảo mày rồi đấy thôi."

Ông ngồi xuống chiếc ghế bành ở phòng khách có bọc lớp nhựa bảo vệ rồi ra hiệu cho tôi ngồi xuống bên cạnh.

"Bây giờ, thí nghiệm bắt đầu bằng một câu hỏi. Mày muốn biết cái gì?"

Tôi nghĩ trong giây lát.

"Con nghĩ chó rất hay," tôi đáp, đưa mắt nhìn về phía Brownie, chú chó tha mồi năm tuổi màu sô cô la nhà tôi.

"Cái gì? Như thế nghĩa là thế đéch nào? Đấy đéch phải là một câu hỏi."

"Vậy nếu con nói: Mọi người có nghĩ rằng chó rất hay không thì sao?"

"Lạy con mẹ nó Chúa," ông vừa nói vừa xoa tay lên thái dương. "Hãy nghĩ về câu hỏi kiểu như vật lớn có rơi nhanh hơn vật nhỏ hay không. Đại loại

thế.”

“Được ạ. Ôi, nhưng có thể hỏi về chó được không ạ?”

“Về bất cứ cái đéo gì cũng được. Được rồi, mày cứ dính tịt chó má, vậy thì câu này thế nào: Chó có phân biệt được hình dạng không? Nghe thế nào?”

Hay quá. Tôi thích Brownie, vì vậy tôi cảm thấy vui khi nó được tham gia vào cuộc thí nghiệm của mình. Bố giúp tôi vạch ra kế hoạch chính xác cho cuộc thí nghiệm. Về cơ bản, ngày nào tôi cũng phải giơ trước mặt chú chó một mảnh giấy vẽ hình tam giác, hình tròn, hoặc hình vuông. Tôi sẽ thưởng cho nó một miếng gì đó mỗi khi giơ hình tròn lên, bảo nó ngồi xuống mỗi khi giơ hình vuông lên, và không làm bất cứ hành động gì khi giơ hình tam giác lên. Sau mười lăm ngày huấn luyện, tôi sẽ biểu diễn thử nghiệm trong hai ngày bằng cách giơ các hình vẽ lên nhưng không cho bất cứ phần thưởng nào và ghi lại phản ứng của nó. Mục đích là để xem nó có phản ứng với hình vẽ hay không nhằm lường trước được các hành động tiếp theo trong suốt quá trình chuẩn bị cho thử nghiệm. Nhiệm vụ của tôi là ghi lại các phát hiện trong suốt mười lăm ngày đó thành biên bản.

Ngày đầu tiên mới bắt tay vào “nghiên cứu” thật chán. Chú chó không hiểu điều gì đang xảy ra; nó cứ nhìn chăm chăm trong lúc tôi giơ các mảnh giấy lên, thỉnh thoảng chán nó lại tự liếm láp. Nó chỉ muốn chơi đùa, vì vậy tôi bắt đầu chạy vòng quanh sân cho nó đuổi theo đến lúc tôi thấm mệt. Đêm nào bố tôi cũng làm việc đến tận khuya, vì vậy ông không biết rằng tôi không hề tiến hành thí nghiệm. Thỉnh thoảng ông có kiểm tra, nhưng tôi nói với ông rằng cuộc nghiên cứu vẫn đang tiến triển tốt. Tôi cứ nghĩ rằng mình có rất nhiều thời gian để thực hiện mười lăm bài thử nghiệm. Chỉ cần tôi bắt đầu tiến hành trước mười lăm ngày so với thời hạn nộp kết quả ở trường là được. Nhưng rồi tôi quên bống mất.

Một hôm ở trường, cô giáo nhắc chúng tôi rằng cuộc thí nghiệm còn ba ngày nữa là hết hạn, thế là tim gan tôi rụng rời. Hôm đấy mẹ đến trường đón tôi, vừa về đến nhà tôi chạy ngay vào phòng ngủ đóng cửa lại. Tôi lôi bản ghi chép ra và bắt đầu nặn kết quả giả từ những cuộc thử nghiệm chưa bao giờ tồn tại, sau đó hoàn thiện bằng những ngày tháng giả tương ứng. Tôi cho rằng một trong những cách khôn ngoan để che giấu sự lười biếng của mình là báo cáo rằng đến cuối cuộc thí nghiệm thì chú chó đã dần dần nhận biết được các mẫu hình. Rồi khi tôi tiến hành thử nghiệm không có phần thưởng, nó phản ứng khiến tôi biết rằng nó phân biệt được mẫu hình. Tôi nhớ là đã được nghe một câu chuyện về đàn chó của Pavlov. Nghe nói ông ta là một

nhà khoa học bốc đồng, và có vẻ như cuộc thử nghiệm đó chỉ có mình ông ta tự tiến hành mà thôi. Đối với tôi như thế là quá thuyết phục rồi.

Tình cờ hôm đó bố lại về nhà sớm, và tôi nghe tiếng ông lao qua cửa chính ngay khi tôi vừa viết xong những chữ cuối cùng trong “các phát hiện” của mình. Tôi ném cây bút vào góc phòng để phi tang mọi bằng chứng về chuyện tôi gian lận. Gần như là biết tôi định làm gì, ông bước vào phòng tôi.

“Đời sống khoa học tiến triển đến đâu rồi?” ông hỏi ngay.

Tôi chưa kịp trả lời, ông đã nhìn thấy bản ghi chép của tôi và cầm lên.

“Mọi dữ liệu đều ở trong đây, thừa bố.” Tôi đáp.

Ông chẳng thềm bận tâm đến tôi chút nào nữa, chỉ nghiên cứu dữ liệu đó. Sau khi lật giở hết các trang và tiêu hóa kết quả của tôi mất một phút, ông đặt bản ghi chép của tôi lên bàn và nhìn tôi.

“VẬY là con chó phân biệt được hình hả?”

“Vâng, lạ thật,” tôi nói, cố gắng sao cho có vẻ mập mờ.

“Ừ, lạ thật,” ông nói. “Vậy thì chắc con không phản đối nếu như bố làm một cuộc thí nghiệm nho nhỏ với con chó để tự mắt chứng kiến kết quả chứ?” ông nói thêm.

Lúc ấy tôi chết lặng đi. Tôi chỉ nghĩ được một điều là có thể vì một lý do nào đó, bằng một cách nào đó, con chó sẽ phân biệt được hình nào với hình nào, và phản ứng theo những gì tôi đã viết. Bố tôi cầm lấy các bức tranh có hình vẽ từ sàn nhà lên và bước ra ngoài.

“Nói vậy chứ đôi khi nó cũng không làm được đâu. Tùy thuộc vào cảm nhận của nó và những thứ khác nữa,” tôi nói, cố gắng che đậy để không hở ra điều gì cả.

Bố tôi chẳng thềm nghe. Ông gọi tên con chó, và Brownie chạy đến chỗ chúng tôi. Sau đó bố bắt đầu giơ tám đầu tiên hình tam giác lên trước mặt Brownie lúc này đang chảy dãi. Theo “dữ liệu” của tôi, Brownie sẽ không phản ứng gì khi nhìn thấy hình tam giác. Nó không phản ứng gì thật. Nhưng không may đây cũng là phản ứng của nó khi nhìn thấy hình tròn và hình vuông, trong khi đáng lẽ ra lần lượt nó phải hít ngửi tay tôi để tìm phần thưởng, và ngồi xuống. Brownie chạy đi, còn bố quay sang tôi. Ông nhìn

thăng vào mắt tôi với vẻ điềm tĩnh đến lạ.

“Ngay bây giờ tao sẽ cho mày một cơ hội để nói cho tao nghe bất cứ những gì mày muốn nói,” ông nói.

Ngay lập tức tôi bật khóc và vừa nức nở, sụt sịt vừa bảo bố rằng tôi quên làm thí nghiệm nên đã lập dữ liệu giả. Bố cầm lấy cuốn sổ của tôi, xé nó ra làm đôi và gắng sức ném nó qua hàng rào, nhưng những trang rời ra bay phấp phới giống như một lễ kỷ niệm pháo trang kim đáng thất vọng. Ông đá chúng ra xung quanh giống như cố gắng hất một con sói đói khỏi ống chân mình. Ông tiếp tục làm thế khoảng hai mươi giây, và rồi vẫn không thỏa mãn, ông cầm lấy một món đồ chơi của con chó và ném ra ngoài sân giống như vận động viên đẩy tạ cố gắng giành huy chương vàng. Khi Brownie nhặt được món đồ chơi và nhảy căng lên lần thứ hai trong trò chơi ném bắt thì bố tôi nổ tung.

“VỚ VẶN HẾT! MÀY VIẾT VỚ VẶN HẾT!” ông hét lên.

“Con nghĩ rằng bố đã bảo là cho con một cơ hội để nói!” tôi hét lại.

“Ừ, mày nói rồi, và toàn là thứ vớ vẩn cả, khôn kiếp thật!”

Mẹ tôi lao ra để xem có chuyện gì. Bà đỡ dành bố và đưa ông về phòng ngủ để nói chuyện. Khoảng mười phút sau, ông quay trở lại sân, đã bình tĩnh hơn nhưng vẫn đang cáu.

“Mày bồi nhọ toàn bộ cộng đồng khoa học. Einstein cái bỏ mẹ gì, ai cũng vậy hết.”

Tôi bảo rằng tôi biết điều đó, và tôi xin lỗi.

“Đây là nghề kiếm sống của tao, mẹ kiếp, và tao làm rất, RẤT nghiêm con mẹ nó túc.”

“Con biết ạ.”

“Không. Mày chả biết đêch gì cả. Vậy việc sắp tới của mày sẽ như thế này.”

Ông bắt đầu bảo rằng tôi phải đến gặp cô giáo và kể cho cô nghe do tôi chưa tiến hành thí nghiệm nên đã làm giả dữ liệu, rồi hỏi cô xem tôi có thể xin lỗi các bạn trong lớp vì đã gian dối được không.

“Và nếu cô giáo bảo rằng mày không cần phải làm điều đó thì hãy nói với cô thật dứt khoát là mày sẽ tìm cách thực hiện bằng được. Và tao muốn xem cái bài phát biểu đó TRƯỚC KHI mày đọc nó. Thế thôi.”

Ngày hôm sau đến lớp, tôi kể cho cô giáo nghe những gì xảy ra, thế là cô quay trở lại lớp sáu của tôi và bảo với các bạn rằng tôi có chuyện muốn nói. Tôi đứng dậy và đọc bài phát biểu đã chuẩn bị sẵn, mở đầu như thế này: “Đối với các bạn cùng lớp và cộng đồng khoa học, tôi đã phạm phải một hành động gian dối. Tôi đã làm giả dữ liệu, và khi làm vậy, tôi đã thực hiện một quy trình quan trọng đối với sự phát triển của loài người và bôi nhọ nó.” Sau đó còn tiếp vài dòng nữa, nhưng không ai, kể cả chính tôi, hiểu được tôi đang nói về chuyện quái quỷ gì. Giữa các câu, tôi liếc nhìn ba mươi bạn học sinh lớp sáu đang ngơ ngác nhìn tôi. Sau khi đọc xong bài phát biểu, tôi ngồi xuống. Cô giáo cảm ơn tôi, nói thêm câu ba điều về đề tài gian dối, sau đó chúng tôi tiếp tục.

Đêm hôm đó tôi về nhà và bố hỏi tôi xem sự việc diễn biến thế nào. Tôi kể rằng tôi đã đọc lời xin lỗi và cô giáo đã cảm ơn tôi.

“Bố xin lỗi vì đã phải nghiêm khắc với con, nhưng bố không muốn mọi người nghĩ rằng con là đồ dối trá khôn kiếp. Con đâu phải vậy. Con là một con người ưu tú. Giờ thì về phòng đi, con mệt lử rồi còn gì.”

Tôn trọng riêng tư

“Cút xéo khỏi đây, tao đang làm việc.”

Thể hiện nỗi sợ

“Đến lúc bị lửa đốt dứt thì mới biết được con người ta được tạo nên từ cái gì. Hoặc ít ra thì cũng biết dứt họ làm bằng cái gì.”

Câu hỏi giả thuyết

“Không. Không có cái chuyện tao ăn thịt người, vì vậy mày ngừng ngay việc nặn chúng và đem ra hỏi tao, hiểu chưa? Lạy Chúa, mày bỏ cả ngày ra chỉ được mỗi thứ rác rưởi đấy thôi hả?”

Chơi với những đứa trẻ khác

“Nghe này, tao biết mày không thích chơi với thằng bé mập kia bởi vì mẹ nó to mồm, nhưng mẹ nó khôn nạn đâu phải lỗi của nó. Cố mà đối xử tử tế với

nó nhé.”

Chơi đẹp

“Gian lận không dễ chút nào. Có thể mày nghĩ là dễ, nhưng không hề. Tao cá là mày sẽ đâm đầu vào gian lận hơn là bất cứ điều gì mày đang cố gắng thực hiện một cách hợp pháp.”

Bỏ đồ chơi quanh nhà

“Mẹ kiếp, tao vừa ngồi lên chiếc xe tải khôn kiếp của mày đây con... Optimus Prime ư? Tao đếch quan tâm nó tên là gì, hãy để nó xa ra chỗ nào tao đặt mông ngồi ấy.”

An toàn trẻ em

“Đừng có động vào con dao đấy. MÀY không bao giờ cần phải động đến dao cả... Tao không quan tâm, hãy học cách phết bơ bằng thìa đi.”

Tiệc ngủ

“Có khoai tây trong tủ bếp và kem trong tủ lạnh đấy. Tránh xa dao và lửa ra nhé. Tốt rồi, bố đã xong phần việc của mình. Bố đi ngủ đây.”

Chia sẻ

“Bố rất tiếc, nhưng nếu anh mày không muốn cho mày động vào đồ chơi của nó thì mày không thể chơi cùng được. Đồ chơi của nó mà. Nếu nó muốn làm kẻ xấu tính và không chịu chia sẻ thì đấy là quyền của nó. Lúc nào mày cũng có quyền làm một kẻ xấu tính cả – có điều đừng có lạm dụng quyền đấy quá mức.”

6. Hiểu giá trị của đồng tiền là điều quan trọng

"Hãy im mồm lại và ăn đi."

Cả bố và mẹ tôi đều xuất thân là con nhà nghèo – mẹ tôi ở trong một cộng đồng người Ý nghèo khổ ngoại ô Los Angeles (bà có năm anh chị em, cả ông và bà ngoại đều mất trước khi mẹ lên mười lăm tuổi, sau đó mẹ và các anh chị em được vài gia đình họ hàng chia ra nuôi); còn bố tôi ở một trang trại thuộc Kentucky cùng gia đình làm tá điền cho đến năm bố tôi mười bốn tuổi thì ông nội mua lại trang trại.

"Khi nào bố đau tai, bà nội sẽ đái vào tai bố để chữa," có lần bố kể cho tôi nghe như vậy để minh họa về cái nghèo của gia đình mình.

"Nghe lạ quá bố ơi. Người nghèo cũng đâu có làm vậy."

"Ừ, có lẽ ví von như vậy không được hay ho lắm," ông nói sau một lúc suy nghĩ.

Mặc dù vậy, bố mẹ tôi chưa bao giờ bỏ qua bất cứ cơ hội nào để nhắc nhở tôi và các anh tôi rằng chúng tôi quá sướng. "Chúng mày nhảy cõn lên ván trượt và xe đạp như thể chúng mày là Nữ hoàng Anh vậy," ông thường nói vậy mỗi khi chúng tôi đi chơi rông với bạn bè vào dịp cuối tuần và bỏ bê việc nhà.

Đôi khi, bố mẹ tôi tỏ ra lo ngại rằng anh em chúng tôi được nuông chiều quá đáng; rằng chúng tôi lớn lên mà không hiểu được giá trị của đồng tiền, hoặc cảm giác bươn trải là thế nào. Trước khi vào học trường luật và bắt đầu hoạt động trong lĩnh vực luật nghèo đói, thậm chí mẹ tôi còn dành rất nhiều thời gian rồi đề tình nguyện giúp đỡ cộng đồng người nghèo ở San Diego. Bà giúp các bậc phụ huynh sống bằng tiền trợ cấp và những gia đình không có nhà ở, tổ chức các chương trình học bổ túc và phát tiền trợ cấp. Mỗi khi tôi lèo nhèo, bà lại nhắc đến các gia đình đó.

"Tại sao con không ăn món mì ống?" Một hôm bà hỏi tôi trong bữa tối, khi tôi lên mười tuổi.

"Vì trong đây có đậu," tôi trả lời.

“VẬY thì nhật đậu ra.”

“Mẹ biết là con không thích đậu, vậy mà mẹ vẫn cho đậu vào. Tại sao mẹ lại làm vậy?” tôi nhăn nhó.

“Cái gì thế? Mà đang đùa với lửa đây, ông tướng ạ,” bố tôi quát, ngẩng mặt nhìn lên từ đĩa thức ăn của mình. “Mẹ mà đây. Không phải bằng vai phải lứa đâu. Đây là mẹ mà,” ông nói, đặt bàn tay lên cao quá đầu, “còn đây là mà,” ông nói thêm, đặt bàn tay kia thấp hẳn so với mặt bàn. “Nếu mẹ mà muốn dọn duy nhất món đậu trong suốt phần còn lại của cuộc đời thì mà cũng vẫn cứ phải ngồi đó mỗi ngày mà ăn và mở mồm ra nói ‘cảm ơn’ và xin thêm.”

“Tại sao con lại phải xin thêm nếu như con ghét món đậu?” tôi nói.

Bố bảo tôi đứng dậy khỏi bàn và đi về phòng – hoặc ít nhất là tôi nghĩ ông đã nói như vậy, bởi vì ông hét lên với cái miệng đầy đậu. Khoảng một tuần sau, mẹ từ thư viện trường luật về nhà hơi muộn một chút so với bình thường và thấy anh Evan và tôi đang ngồi trên ghế bành xem TV cách bố vài bước chân, còn bố thì đang ngả lưng vào chiếc gối dựa ngủ gà gật. Bà tắt TV, đánh thức bố dậy và nói với cả ba bố con rằng bà có một thông báo.

“Chúng ta sẽ ăn thứ mà những gia đình bạn cùng phải ăn,” bà tuyên bố.

“‘Bàn cùng’ nghĩa là sao nhỉ?” Tôi thì thầm với Evan.

“Nghĩa là người nghèo hoặc đại loại thế,” anh đáp, những sợi lo lắng giăng khắp mặt anh như tơ nhện.

Mẹ tôi tiếp tục giải thích rằng bà đã đến cửa hàng tạp hóa mà một số gia đình nghèo khó bà quen qua chương trình tình nguyện mua hàng bằng phiếu thực phẩm. Bà mô tả số thức ăn, chỉ một ít chỗ đó bị hết đất như thế nào mặc dù tất cả trông ghê ghê, rồi kết thúc câu chuyện bằng “Trong vòng một tuần, chúng ta sẽ chỉ ăn mỗi một món ăn mà mẹ mua từ cửa hàng đó, bằng đúng mức chi tiêu của họ.”

“Bố?” tôi nói, quay sang bố với vẻ tuyệt vọng.

“Bố nghĩ ý kiến này tuyệt đấy,” mẹ trả lời, không để cho bố kịp lên tiếng.

Vài ngày sau, tủ lạnh và tủ bếp nhà tôi chất đầy những món ăn trông lạ nhất mà tôi từng được biết. Tôi nhớ mình đã tự nhủ thế này, người Nghèo ăn rất

nhều loại đồ hộp. Nhiều hộp trên nhãn có ghi một số loại thịt, còn bên dưới tên món thịt ghi là “dạng nước.” Nước giảm bông, nước thịt gà, nước thịt bê. Bánh mì đựng trong hộp nhựa màu trắng, trên chỉ ghi vòn vẹn năm chữ: Bánh Mì Trắng Mới Nướng.

“Cái này mới nướng thế nào được?” Tôi vừa hỏi anh Evan vừa cầm một lát bánh mềm oạt phủ đầy bột trên tay.

“Tao biết sao được. Tao đoán là lúc nào đó người ta đã nướng, và sau đó thì nó mới.”

Vào ngày đầu tiên của chế độ ăn mới, trong giờ ăn trưa tôi mở cái túi giấy màu nâu mà mẹ gói sẵn cho tôi. Vật đầu tiên tôi lôi ra là một hỗn hợp thức ăn kinh tởm giống như bánh sandwich gà tây. Tôi giơ lên trước mặt mình. Chiếc bánh trông như hai mẫu giấy báo ướt đẫm nước, còn gà tây thì trông như được làm từ bất cứ thứ gì làm nên Larry King : một thứ thịt xơ, trắng nhão nhoét.

“Trông kinh vãi cả ra,” thằng bạn Aaron nói, mắt nhìn món bánh sandwich của tôi như nhìn một sinh vật nát bươm bị dạt lên bờ sau cơn sóng thần.

Chiều hôm đó tôi về nhà và phi thẳng vào phòng anh Evan. Tôi hỏi xem trong túi bữa trưa của anh có chứa cái thứ không nuốt nổi như của tôi hay không. Quả nhiên là như vậy. Cả hai chúng tôi đều chung một hành động: vứt chiếc bánh sandwich và thứ rau lạ giống như cà rốt đi kèm, chỉ ăn mỗi cục pho mát trắng của Mỹ trong cái gọi là bữa ăn đó. Tôi muốn làm cách mạng, nhưng Evan chưa bao giờ là mẫu người của cách mạng cả, còn tôi thì chưa sẵn sàng để tổ chức một cuộc nổi dậy đơn phương. Hy vọng duy nhất của tôi là bố cũng cảm thấy ghê tởm y sì như vậy và sẽ chấm dứt tình trạng điên rồ này.

Vài giờ sau, trong khi đám con trai chúng tôi đang chơi trong phòng khách để chờ bữa tối, mẹ giới thiệu cho chúng tôi thực đơn cho bữa tối hôm đó. “Súp gà tây,” bà tuyên bố, đeo tạp dề và cầm một chiếc thìa lớn, trong khi những thứ mùi lạ từ trong bếp sau lưng bà bay ra nồng nặc.

Tôi nhìn bố, lúc này đang chăm chú xem bản tin tối một cách điềm tĩnh. Tôi lo lắng không biết cơ thể tôi có khả năng hấp thụ nổi bữa ăn mà mẹ sắp sửa dọn lên hay không, và như thường lệ mỗi khi lo lắng, tôi nói lên suy nghĩ tích cực của mình nhằm nỗ lực bày tỏ ý nguyện về kết quả tốt nhất có thể.

“Con thích gà tây, đúng không ạ?” Tôi nói.

Bố tiếp tục dán mắt vào tivi. “Mày đang hỏi bố hay nói chuyện với bố thế?” ông đáp lại, gần như không nhìn tôi lấy một chút.

“Con đang nói với bố là con thích gà tây.”

“Được thôi,” ông nói, dừng lại một chút rồi nói thêm, “Việc đấy có ý nghĩa quái gì với tao cơ chứ?”

Tôi có thể nhận thấy rằng tâm trạng của bố không được tốt, vì vậy tôi ngừng câu chuyện lại. Việc nêu được món khoái khẩu của mình là gà tây đã phát huy tác dụng, vì vậy tôi cảm thấy tự tin hơn về khả năng được ăn món súp “gà tây”.

Vài phút sau, chúng tôi ăn tối và mẹ tôi múc vào bát của mọi người một thứ chất lỏng màu nâu sền sệt giống như phân tiêu chảy của loài gấu xám mà tôi tưởng tượng ra. Có những khoanh tròn lẫn với cả những khoanh đỏ, và nhất định đây là bát cháo bột yến mạch loãng. Tất cả chúng tôi đều nhìn nhau, kể cả mẹ tôi. Tôi cầm chiếc thìa vào bát và cẩn thận dò một vòng quanh các khoanh nhưng chỉ múc lên được toàn nước. Tôi đưa lên môi một cách chậm rãi và có chủ ý, như thể đang rà soát xem có ăn phải viên thuốc độc nào không. Sau đó tôi nhấp một ngụm. Và phun ra luôn.

“Lạy Chúa, cả nhà đang cố gắng dùng bữa đấy, mẹ kiếp,” bố tôi nói, thả chiếc thìa xuống bàn.

“Con không ăn nổi! Con đã cố rồi!” Tôi nói, trong khi Evan bật cười.

“Con không hề cố,” mẹ đáp với vẻ lúng túng.

“Con cố rồi! Con không ăn được! Ngấy quá!”

“Đây là thức ăn của trẻ nghèo. Đây cũng là lúc chúng ta ăn uống như họ để hiểu những người kém may mắn hơn chúng ta xoay xở thế nào,” mẹ trả lời.

“Con hiểu! Lúc này con chỉ muốn ăn thứ khác thôi!” Tôi nói và thấy mắt mình ướt đẫm.

“Mọi người trật tự. Im hết miệng lại và ăn đi,” bố tôi nói.

Sau đó ông xúc một thìa vào miệng.

“Chúa ơi. Món này kinh quá. Không ăn nổi,” ông nói sau khi nuốt xong thìa

cháo.

“Thấy chưa!” tôi thốt lên.

“Không, hai đứa mày ăn món này,” ông vừa nói vừa nhìn tôi và Evan. “Tao không ăn.”

“CÁI GÌ?!?!” tôi la lên.

Tôi đứng dậy, lao ra khỏi phòng ăn, chạy vào phòng mình và đóng sầm cửa lại. Tôi dự tính rằng chỉ vài giây nữa, mẹ tôi sẽ mở cửa phòng, nói điều gì đó để an ủi tôi, rồi mời tôi quay trở lại bàn ăn với bữa tối tử tế, chẳng hạn như spaghetti thịt viên hoặc thịt gà và khoai tây. Trong lúc đó, có thể thậm chí bà sẽ lái xe đến cửa hàng Jack in the Box và mua cho tôi một chiếc bánh sandwich thịt gà giòn tan ngon lành, món khoái khẩu của tôi, để bù đắp cho trải nghiệm ẩm thực bất công và đau thương này.

Mười phút trôi qua, vậy mà chẳng có ai gõ cửa phòng tôi cả. Tôi giao ước với bản thân là không được rời khỏi phòng nếu như chưa có người đến tìm. Lại mười phút nữa trôi qua, rồi một tiếng, rồi ba tiếng, và bỗng nhiên mười giờ nên tôi phải đi ngủ. Tôi tắt đèn rồi bò vào giường, vừa cáu vừa đói. Đột ngột, cửa phòng tôi mở ra.

“Chào mẹ,” tôi nói, cố tỏ ra giận dữ và đoán là bà đi giếm chần cho tôi như mọi đêm.

“Không, là bố,” bố tôi nói, thân hình to lớn, lò mờ của ông đến bên tôi, được chiếu sáng duy nhất bằng ánh sáng hắt vào từ hành lang bên cạnh.

“Ồ. Chào bố,” tôi lạnh nhạt trả lời.

Ông ngồi xuống giường và đặt tay lên vai tôi.

“Con đúng là đồ ương bướng, nhưng bố yêu con,” ông nói, sau đó bật cười một mình.

Tôi không nhúc nhích.

“Bố biết là con bực mình. Thậm chí bố còn hiểu tại sao con lại bực mình.”

“Không, bố không hiểu đâu,” tôi tự tin đáp.

“Ôi, thôi nào, con mới mười tuổi. Bố nghĩ là bố thừa sức hiểu một thằng nhóc mười tuổi.”

Cuộc trò chuyện của chúng tôi không làm tôi bớt khó chịu, và bố nhận ra điều đó. Giọng ông trở nên dịu hơn một chút.

“Bố biết con nghĩ rằng nếu con ăn cái món cá mọn đó thì bố cũng phải ăn. Nhưng rồi bố bảo rằng bố sẽ không ăn còn con thì phải ăn, vì vậy nên con mới bực mình, đúng không?”

“Đúng.”

“Bố đã từng là người nghèo. Mẹ con cũng vậy. Trong đời có rất nhiều thứ bố phải cố gắng hết sức để đảm bảo rằng con không phải nếm trải.”

“Vậy thì tại sao đây không phải là một thứ như thế?” tôi hỏi.

“Con ạ, con phải ăn cá mọn có một tuần thôi. Mẹ con phải chịu đói suốt cả thời thơ ấu. Khi con ngủ dậy và nổi cơn tam bành như tối nay, mẹ con sẽ cảm thấy rất tội tệ. Nó giống như con bảo rằng con chẳng quan tâm đến những gì mẹ con đã trải qua. Hiểu chưa?”

Tôi trả lời đã hiểu, và ông kể thêm với tôi một chút về việc tại sao ông cảm thấy khó chịu khi tôi nổi đóa.

“Thức ăn đóng một vai trò rất lớn trên chặng đường lớn khôn của đời bố. Nó là cách bọn bố kiếm sống chứ không chỉ là món ăn. Vì vậy khi con làm âm ỉ lên vì nó thì bố bị động chạm,” ông nói.

“Nhưng tại sao bố lại không phải ăn món đấy? Mẹ đang ăn, và mẹ biết trước nó như thế nào. Tại sao bố lại không phải ăn?” Tôi kiên quyết nói.

Ông ngồi im một giây, sau đó bỏ tay ra khỏi vai tôi.

“Được, có hai lý do. Lý do thứ nhất là bố hiểu giá trị của đồng tiền, bởi vì ngày nào bố cũng phải nai lưng ra làm việc để kiếm tiền – việc này con chưa bao giờ phải làm cả.”

“Nhưng mẹ cũng làm việc đấy thôi,” tôi

ngắt lời.

“Ừ, vì vậy nên bố mới nói đến lý do thứ hai, đó là mẹ con tốt hơn bố cả tỉ lần.”

Rồi ông hôn lên trán tôi và ra khỏi phòng.

Quay video sáng Giáng sinh

“Được rồi, mỉm cười lúc mở quà nhé... Không, mỉm cười và nhìn vào máy quay cơ, tèn tèn ten.”

Đi cắm trại với cả nhà

“Không, bố ở nhà thôi. Mà được đi nghỉ cùng cả nhà, còn bố thì được nghỉ ngơi một mình. Tin bố đi, như vậy kỳ nghỉ của cả hai chúng ta sẽ vui hơn nhiều.”

Thành tích học tập nhận toàn điểm A

“Ôi khi thật! Con thật là giỏi – bố chẳng quan tâm người ta nói gì về con!... Bố đùa đấy, chẳng có ai bảo rằng con không thông minh cả. Người ta nói nhiều chuyện khác, nhưng không phải chuyện đấy.”

Bị ong đốt

“Được rồi, được rồi, bình tĩnh nào. Con có cảm giác như cổ họng đang nghẹt lại không?... Con có buồn ị không?... Không, chuyện đấy chẳng liên quan gì đến ong đốt cả, chẳng qua con cứ đi đi lại lại nên bố nghĩ là biết đâu con lại cần phải giải quyết.”

Cách phân biệt thức ăn ôi thiu

“Làm thế quái nào mà tao biết được nó còn tốt hay không à? Ăn là biết liền. Mà thấy buồn nôn, tức là thức ăn không tốt. Chúng mày nghĩ mắt tao là kính hiển vi chắc?”

Đối phó khi bị bắt nạt

“Mày sẽ phải chạy phọt cút ra quần thôi, nhưng hãy nhớ điều này; quan trọng không phải là to hay bé, mà quan trọng là chạy nhanh được đến cỡ nào thôi.”

Yên tĩnh

“Bố chỉ muốn yên tĩnh thôi... Lạy Chúa, nói vậy không có nghĩa là bố không thích mày. Chẳng qua là ngay lúc này bố thích yên tĩnh hơn.”

7. Không phải việc gì cũng căng sức ra mà làm

"Khi thật, bố quên đón mày, đúng không?"

Xin lỗi nhé. Dù sao thì tao cũng không huấn luyện cái đội giẻ rách kia nữa."

Năm tôi lên mười, chả hiểu nghĩ sao mà bố tôi lại xung phong huấn luyện đội bóng chày Tiểu Liên Đoàn của tôi. Sáu tháng sau, vào mùa xuân 1991, sự nghiệp huấn luyện của Sam Halpern đột ngột chấm dứt trong giận dữ.

Năm 1972, khi bố tôi chuyển đến Mũi Loma, khu vực ngoại ô ven biển San Diego, nơi đây gần như chỉ toàn dân nhà binh. Ông đã từng phục vụ trong hải quân, vì vậy không khí quen thuộc và cư dân cùng cảnh ở đây khiến ông có cảm giác được chào đón. Năm tháng trôi qua, do ở gần biển nên Mũi Loma trở thành địa chỉ sinh sống đáng thèm muốn với những ngôi nhà giàu có và to lớn mọc lên quanh ngôi nhà ba phòng ngủ khiêm tốn của chúng tôi. Bố tôi cảm thấy khó chịu. "Bố không muốn trở thành con cáo mượn oai hùm khốn kiếp," ông nói với chúng tôi như vậy sau khi một đôi vợ chồng trẻ chuyển đến ở cạnh nhà, thế chỗ cho một trong những sĩ quan quân đội cao tuổi cuối cùng đã từng sống cùng phố với chúng tôi.

Kết quả là khi tôi lớn lên, đội bóng chày Tiểu Liên Đoàn ở khu tôi, đội Hải Đăng Tom Ham, toàn là con của những người mà bố tôi ghét, và phần lớn là những đứa hư hỏng, mất dạy. Tôi biết gần như ngay lập tức, việc bố tôi huấn luyện đội bóng có lẽ không phải là ý tưởng hay ho gì cả, nhưng ông yêu bóng chày, ông yêu tôi, vì vậy tôi nghĩ ông cho rằng như vậy là đủ.

Nguyên tắc duy nhất của bố tôi khi làm huấn luyện viên là đứa nào cũng được chơi nhiều như nhau, bất kể trình độ như thế nào. "Đây là Tiểu Liên Đoàn. Phần lớn các cháu đều chơi dở tệ, nhưng điều đó chẳng sao cả. Cách duy nhất để các cháu đỡ tệ là chơi bóng," ông bảo với chúng tôi như vậy trong buổi họp mặt đầu tiên của đội.

Vì vậy, cứ mỗi trận các bạn và tôi lại luân phiên ra vào sân, đảm bảo cho mỗi đứa được chơi bốn trong tổng số sáu lượt. Đôi khi, việc thay người diễn ra không được suôn sẻ cho lắm, và nếu như có người phải ngồi chờ ba lượt chứ không phải hai thì người đó chính là tôi. "Con thực sự giỏi, và con biết điều đó. Những đứa trẻ khác, khi bố đưa chúng ra khỏi sân thì nước mắt

nước mũi tèm lem,” bố nói để an ủi tôi.

“Như vậy là nếu khóc thì con sẽ được chơi? Như thế là không công bằng,” tôi nói sau khi bị đưa ra ngoài.

“Không, nếu con khóc bố vẫn sẽ đưa con ra ngoài, sau đó cho ngồi dự bị thêm lượt nữa vì tội khóc lóc do không được chơi một lượt trong một trận đấu vớ vẩn của Tiểu Liên Đoàn. Con là con trai của bố, còn đời thì chó má.”

Trong suốt hai tháng đầu tiên làm huấn luyện viên trưởng, bố tôi không được lòng đồng đội của tôi cũng như phụ huynh các bạn cho lắm, bởi vì họ thấy không thể thay đổi được nguyên tắc thời-gian-chơi-bằng-nhau của bố. Có lần trận đấu đang diễn ra, một vị phụ huynh từ khán đài hét lên với bố tôi, vẻ giận dữ vì con ông ta không được chơi nữa.

“Chúng ta thua là do ông! Tại sao ông lại cho cầu thủ giỏi nhất ngồi ghế dự bị? Ngu quá đi mất!” bố của thằng đồng đội chảnh chọe gào lên.

“Cầu thủ giỏi nhất ư? Chẳng biết lão ta đang xem cái quái gì nữa,” bố tôi lầm bầm.

Vị phụ huynh kia tiếp tục kêu gào, rõ mồn một khiến cơn căm giận của bố tôi càng lúc càng tăng lên. Khi hiệp đấu kết thúc, huấn luyện viên Halpern bật ra khỏi ghế chỉ đạo và lao lên khán đài.

“Mỗi cầu thủ đều được thi đấu với số lượt như nhau, đây là nguyên tắc của tôi. Đây không phải là Giải vô địch Thế giới, đây là Tiểu Liên Đoàn. Cầu thủ cánh phải của chúng ta trận nào cũng có phần cả, và nó hiểu nguyên tắc đấy. Sao ông lại không hiểu?”

Cơn giận của bố tôi làm đám phụ huynh câm lặng lúc đấy, nhưng sau lưng tôi vẫn nghe thấy tiếng xì xào của các đồng đội.

Sau đó khoảng chừng một tuần, lúc đang tập trên sân, thằng nhóc tên là Marcus vỗ vai tôi. Tôi quay lại và nó bảo, “Bố tao bảo bố mày là đồ khốn.”

Tôi không biết phải phản ứng thế nào cả, vì vậy tôi cứ đứng thế mất một lúc. Cuối cùng, tôi đáp, “Không, không phải thế. Bố mày sai rồi.”

Rồi một quả bóng chày va vào bắp chân tôi, tôi quay lại và nhận ra đã đến lượt tôi đứng vào vạch đánh bóng, vì thấy tôi không tập trung nên bố ném cho tôi một phát.

“Chú ý, con trai! Đừng có đứng chấp tay sau hông như thế nữa.”

Bố không giúp tôi giải quyết trường hợp của ông.

Mỗi lần tập, các vị phụ huynh và đám trẻ con lêu lạo lại lần bố tôi thêm một chút. Ông muốn chuyện này chỉ dừng lại ở mức độ dạy chơi bóng, nhưng không được. Nó trở nên giống như một bài tập không mong muốn về lòng vị tha và tự kiểm chế.

Cuối cùng, xích mích cũng lên đến đỉnh điểm trong một buổi tập tháng Năm. Hôm đấy trời rất nóng, còn bọn trẻ con thì khẳng định rằng chúng không thích tuân thủ các bài tập huấn luyện mà bố tôi học được thời còn ở hải quân. Sau một loạt chạy từ cọc lồi này đến cọc lồi khác, một đứa quyết định làm cách mạng và chống lệnh huấn luyện viên.

“Trò này chuối quá. Bóng chày chứ có phải bóng chạy đâu. Bất cứ huấn luyện viên thực thụ nào cũng biết điều đó,” thằng đồng đội của tôi hét lên, ngang ngạnh đứng trước mặt bố tôi.

Câu nói bất phục của thằng bé vừa chạm đến tai người thủ lĩnh quả cảm của chúng ta, bố tôi đã phản ứng giống hệt như Bruce Willis ở cuối phim Giác quan thứ sáu khi nhận ra mình đã chết từ lâu: Cực kỳ sốc và hoảng loạn, sau đó là hít những hơi thở sâu để cố gắng bình tĩnh lại. Mọi nỗ lực kiểm chế của ông đều vô ích.

Cuộc tranh cãi dần mất kiểm soát, cuối cùng bố tôi hét lên, “Tự đi mà huấn luyện cái đội bóng quý tha ma bắt của chúng mày đi, và hôn hông tao đây này,” với cả nhóm mười bốn thằng nhóc và một ông trợ lý huấn luyện viên tên là Randy đang sợ chết khiếp, ông này tham gia huấn luyện chỉ vì bị vợ bỏ nên muốn làm một cái gì đấy để đỡ phải suy nghĩ. Lúc này, cảm xúc của ông ta kém ổn định nhất.

“Của ông cả đấy, Randy! Chúc vui vẻ!”

Bố tôi chạy vụt ra xe và lái đi. Thật không may, trong cơn giận dữ bố tôi quên mất là ông phải chở tôi. Chúng tôi ở cách nhà khoảng sáu cây số, và lúc đó tôi không định xin đi nhờ bất cứ phụ huynh nào cả – lũ trẻ con đứa nào đứa nấy đang trừng trừng nhìn tôi, còn Randy thì trông như sắp khóc – vì vậy tôi quyết định đi bộ về nhà.

Một tiếng sau, khi tôi còn cách nhà khoảng hai khu phố nữa thì bố tôi từ đằng sau lái xe lên chạy song song với tôi và hạ cửa sổ xuống. “Khỉ thật. Bố

quên đón mào, đúng không?” Tôi gật đầu xác nhận. “Xin lỗi nhé. Dù sao thì tao cũng không huấn luyện cái đội giẻ rách kia nữa.”

Sau khi tự ý rời bỏ vị trí huấn luyện viên trưởng, bố vẫn đến dự tất cả các trận đấu của tôi và theo sát đội bóng cho đến hết mùa giải. Bố thường cùng tôi tập riêng vào những ngày đội bóng không tập.

“Randy chả biết quái gì về trò này cả. Lão ta ném quả bóng chày như một mục đàn bà ném phi tiêu.”

Vậy là mỗi tuần hai ngày, chúng tôi tập ném bóng, chỉ bố và tôi. Rồi một hôm, khi lái xe ra sân tập, bố tôi chuyển sang đi lối khác.

“Chúng ta đi đâu thế ạ? Sân ở lối kia mà,” tôi nói.

“Chúng ta đi đón Roger, nó sẽ chơi cùng chúng ta,” ông đáp.

Tính đến thời điểm này, Roger là thằng bé lạ lùng nhất đội. Tất cả những gì tôi biết là cậu ta hơi kinh khủng, giống như mùi trái cây thối pha với mỹ phẩm Old Spice. Trên thực tế, cậu ta là một tay ném bóng rất khá, nhưng cứ đến giữa trận thì lại bị suy nhược thần kinh và hoàn toàn suy sụp.

“Tại sao chúng ta lại phải đón Roger?” tôi hỏi.

“Bố đang dạy mào cách ném bóng. Thằng bé là tay ném bóng còn lại của đội. Cứ cho là bố sẽ dạy cả hai đứa mào một lúc đi,” ông đáp.

Chúng tôi dừng xe trước một căn hộ, bố tôi dừng xe và Roger bước ra. Trong suốt hai tuần sau đó, Roger đến tập cùng chúng tôi. Cuối buổi, bố mua kem cho cả hai đứa. Tôi không kể cho ai biết cả, bởi vì tôi không phải là thằng đình đám nhất đội, vì vậy điều cuối cùng tôi cần là phối hợp với Roger.

Ở trận áp chót, đội tôi gặp một đối thủ trên cơ. Tôi đã ném bóng trong ba lượt đầu tiên và giữ cho kết quả trận đấu sát sạt. Sau đó, Roger vào và ném bóng ở lượt bốn lượt năm và hạn chế được đối thủ, vì đến cuối lượt năm thì chúng tôi đang dẫn. Ở lượt sáu, khi Roger đứng vào vị ném bóng, một phụ huynh của cầu thủ đối phương nhồm dầy và đứng sau hàng rào cách chốt nhà khoảng ba mét. Ông ta là Steve, một tay to lớn, vạm vỡ với cái bụng bia to bự chảng. Mỗi lần Roger chuẩn bị ném bóng, Steve lại tìm cách hù cậu ta.

“Nó không ghi điểm được đâu, cứ bắt bóng đi! Nó sẽ chịu thua tất cả các con thôi,” Steve hét với con ông ta cùng đồng đội thằng bé.

Cứ mỗi cú ném bóng, Steve lại hét những câu bình luận phá rồi kiêu đó để làm Roger phân tâm. Và Roger cứ tiếp tục ném bóng. Quả sau lại tệ hơn quả trước, cho đến khi cậu ta suýt phát khóc trên ụ phát bóng, chỉ ném bóng ra khỏi căn cứ được chừng vài mét. Randy bước đến chỗ ụ đất đưa Roger ra ngoài, và khi Roger đến được băng ghế dự bị và ngồi xuống bên cạnh tôi thì cậu ta đã khóc thực sự. Randy đưa con mình vào thay, và con của Randy, cũng tên là Randy, ném bóng y hệt như bố mình và nhường mất khoảng sáu lượt. Chúng tôi thua thê thảm.

Sau trận đấu, bố đến bên tôi và nói, “Mày với Roger chờ ở đây, chúng ta sẽ chở cậu ấy về nhà. Nhưng trước hết tao cần phải giải quyết việc này đã.”

Ông bước đến chỗ bãi đỗ xe, nơi Steve đang giúp con thu dọn đồ đạc. Tôi chờ khoảng ba mươi giây, sau đó đi theo mặc dù ông đã bảo tôi đứng yên đấy, chủ yếu là vì tôi không muốn chơi với Randy cha và Randy con. Họ luôn ôm mọi người để tạm biệt chứ không phải vẫy tay hay giơ tay lên cao, mà tôi thì chết khiếp kiểu chào này. Khi đến gần, tôi thấy cả bố và Steve đều đang nói một cách giận dữ.

“Đấy là một phần của trận đấu, Sam,” Steve nói.

“Vớ vẩn,” bố tôi đáp.

“Anh coi chừng đấy, Sam.”

“Bố của thằng bé nghiện rượu. Gia đình thằng bé nhếch nhác kinh khủng, và anh biết điều đó. Vậy mà anh lại ngồi ngoài đó gào lên vào tai nó, tìm cách hù nó như thể đây là giải Major League chết tiệt, để con anh có thể thắng được một trận ở giải Tiểu Liên Đoàn thôi sao? Anh là người lớn mà, mẹ kiếp. Anh bị làm sao vậy?”

Đến nước này, Steve lảm bảm thêm vài câu rồi cùng con trai Kevin bước lên xe tải lái đi. Bố đưa tôi và Roger đi ăn kem trước khi cho Roger về nhà. Trên đường về, chúng tôi không nói gì nhiều. Tôi không biết rõ lắm chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi biết là bố rất cáu với Steve, và tôi nghĩ rằng có thể làm cách nào đó để giúp ông cảm thấy thoải mái hơn.

“Con cũng không thích ông Steve, bố ạ. Ông ấy béo ị, Kevin cũng thế, vậy mà họ cứ nghĩ là họ giỏi lắm, nhưng họ giỏi chỉ vì họ béo và to lớn hơn mọi người mà thôi,” tôi cáu.

Bố im lặng đỗ xe trên lối đi. Sau đó ông quay sang tôi. “Con trai ạ, bố chả

hiều mà nói gì sất. Cởi giày ra trước khi vào nhà, bố nghĩ mà dẫm phải cứt chó rồi đấy.”

Trong lễ kết thúc lớp tám

“Bọn họ chúc mừng mà học hết lớp tám cơ à? Bọn ta mới đến dự lễ tốt nghiệp lớp sáu của mà cách đây có hai năm! Lạy Chúa, sao họ không mở mẹ nó tiệc mỗi lần mà vệ sinh đúng cách đi nhỉ?”

Dậy thì

“Tuổi dậy thì nó đối xử với mà thế nào?... Làm sao mà tao biết là mà đang ở giai đoạn này cơ chứ? Ô, tao không biết, có lẽ nhờ ba trăm sợi lông xoắn xoắn mà bỗng nhiên để vương vãi trên bệ xí mà tao có manh mối chứ sao.”

Nhờ đưa kẹo cho tôi khi đang xem

Danh sách của Schindler

“Mày muốn cái gì – kẹo hả? Chúng nó đang ném người ta vào mẹ nó cái phòng hơi ngạt kia, vậy mà mày lại muốn ăn một chiếc Skittles?”

Ăn nhầm phải thức ăn của chó

“Snausages hả? Tao vừa ăn phải thức ăn của chó à? Thế đéch nào mà mày lại đặt nó lên quầy cùng với các loại thức ăn khác? Mẹ kiếp, ngon phết. Tao chẳng việc gì phải xấu hổ vì chuyện này cả.”

Chơi thử cho đội bóng năm thứ nhất

“Bố không cho mà thử đâu, mà gây quá... Không, bố không thích thú gì khi phải báo với mà điều này, nhưng không phải cứ thích gì là mà làm được chuyện đó, và chắc chắn nhất mà chưa phải là người lớn đâu.”

Đối với thái độ của Bob Saget khi dẫn chương trình Những phim gia đình hài hước nhất nước Mỹ

“Hãy nhớ lấy gương mặt này. Đây là gương mặt của một kẻ chán ghét chính mình.”

Bị dọa

“Chẳng có ai quan trọng đến mức đấy cả. Chúng nó cũng ăn, ị, trai gái, chả khác gì mày. Ồ, có lẽ không giống mày lắm. Mày bị một đống bệnh về dạ dày.”

Tác dụng chữa bệnh của thịt muối

“Mày lo lắng quá mức đấy. Ăn một ít thịt muối xem nào... Cái gì? Không, bố không biết là nó có làm mày dễ chịu hơn hay không, chẳng qua là bố làm quá nhiều thịt muối thôi.”

8. Cố gắng hết sức, và nếu vẫn làm không tốt thì tìm cách rút nhanh

"Ồ, xin lỗi nhé, bị kẹt trong phòng không giống như ở tù đâu. Ở trong phòng, mày không lo bị hiệp dân tập thể."

Bố tôi luôn trân trọng chuyện học hành và làm việc chăm chỉ. "Nếu mày làm việc và học tập chăm chỉ mà vẫn thất bại, chẳng sao cả. Nhưng nếu vớ vẫn mà thất bại thì mày là đồ vứt đi." Nhưng ngoài việc nỗ lực, còn có rất nhiều yếu tố khác để chuyện học hành ở trường có thể thành công và thú vị, đặc biệt là khi bạn trẻ hơn người ta. Có lẽ yếu tố quan trọng nhất là bạn hòa nhập vào tập thể như thế nào.

Khi mới vào cấp hai, tôi cao có một mét rưỡi, nặng ba mươi hai cân, đeo cặp kính to đùng, và – theo như lời bố tôi kể lại – giọng nói nghe như một mù đàn bà tí hon. Nói chung là tôi biết thân biết phận, xét trên phương diện hình thể, khi trong chuyến tham quan Thủy Cung, một nghệ sĩ biếm họa vẽ một bức tranh về tôi, mặc dù trông cũng chẳng đến nổi phóng đại như thế. Về cơ bản, tôi là nhân vật mà một người viết kịch bản lười biếng có thể nghĩ tới khi đang rặn dở kịch bản: Thăng đàn diễn hình. Mẹ tôi nghĩ "nhút nhát" đồng nghĩa với việc tôi có khả năng sáng tạo. Vì vậy khi tôi chuẩn bị vào lớp bảy, mẹ tôi bàn với bố tôi đưa tôi đến trường nghệ thuật biểu diễn, nơi toàn lũ trẻ con nhút nhát y sì như tôi. Nhưng sau khi tôi học xong lớp bảy, bố mẹ tôi quyết định rằng đi học ở đây thật là lãng phí.

"Cả một năm trời, bố chả thấy người ta khiến cho mày *sáng tạo* hay *biểu diễn* được cái gì cả. Coi như đỡ mẹ nó được khoản tiền trả thêm cho mày đến cái nơi gọi là Trường Nghệ thuật Sáng tạo và Biểu diễn," bố tôi bảo thế khi cảnh báo với tôi rằng tôi sắp sửa quay trở lại trường công.

Đến đầu năm lớp tám, tôi vẫn chưa có hiện tượng "nhỏ giò," vì vậy trông tôi chả khác gì năm ngoái. Trên thực tế, tôi nghĩ có khi giọng tôi còn cao hơn ấy chứ. Trong buổi học đầu tiên, khoảng năm phút là tôi hiểu ngay năm học lớp tám sẽ diễn ra như thế nào.

"Justin Halpern," tôi thông báo khi giáo viên chủ nhiệm hỏi tên.

Một thằng bé to lớn có ria mép tên là Andre vươn tới chỗ tôi. "Ê, đồ dâm," nó thì thầm.

“Hả?” tôi đáp, giọng lo lắng.

“Sao giọng mày nghe như phò vậy?”

Tua nhanh lên trước một năm, khi tôi vào trung học. Tôi đã cao lên thêm dăm phân, cảm thấy tự tin hơn, và bị khoảng dưới 85 phần trăm các bạn gọi là “pê đê.” Tôi có một vài người bạn, và về cơ bản những đứa nào hay trêu tôi hồi lớp tám bây giờ đều để tôi yên.

Bố tôi để ý thấy sau tuần đầu tiên, khi tôi từ trường về nhà với dáng vẻ và cảm giác vui vẻ, hài lòng. “Nhảy chân sáo kia,” ông nói. “Trông như mày vừa thoát ra được khỏi đồng phân vậy.”

Nhưng với niềm hạnh phúc và đời sống xã hội mới, tôi bắt đầu bỏ bê chuyện học hành. Và sau đợt tổng kết đầu tiên của năm lớp chín, điểm trung bình môn của tôi là 2,33, mặc dù không được tốt cho lắm nhưng tôi nghĩ làm gì mà kinh khủng quá. Bố tôi nghĩ ngược lại.

“Không tệ quá hả? Đây có phải là MIT đéo đâu, chỉ là lớp chín thôi! Nhìn cái của nợ này đi!” ông vừa nói vừa giơ bản báo cáo tiến bộ lên. “Môn báo chí lớp chín mà mày bị tận điểm C? Chuyện này xảy ra thế đéch nào ấy nhỉ? Mày làm việc cho tờ Thời Báo New York bỏ mẹ gì đấy hả? Không thể đưa tin về câu chuyện tham nhũng lớn đó ư? Lạy Chúa. Thật không tin nổi.”

Sau khi bố mẹ thảo luận riêng về cách xử lý thế nào đối với số điểm thấp tẻ của tôi, bố bảo tôi ngồi xuống và tuyên bố rằng tuần sau tôi không được phép rời khỏi phòng, ngoại trừ lúc đi học và đi vệ sinh. Cơm cũng dọn luôn trong phòng tôi.

“CÁI GÌ?” Tôi hét lên. “Thật là buồn cười! Còn khối đứa bị điểm thấp hơn cả con. Hơn nữa đây chỉ là bản báo cáo tiến bộ thôi! Thậm chí còn không ghi vào học bạ cơ mà!”

“Uầy-uầy-uầy! Tao đéch muốn nghe chuyện này. Mày thừa thông minh để học ở những lớp như thế này. Như vậy có nghĩa là mày lười biếng và không chịu học,” bố tôi trả lời.

“Không thể tin được chuyện này! Bố đang bắt con ở tù! Đây là nhà tù! Vì điểm trung bình được 2,33!”

“Ồ, xin lỗi nhé, bị kẹt trong phòng không giống như ở tù đâu. Ở trong phòng, mày không lo bị hiếp dâm tập thể.”

Môn kéo tôi xuống nhiều nhất là môn toán, nhưng ngày hôm sau đến trường tôi nhận ra không phải chỉ có mình tôi. Hai phần ba lớp bị điểm F, trong đó có tôi. Thầy giáo của tôi là người cực rắn, và thầy thường bảo rằng thầy sẽ không nương tay với chúng tôi đâu. Hoặc là chúng tôi chấp nhận điều đó, hoặc là thầy sẽ đánh trượt hết.

Trong đêm đầu tiên tôi bị cầm tù, bố tôi đi làm về, thay cái quần thể thao xong rồi vào phòng tôi.

“Lấy sách toán ra. Chúng ta sẽ chữa bệnh cho bọn ngu dân,” bố vừa nói vừa ngồi lên giường bên cạnh tôi, tay trở vào chồng sách dưới đồng quần áo bẩn của tôi. “Chúa ơi, mở cửa sổ ra, ở đây thối như nhà xí ấy,” ông nói thêm.

Chúng tôi giở từng trang sách ra, và bố nhận thấy rằng không những không biết cách giải bất cứ bài toán nào, tôi còn không hiểu được những điều cơ bản cần thiết để giải toán.

“Người ta không dạy cho mày những thứ này à?” bố hỏi.

Tôi trả lời rằng không, và sau đó tôi kể cho bố nghe những gì thầy giáo nói về việc hoặc là chấp nhận hoặc là bị đánh trượt.

“Cái gì? Vớ vẩn thật. Loại khốn nạn nào mà lại nói những điều như thế? Tao sẽ nói chuyện với thầy giáo mày. Ngày mai tao sẽ đến cái trường bỏ mẹ của mày xem sao.”

Hôm sau, tôi ngồi vào bàn học ở lớp, lo sợ rằng bố tôi có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Bạn biết cái cảm giác khi ngồi xe lửa trên không phi lên cao chót vót và chờ đợi đến lúc rơi thẳng xuống dưới chứ? Hãy hình dung điều đó, nhưng đồng thời cũng hình dung thêm là bạn bị đi tuột. Chẳng may hôm đấy bụng tôi lại ậm ạch vì đêm hôm trước ăn món *queso fundido* ở một quán ăn Mexico và mấy hộp kẹo Nerds sáng nào tôi cũng ngón. Từ tiết một đến tiết ba, tôi liên tục chạy đi chạy lại giữa lớp học và nhà vệ sinh, bụng cầu nguyện rằng bố tôi đừng có nhảy bổ vào giữa lớp học lúc tôi còn ngồi bồn cầu.

Và rồi đến tiết bốn, tôi nhìn thấy bố đang được một bác bảo vệ chỉ đường đến lớp tiếng Anh của tôi. Bố bước đến và chờ bên cánh cửa, đi đi lại lại, tay cầm cặp. Tôi sụp người xuống ghế. Thằng nhóc ném đá Brandon trườn người đến chỗ tôi và chỉ ra phía bố.

“Tao cá lão kia là người của bọn FBI bỏ mẹ hoặc đại loại như thế,” nó nói.

“Không phải đâu,” tôi lẩm bẩm. Lúc đấy, tôi thực sự ước sao bố đúng là người của FBI.

Khi chuông reo, tôi đi ra hành lang và bố bảo, “Cầm lấy đồ của mày. Chúng ta đi gặp thầy giáo.”

“Chúng ta không để đến cuối buổi được sao bố? Tại sao bố lại phải làm vậy trong giờ học?” Tôi hỏi.

“Con trai, cứ bình tĩnh. Bố chỉ muốn nói chuyện với hấn thôi. Bố sẽ không vạ đâu và tương vào cổ họng hấn đâu. Trừ trường hợp hấn chọc tức bố.”

Chúng tôi đi về phía ngôi nhà gỗ ở ngoài rìa khuôn viên trường, nơi lớp học toán của tôi tập hợp. Lũ trẻ bắt đầu có mặt đông đủ, và ông thầy giáo cộc cằn của tôi đang ngồi trong góc đằng sau chiếc bàn. Trông ông ta giống như Dustin Hoffman, nếu như da của Dustin Hoffman làm bằng giấy báo và đem phơi nắng. Bố tôi lao vào lớp và bước thẳng đến chỗ ông ta. Tôi nấn ná ở ngoài hành lang, cố gắng để không bị ai nhìn thấy.

“Anh là giáo viên dạy toán hả?” bố tôi lên tiếng.

Thầy giáo tôi ngược lên, vẻ khó chịu.

“Đúng thế. Tôi giúp gì được anh?”

Khoảng mười học sinh đang ngồi trong lớp bắt đầu chú ý.

“Ồ kia, ở bên ngoài, là con tôi. Nó là học sinh của anh,” bố tôi nói.

Tôi giấu mình đằng sau cái gì đó.

“Justin, vào đây. Làm gì đấy, con trai?”

Tôi từ đằng sau gốc cây bước ra và đi lên bậc tam cấp dẫn vào lớp học.

“Bây giờ thế này, anh đánh trượt nó, không sao cả. Nếu nó đáng bị đánh trượt thì cho nó trượt thẳng cả đi. Nhưng khi tôi kiểm tra, thậm chí nó còn không nắm được những khái niệm cơ bản và bảo rằng anh chưa bao giờ dạy chúng nó cả,” bố nói.

“Đây là lớp toán nâng cao, và nếu học sinh không theo được thì phải chuyển sang lớp khác phù hợp với trình độ kỹ năng của các em. Tôi đã dạy lớp này

theo cách đó suốt mười hai năm nay,” thầy giáo tôi đáp.

“Tôi chả quan tâm tí mẹ nào về việc anh dạy lớp này được bao lâu. Nó bảo với tôi rằng toàn bộ lũ trẻ ở đây đều bị đánh trượt, và đũa nào cũng nghĩ rằng mình là đồ bỏ đi,” bố tôi vừa nói vừa quay sang và chỉ vào toàn bộ học sinh đang ngồi trong lớp – có điều, phần lớn số này không nghĩ rằng mình là đồ bỏ đi. “Vấn đề tôi gặp chính là ở chỗ đấy,” bố nói thêm.

Lúc đó, tôi nghĩ thầy giáo của tôi đã nhận ra không phải mình đang phải đối mặt với một phụ huynh giận dữ bình thường mà là một người đang biến thầy thành đồ ngốc trước mặt đám học sinh, vì vậy thầy đưa bố tôi ra ngoài. Tôi đổi chỗ cho họ và đi vào lớp. Cả lớp đều trở mắt nhìn tôi, vì bây giờ lớp đã gần như đông đủ. Tôi ngồi vào chỗ của mình, tránh nhìn người khác. Cứ mười mười lăm giây chúng tôi lại nghe thấy tiếng từ bên ngoài vọng vào: thầy giáo tôi hét lên “Tôi không chịu nổi chuyện này!” sau đó là tiếng bố tôi đáp lại, “KHÔNG-KHÔNG! Anh sẽ chịu được!”

“Quý thật. Bố cậu đang chơi thầy Jensen kia. Hay quááááá,” thằng bé bên cạnh tôi vừa nói vừa mỉm cười.

Vài phút sau, thầy giáo của tôi vào lớp, khuôn mặt bì bì của thầy lúc này hơi sạm lại vì giận dữ. Bố tôi cũng vào lớp và bước đến chỗ bàn tôi ngồi.

“Đừng sợ bị chú ý, ngày mai con sẽ chuyển sang lớp khác,” bố tôi nói trước khi ra về.

Và trong bữa tối hôm đó, bố tôi làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng đúng lúc tôi đi ngủ, bố gọi tôi đến chiếc ghế bành ở phòng khách chỗ bố đang ngồi.

“Thằng thẩn nhé. Mà mày không phải là Einstein. Nhưng đừng để cho những thằng khốn như thầy giáo mày khiến chúng mày có cảm giác ngu dốt. Mày khá thông minh đấy, việc khác cũng giỏi. Mày cũng biết thế chứ hả?”

“Dạ.”

“Đừng có mà dạ như thằng chán đời thế. Nói bố nghe xem nào. Nói mày biết là mày giỏi mọi việc đi.”

“Con giỏi mọi việc.”

“Đúng rồi. Mày giỏi mọi việc. Tổ sư thằng thầy dạy toán,” bố nói. “Ồ, còn

một việc cuối cùng nữa,” bố nói thêm. “Ngày mai trước khi vào lớp hãy đến gặp tư vấn đã nhé. Bố nghĩ người ta sẽ chuyển con sang lớp toán mà tất cả đều dùng máy tính trong mọi việc.”

Bỏ lỡ trận hòa không có điểm mà tôi ném bóng ở trường để xem trận derby của Kentucky

“Một trận hòa đéch có điểm ư?! Thế mà tao lại bỏ lỡ mất. Khi thật. Ôi, trận derby thật là tuyệt vời, nếu điều đó khiến cho mày cảm thấy tốt hơn chút đỉnh.”

Bỏ lỡ trận hòa thứ hai (và duy nhất) không có điểm một năm sau đó với cùng lý do

“Chắc mày đùa tao thế đéch nào ấy chứ! Người ta phải thôi cái trò xếp lịch thi đấu vào những ngày có trận derby mới được. Ngớ ngẩn thế không biết.”

Tình bạn

“Mày có những đứa bạn tốt đấy. Tao thích. Tao không nghĩ là chúng nó sẽ ngủ với bạn gái mày đâu, nếu mày có bạn gái.”

Tình bạn – Phần II

“Tao không cần có thêm bạn nữa. Mày có bạn bè và chúng nó chỉ có mỗi một việc là nhờ mày giúp chúng nó chuyển nhà. Tiên sư nhà nó chứ. Tao già rồi. Tao qua cái thời chuyển nhà rồi.”

Chọn nghề

“Mày phải làm nghề mà mình yêu thích... Nhảm nhí thật, rõ ràng là mày chưa hề nghe bài nói chuyện này bao giờ, bởi vì mày đang làm việc tại cửa hàng Mervyns .”

Vô tình làm vỡ bát đĩa

“Lạy Chúa, chả khác gì đi dự một cái đám cưới Hy Lạp bỏ mẹ với mày. Mày phải giới việc phối hợp mới được, bởi vì ngay lúc này đây, nó đang làm mày vỡ cả đáy con ạ.”

Đi dự tiệc không có mặt người lớn

“Đừng có mà hòng nhé... Ừ, mày có trách nhiệm, nhưng bố đã thấy lũ trẻ con ở trường mày rồi, nếu không ngu dần đến thế thì chúng đã trở thành tội phạm cả nút.”

Áp dụng biện pháp bảo vệ

“Tao sẽ bỏ một mớ bao cao su vào học đựng đồ trên xe. ...Tao đếch cần quan tâm là mày có muốn nói về chuyện này với tao hay không, tao cũng đếch muốn nói về chuyện này với mày. Mày nghĩ là tao muốn mày phịch gái trên xe của tao ư? Không hề. Nhưng thà như vậy còn hơn là phải chi tiền ra nuôi cái đứa trẻ con mày nặn ra vì trên đấy đếch có bao cao su.”

Xếp hàng chờ xem Công viên kỷ Jura

“Chả có bộ phim nào đủ hay để bố phải xếp hàng chờ lâu hơn cả thời gian chiếu phim. Hoặc là chúng ta đi xem cái khác hoặc là bố về trước, còn mày có thể bắt taxi về sau.”

9. Đến cuối ngày, mày sẽ phải đưa ra quyết định có lợi nhất cho bản thân

"Tao sẽ không chịu hậu quả vì phim con heo của người khác."

Khi tôi ở tuổi mười bốn, một hôm sau khi tan học thằng bạn Aaron luôn vào cửa chính nhà tôi, thở không ra hơi, mồ hôi nhễ nhại. Trông cái vẻ căng thẳng trên mặt nó, tôi đoán chuyện nó sắp sửa kể cho tôi nghe có thể là chuyện quan trọng nhất tôi từng nghe từ bé đến giờ. Hóa ra tôi đoán đúng thật.

"Này. Tớ tìm thấy một bộ phim con heo trong cái ngõ đằng sau 7-Eleven ,” nó nói.

Thằng bạn lôi từ ba lô ra một cuộn băng VHS có tựa đề *Những cô gái điếm New Wave*, lớp vỏ bằng giấy bìa cũ mòn, ổ bản cho thấy rõ ràng có kẻ đã bán cuộn băng cho thằng nhóc. Chúng tôi phản ứng như hai gã nông dân phát hiện ra túi vàng trên ruộng ngô: vui sướng, sau đó ngay lập tức trở nên hoang tưởng và nghi kỵ lẫn nhau. Chúng tôi biết rằng cần phải phối hợp với nhau để cơ hội này không bị mất đi và quyết định rằng ý tưởng tốt nhất là chia thời gian ra dùng. Tôi sẽ giữ bộ phim vào tuần đầu tiên và tuần thứ ba hàng tháng, còn Aaron giữ tuần thứ hai và tuần thứ tư.

Mặc dù đã xem bộ phim trên năm mươi lần, cho đến hôm nay tôi vẫn không biết nội dung bộ phim là gì, bởi vì chưa bao giờ tôi xem quá hai mươi phút đầu tiên. Nơi duy nhất tôi có thể xem phim là phòng bố mẹ tôi. Đây là chiếc đầu máy chiếu video duy nhất trong nhà, điều này khiến cho tôi có cảm giác giống như chú hươu phát hiện ra rằng vũng nước duy nhất trong bán kính một nghìn dặm lại nằm trong hang sư tử. Mặc dù vậy, tôi không hề nghĩ dù chỉ một lần là không đáng mạo hiểm. Tôi sẽ chờ đến lúc bố mẹ đi ra khỏi nhà, sau đó tôi vào phòng họ và tiến hành công việc của mình. Thậm chí tôi còn vạch ra một kế hoạch dành cho lúc nghe thấy tiếng mở cửa: Tôi sẽ kéo quần sịp từ dưới mắt cá lên đồng thời bấm nút EJECT, sau đó trong nháy mắt cất cuộn băng và bấm nút TV/VIDEO để bố mẹ không biết là đầu video đã bị sử dụng. Kế hoạch này được cân nhắc kỹ lưỡng, có hiệu quả, và không bao giờ thất bại.

Không may, tôi vẫn bị bắt.

Tôi nhận ra điều này vào một buổi sáng khi tôi tỉnh giấc và thấy bố tôi lượn trên đầu, tay vẫy cuốn băng *Những cô gái điếm New Wave* như vẫy một tờ vé số trúng thưởng. Tôi đã phạm nguyên tắc cốt lõi của việc xem phim mát: Đừng để băng trong đầu video.

“Tao không quan tâm đến việc mày có xem phim con heo hay không, xem thì cứ xem,” ông nói. “Nhưng (a) đừng xem trong phòng tao. Điều cuối cùng tao cần là đi làm về và không ngồi lên cái thứ dơ dáy này của mày. Và (b) tao không thể để mẹ mày tìm thấy phim con heo trong phòng tao rồi nghĩ đấy là của tao. Lúc đấy nó trở thành rắc rối của tao, và tao sẽ không chịu hậu quả vì phim con heo của người khác.”

“Bố có định nói cho mẹ biết không?” tôi hoảng hốt hỏi.

“Không, tao sẽ giữ im lặng miễn là mày không làm chuyện nhố nhăng đó trên giường tao nữa,” bố vừa nói vừa nháy mắt.

Tôi dứt khoát giơ tay lên, tưởng rằng đã nói chuyện đàn ông với nhau xong thì bố sẽ trả lại cuốn phim cho tôi. “Ha, đừng có hòng.” Ông quay lưng và kẹp nó xuống dưới cánh tay, cười vang.

Bị bố phát hiện ra cuốn phim mát và cười vào mặt là khoảnh khắc rất đáng xấu hổ trong cuộc đời của một đứa trẻ mới lớn. Sáng hôm sau, tôi có một khoảnh khắc nữa còn đáng xấu hổ hơn nhiều khi tỉnh dậy và thấy mẹ tôi đứng trên đầu, tay giơ cao cuốn băng *Những cô gái điếm New Wave*. Bố đã bán đứng tôi!

Khi mẹ kết thúc việc mô tả những điều xấu xa của ngành công nghiệp khiêu dâm và phân tích bản chất phi thực tế của thứ tình dục miêu tả trong đó, tất cả đều được mẹ gào lên với tôi, tôi lao vọt ra phòng khách như một người đàn ông vừa vượt qua một chặng đường dài đằng đẵng để trả mối thù giết người. “Này!” tôi quát lên với bố, lúc này đang ăn món Grape-Nuts như thường lệ.

Bố ngược lên nhìn tôi, nhăn mặt và nói, “Cẩn thận khi chọn từ ngữ tiếp theo đấy.”

“Bố kể với mẹ về cuốn,” và sau đó tôi ngậm từ phim con heo lại. “Bố đã bảo là không kể kia mà!” tôi nói thêm với mức âm lượng cao nhất.

Bố đặt tờ báo xuống, nhìn tôi, rồi trả lời với giọng điềm tĩnh, “Ừ, bố đã suy nghĩ về chuyện đó. Quá mạo hiểm cho bố nếu như không kể cho mẹ biết. Lẽ ra mày không nên để cuốn băng trong đầu video. Chính chim mày phản bội mày, con trai ạ. Làm cho mày suy nghĩ ngu xuẩn. Đây không phải lần cuối cùng chuyện này xảy ra đâu.”

Vấn đề rối loạn cương dương với một người bạn lớn tuổi của gia đình

“Chả hiểu tại sao cứ không cứng lên được thì mọi người lại đến tìm tao. Nếu biết cách chữa thì lúc này tao đang lái một chiếc Ferrari với tốc độ ba trăm cây số một giờ theo hướng ngược lại với ngôi nhà này rồi.”

Tôi thường xuyên vắng mặt ở các buổi khiêu vũ của trường trung học

“Mày cứ chê bai về chuyện không đi, vậy thì tại sao mày không đi đi? ... Tìm lấy một cái hẹn đi... Gặp thêm nhiều gái vào... Lạy Chúa, con trai ơi, tao sẽ không tiếp tục hỏi kiểu này nữa đâu, chán vỡi đái ra. Mày muốn làm gì thì làm.”

Tập luyện

“Chả ai thích thú gì với chuyện tập luyện cả, nhưng cái nào tệ hơn: tập luyện, hay mút một cái gì đấy?... Ồ, cho bố nghỉ ngơi chút đi, tập luyện không tệ hơn mút đâu.”

Được cứu hộ bãi biển cứu mạng

“Mày làm cái đéch gì ngoài xa thế? Bơi thì không biết... Con trai ơi, mày vận động khá tốt đấy, nhưng bố đã thấy cái mày gọi là bơi rồi. Trông cứ như một thằng đàn đang quỳ đập kiến vậy.”

Đập vỡ cửa sổ người hàng xóm lần thứ ba trong năm

“Chuyện đéch gì đang xảy ra với mày thế? Đây là lần thứ ba rồi đấy! Mày biết không, lúc này tao nghĩ lỗi là của thằng cha hàng xóm... Không, không hẳn thế, đây là lỗi của mày, ngay bây giờ tao tuyên bố không hiểu sao DNA của tao lại liên quan đến cái thứ ngu xuẩn như thế này nữa.”

Buổi gây quỹ cuối năm cho đội bóng chày của trường đại học

“Cứ nói cho tao biết tao phải cho mày bao nhiêu tiền để không bao giờ phải rời khỏi cái ghế này.”

Bộ trò chơi video

“Không thể cho mày được... Tốt thôi, thế thì đến nhà bạn mày mà chơi. Trong lúc ở đó, hãy xem có ăn được thức ăn và dùng được hồ xí nhà chúng nó luôn không nhé.”

Tâm quan trọng của việc xem tin tức buổi tối

“Nói nhanh lên chút, đến bản tin rồi... Ôi, nếu như mày bị bệnh lao thì trong ba mươi phút tới nó cũng chưa bị nặng hơn đâu.”

Thời điểm thích hợp để tặng quà

“Ừ, tao mua quà cho ông ấy đây. Ông ấy phải mổ sỏi thận. Bắn một hòn đá qua của quý thì phải xứng đáng hơn là vỗ mẹ nó một cái trên lưng chứ.”

Bài học lái xe đầu tiên của tôi

“Trước hết là điều đầu tiên: Ô tô có năm số. Mùi gì thế nhỉ?... Được rồi, điều này còn trước cả điều đầu tiên: Đánh rắm khi xe không chạy là đồ khôn nạn.”

10. Tự tin là con đường dẫn tới trái tim phụ nữ, hoặc ít ra là vào trong quần của cô ta

"Chả ai muốn ngủ với một kẻ không chịu ngủ với chính mình."

Từ cuối năm đầu tiên ở trung học đến đầu năm tiếp theo, tôi cao thêm được hai mươi lăm phân. Bỗng nhiên tôi vọt lên gần một mét chín. "Mày bắt đầu ra dáng đàn ông phết rồi đấy," bố bảo tôi như thế vào sinh nhật lần thứ mười sáu của tôi, lúc tôi cắn miếng thân bò mà bố đã gọi cho tôi tại nhà hàng bít tết Ruth's Chris.

Mặt trái của việc lớn nhanh như thổi này là tôi không thực sự kiểm soát được cơ thể mình. Động tác của tôi giống như bị một người liệt não giật dây. Tin tốt lành là: Mặc dù hiếm khi nào bước nổi ba chục mét mà không vấp phải cái gì đấy, tôi vẫn có thể ném bóng chày tương đối mạnh. Tôi được đưa lên làm tay ném bóng của đội bóng chày ở trường đại học và dẫn dắt đội giành được nhiều trận thắng cũng như ghi điểm trực tiếp.

Năm đó, cô huấn luyện viên đội cổ vũ trường tôi quyết rằng để thể hiện tinh thần của trường, cô sẽ buộc đội cổ vũ phải tham gia toàn bộ các trận bóng chày. Đi xem thi đấu bóng chày ở trường phổ thông rất giống với việc tham gia một liên hoan phim sinh viên: Bạn có mặt ở đó bởi vì bạn cảm thấy có nghĩa vụ với một người liên quan đến nó, và sau hai tiếng đồng hồ "hành động" lặp đi lặp lại, mục hết cả người, bạn chúc mừng người đó và tìm cách ra về càng nhanh càng tốt. Không cần phải nói, hầu hết các đội trưởng đội cổ vũ đều dùng thời gian đó để làm bài tập về nhà và ngắm cỏ mọc bên đường biên. Nhưng bố tôi, có mặt ở hầu hết các trận đấu của tôi, nghĩ ngược lại.

"Bố đã thấy người ta nhìn con thế nào," ông nói khi lái xe về nhà sau một trận đấu.

Tôi cố gắng giải thích với bố rằng họ chẳng nhìn tôi kiểu gì cả; và nếu họ có nhìn cái gì đó trong suốt trận đấu thì đấy chính là đồng hồ của họ với hy vọng rằng trận đấu sắp sửa kết thúc.

"Nhớ nhé," ông nói.

May mắn thay, ông dừng lại ở đó. Nhưng chẳng được bao lâu.

Vào các ngày Chủ nhật, bố tôi thường dậy sớm và đến chỗ cửa hàng bánh rán Winchell's và mua một chục bánh rán cho cả gia đình ăn sáng, trong đó có sáu chiếc quẩy rươi sô cô la dành riêng cho tôi. Nhưng vào một ngày Chủ nhật mùa xuân năm 1997, tôi tỉnh dậy mà không thấy hộp bánh rán nào đặt trên chiếc bàn ăn cạnh bếp cả.

“Mặc quần áo vào, đi mua bánh rán,” ông nói lúc tôi loạng choạng bước vào phòng ăn.

Tôi xỏ chiếc quần soóc bóng rổ và chiếc áo phong Charlotte Hornets (Hornets là đội bóng tôi yêu thích không vì lý do nào khác ngoài tiền đạo tài năng Larry Johnson “Bà nội” – biệt hiệu được đặt do cách ăn mặc giống như một bà già – và anh thường ném bóng rầm rầm trong các mẫu quảng cáo truyền hình hồi đầu những năm 1990), và chúng tôi ngồi vào chiếc Oldsmobile màu bạc của bố. Khi tôi định bật radio thì bố tôi nhanh chóng tắt đi, tôi biết là bố muốn nói với tôi chuyện gì đó.

Rồi chúng tôi đi qua cửa hàng Winchell's.

“Con nghĩ là chúng ta định mua bánh rán chứ,” tôi nói.

“Không, chúng ta sẽ ăn một bữa sáng hoành tráng,” bố vừa trả lời vừa dừng lại ở bãi đỗ xe của nhà hàng Denny's tại khu nhà chúng tôi.

“Đây là Denny's mà bố,” tôi nói.

“Ừ, mà cũng đâu phải nữ hoàng Anh.”

Chúng tôi bước vào, và bố tôi ra hiệu cho chủ quán rằng ông muốn lấy một chiếc bàn cho hai người. Một cô phục vụ dẫn chúng tôi đến góc xa của nhà hàng, chỗ một chiếc bàn vuông nhỏ nép sát một chiếc bàn lớn hình chữ nhật đã có sáu cậu sinh viên trông nhếch nhác, trong đó có hai tên mặc chiếc áo phong kỷ niệm một “tầng lớp liên tục tấn công” trong hội huynh đệ bang San Diego. Về cơ bản là hai chiếc bàn này dính liền với nhau, ngoại trừ một tấm gỗ gập xuống để tạo ra vẻ riêng tư. Chúng tôi ngồi xuống, và bố tôi bảo với cô phục vụ cho chúng tôi hai cốc nước cam. Cô ta rời đi, còn ông hướng sự chú ý sang tôi.

“Tao là đàn ông, tao thích làm tình,” ông nói.

Đám sinh viên bên cạnh tôi chờ người ra, sau đó bật cười khùng khục. Càng lúc càng hoảng, tôi nhận ra rằng ông đang định ném bất cứ câu chuyện nào về tình dục lên đầu tôi ở đây, ngay lúc này, trong một nhà hàng Denny's.

“Không, không, bố ơi. Bố đang nói chuyện gì thế? Có lẽ chúng ta không nên ăn ở đây. Con nghĩ chúng ta nên đi ăn ở chỗ khác chứ không nên ăn ở đây đâu. Đi thôi, đi thôi.”

“Mày nói cái đêch gì thế? Chúng ta cứ ngồi ở đây. Đồ ăn của Denny không phải ngon nhất, nhưng mày toàn ăn thứ rác rưởi như thế suốt còn gì,” ông nói đúng lúc cô phục vụ đặt hai ly nước cam xuống bàn.

Tôi thoáng nhìn thấy mấy tên sinh viên lúc này đang tập trung vào bố và tôi như thể bọn họ đã mua chỗ ở đó. Tôi rất hy vọng có đũa sẽ lòi ra một bịch ngô chiên khổng lồ. Bất chấp vẻ khó chịu càng lúc càng tăng của tôi, bố tiếp tục kể rằng thời thanh niên ông đã “vui vẻ rất nhiều” và tất nhiên là ngủ với một số lượng phụ nữ đáng kể.

“Tao chả đẹp trai mấy đâu. Chưa bao giờ cả. Nhưng tao quan tâm đêch gì. Mày không phải là thằng xấu trai. Trông bảnh hơn bố đấy. Nhưng chẳng có ai trả tiền cho mình để chụp ảnh cả, nhỉ?”

Tôi gật đầu tán thành, và ngay lúc đó tôi nghe tiếng một cậu sinh viên nói “Ồ” khiến cả nhóm bạn của cậu ta lại phá lên cười.

Sau đó, bố kể cho tôi nghe rằng cách duy nhất để gặp gỡ phụ nữ là “hành động như thể mày đã từng ở đó. Đừng lo lắng khi bọn họ nói rằng họ không thích mày. Đây là chuyện đương nhiên. Mày đừng quan tâm, nếu không những thằng như mày và bố sẽ chẳng bao giờ chén được gái cả.”

Cô phục vụ ở cách chúng tôi có mười bước chân và nhanh chóng đến gần, trở lại nửa-chiếc-bàn của chúng tôi để ghi món. Tôi như bò ra khỏi bộ da của mình. Tôi có cảm giác như toàn bộ nhà hàng Denny – của cả San Diego này – đang lắng nghe, theo dõi và cười nhạo, vì vậy tôi muốn chuyện này chấm dứt. Do đó tôi có một hành động mà hiếm khi tôi dám làm với bố: Ngắt lời ông.

“Bố, bố có thể giải thích cho con biết bố đang định làm gì không? Con không muốn nói về chuyện này trong suốt bữa ăn sáng với chùng này người xung quanh mình đâu,” tôi vừa nói vừa quay hết sang phải lại sang trái, và nhận thấy mọi người đều đang lắng nghe, đối với tôi điều này thật đáng xấu hổ.

Bố tôi ngừng lại và nhìn quanh nhà hàng, rồi nhìn thẳng vào đám sinh viên bên cạnh chúng tôi khiến đám này vội vã nhìn đi chỗ khác.

“Mày quan tâm đến những người này nghĩ gì, hử? Dù cho mày chưa bao giờ gặp bất kỳ một kẻ nào trong số họ,” ông nói.

Ông gạt đầu, cầm lấy tờ báo bên cạnh và bắt đầu đọc, trông càng khó xử hơn, bởi vì bây giờ tôi chẳng còn biết làm gì ngoài việc nhìn vào mặt sau tờ báo, một mình với nỗi bẽ bàng. Chúng tôi gọi đồ ăn và ngồi im lặng đến khi cô phục vụ quay trở lại mang theo món trứng chiên cho bố và bánh kẹp cho tôi.

“Bố. Lúc này bố định làm gì vậy?” cuối cùng tôi nói bằng giọng thì thào.

“Con trai ạ, mày lúc nào cũng bảo bố tại sao phụ nữ không thích mày. Chả ai muốn ngủ với một kẻ không chịu ngủ với chính mình.”

“Bố định nói có mỗi thế thôi sao?” tôi hỏi.

“Không. Nhưng nếu mày quan tâm đến một nhóm người ở Denny nghĩ gì về mình, thì những điều tao sắp nói chả ý nghĩa mẹ gì cả.”

Tôi bảo bố thôi đọc báo, và ông đặt tờ báo lên mặt bàn tròn nhẩy rồi nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Vậy ra đây là lý do bố đưa con đến đây? Kiểm tra xem con có xấu hổ hay không à?”

“Con trai ạ, trông bố có giống loại người hay bày trò nhố nhăng không? Bố chỉ muốn trò chuyện với mày và ăn món trứng thôi. Để bố ăn xong một quả đã.”

Làm việc ngoài sân

“Mày làm gì với cái cào thế? ...Không, như vậy không phải là cào... Cái gì? Nhiều kiểu cào khác nhau ư? Không, chỉ có một kiểu thôi, và kiểu đấy rất vớ vẩn. Đoán xem mày đang làm kiểu nào.”

Ở một mình nơi hoang vu

“Tao không chắc mày có thể gọi đó là sống kiểu hoang dã hay chưa, con trai ạ... Nhưng có một điều là cái xe bán tải chết tiệt đỗ cách cái túi ngủ của mày

khoảng vài chục bước chân.”

Bị bạn gái đầu tiên từ chối lời mời đi khiêu vũ

“Rất tiếc khi phải nghe điều đấy. Này, mày có thấy cái túi mề gà của bố đâu không?... Không, bố có quan tâm đến lời mày nói đấy chứ, bố bảo là bố rất tiếc khi phải nghe điều đấy. Chúa ơi, tao không thể chia buồn và tự hỏi cái túi mề gà của tao ở đâu cùng một lúc được sao?”

Tôi cố gắng tham gia vào văn hóa đô thị

“Mày quần quai trên sàn nhà làm cái đếch gì thế? ...Tao chả rõ breakdance là cái gì, nhưng tao thật lòng mong nó không phải là thứ mày đang làm.”

Bán đi chiếc Mercury Cougar hai cửa đời 1967 yêu dấu

“Đây là điều xảy ra khi người ta có gia đình. Người ta phải hy sinh. [Ngừng] Người ta phải hy sinh rất nhiều. [Ngừng một lúc lâu] Tốt nhất là mày nên tránh xa bố trong vài ngày tới.”

Thi SAT

“Nên nhớ, đây chỉ là một bài kiểm tra. Nếu làm sai thì cũng không có nghĩa là mày ầu. Bố muốn nói rằng, cố gắng đừng có làm ầu. Quan trọng phết đấy.”

Chọn trường đại học phù hợp

“Đừng có chọn trường nào chỉ vì mày nghĩ ở đó sẽ dễ dàng phịch gái... Không, không, đây là một lý do rất tốt đối với nhiều việc, trừ việc này ra.”

Mượn xe của bố đúng nghi thức

“Mày mượn xe tao, thế mà bây giờ nó thối như cứt ấy. Nếu mày thối hoắc thì tao chả quan tâm, đấy là việc của mày. Nhưng khi mày làm xe tao thối um lên thì đấy lại là việc của tao. Đưa nó đi tẩy cái mùi đấy cho tao.”

Giờ giới nghiêm

“Tao không cần biết mấy giờ mày về đến nhà, có điều đừng làm tao thức giấc. Giờ giới nghiêm của mày là: Đừng làm tao thức giấc.”

Lần đầu tiên dùng gôm chải tóc

"Trông ổn đấy, chỉ mỗi cái mùi hơi lạ thôi. Bố không thể đặt ngón tay lên đấy được. Giống như là xoa lên cùn và... chả biết nữa – vớ vẩn, bố nghĩ thế."

11. Luôn đặt chân thuận lên trước

"Một thằng nhóc ba tuổi không cần phải có bằng mới hành động như đồ khôn nạn."

Khi tôi đang tuổi lớn, mỗi năm một lần gia đình tôi lại đi thăm họ hàng bên nội ở Champaign, Illinois, và mấy thế hệ nhà Halpern lại quây quần ở nhà cô Naomi. Không giống bố tôi, bà con bên nội là những người dịu dàng, ân cần và nồng nhiệt nhất mà tôi từng gặp. Mỗi khi đi Midwest để thăm họ hàng, tôi có cảm giác như mình đang trong một dịp Giáng sinh đặc biệt: Mọi người đều mặc áo sáng màu, sắc sỡ, và mỗi khi lần đầu tiên gặp một người lớn, người đó lại thốt lên, "Trông cháu kìa! Cháu đã lớn tướng lên và đẹp trai quá đi mất!" rồi mới quay sang bố mẹ tôi và mỉm cười nói, "Thằng bé đẹp trai đấy chứ?" Bố tôi luôn đáp lại bằng một câu trả lời duy nhất, "Vâng, tôi chỉ chờ đợi kiểm mẫu đến là nghỉ hưu thôi," sau đó ngượng nghịu cười rất lâu, đôi khi tới mức nấc lên vì hết hơi, trong khi toàn bộ chúng tôi trong trang phục áo len sắc sỡ lặng lẽ đứng chờ đến khi xong vụ cười khùng khục đó.

Trong chuyến đi Illinois thường lệ vào tháng Mười một năm 1997, chúng tôi có khá nhiều họ hàng nhí chạy quanh nhà. Tất cả đều là những đứa trẻ tuyệt vời, nhưng có một đứa tôi thấy đặc biệt thú vị: Joey, lúc đó mới ba tuổi. Lần gần nhất tôi gặp Joey là cách đây vài tháng tại nhà một người bà con ở Seattle, nhân dịp sinh nhật nó. Thằng bé phấn khởi với ngày sinh nhật đến mức chạy hết tốc lực quanh nhà gần một tiếng đồng hồ, khoảng một phút lại đột ngột đứng khựng lại trước mặt một người họ hàng và hét lên, "HÔM NAY LÀ CHÚC MỪNG SINH NHẬT CHÁU, ÔI THÍCH QUÁ!" Nó giống như một David Lee Roth tí hon khuấy động đám đông tại buổi hòa nhạc của Van Halen lúc anh chuẩn bị hát "Jump." Mỗi lần nó đứng lại trước mặt tôi, khi nó chưa kịp hô lên thì tôi đã khích nó bằng câu, "Chúc mừng sinh nhật của Joey chứ?!" Mắt nó mở to, như thể tôi vừa bay lên trước mặt nó, và nó hét lên, "CHÚC MỪNG SINH NHẬT CỦA JOEY, ÔI THÍCH QUÁ!" Chúng tôi làm vậy được khoảng hai mươi lăm lần thì anh Dan bước đến chỗ tôi và nói, "Ê, dừng con mẹ nó lại đi."

Bây giờ, đã vài tháng trôi qua, tại buổi sum họp gia đình này, tôi mới có dịp gặp lại Joey. Ngay khi vừa nhìn thấy tôi, nó đã ngoác ra cười toe toét và vừa chạy đến chỗ tôi vừa hét lên, "CHÚC MỪNG SINH NHẬT CỦA JOEY, ÔI THÍCH QUÁ!" Tôi bật cười và bảo với nó rằng tôi rất vui khi gặp nó, nhưng nó chẳng mấy may dếm xỉa đến lời chào của tôi. Nó cứ thế gào câu đấy hết lần này đến lần khác. Trong khoảng mười phút đầu tiên, họ hàng còn thấy

ngộ nghĩnh nên mỉm cười hoặc âu yếm xoa đầu nó. Trong suốt thời gian Joey diễn trò giống như một chú vẹt hiểu động thì bố tôi ở trong nhà tắm, và khi bước ra ngoài ông chỉ nói, “Chào Joey.”

“CHÚC MỪNG SINH NHẬT CỦA JOEY, ÔI THÍCH QUÁ!” Joey hét lên rồi chạy mất. Bố quay sang tôi. “Hôm nay là sinh nhật của Joey à?”

Tôi giải thích cho bố hiểu tình hình, và lúc tôi đang giải thích thì Joey cắt ngang.

“CHÚC MỪNG SINH NHẬT CỦA JOEY!”

“Bố cần phải nói chuyện với nó,” bố nói gọn lỏn khi Joey chạy tọt vào một phòng khác.

Bố tôi trò chuyện với tất cả mọi người, bất kể độ tuổi, như thể họ là nhà vật lý bốn mươi lăm tuổi, vì vậy tôi hiểu ngay chuyện này sẽ diễn ra như thế nào.

“Cứ để nó mệt là thôi mà bố.”

“Nó không muốn mọi người coi nó là thằng ngốc, phỏng?” bố tôi đáp.

“Thậm chí nó còn chả biết người khác nghĩ gì nữa. Nó mới ba tuổi.”

Và đến lúc đó Joey lại phi âm âm vào phòng và hét lên, “CHÚC MỪNG SINH...”

“Không,” bố tôi nói, cắt ngang lời thằng bé.

Joey dừng lại một lúc. “Chúc mừng sinh nhật của Joey chứ?” nó nói, tỏ vẻ rất hồ nghi.

“Không Joey ạ, hôm nay không phải sinh nhật của con. Con đừng nói với mọi người hôm nay là sinh nhật con nữa.”

Trông Joey thật bối rối và hoảng sợ, giống như một vũ công bị lột sạch áo quần và nhận ra rằng mình đang xuất hiện trong một bữa tiệc dành cho cả nghìn người.

Bố tôi quỳ xuống cho cao bằng với Joey và nói thêm, “Không phải. Sinh nhật. Của con.”

Âm thanh tiếp theo tôi nghe được là một tiếng thét xé tai của Joey. Rồi nước mắt bắt đầu chảy xuống và thằng bé chạy đi, tay buông thõng bên hông, lưng lẳng như hai sợi bún.

Phớt lờ những ánh mắt bất bình của những người bà con ở gần đó, bố nhồm người đứng dậy và quay sang tôi.

“Này, thật khó khăn khi nhận ra hôm nay không phải sinh nhật mình, nhưng điều này sẽ khiến thằng bé đàn ông hơn đấy,” bố tôi nói với vẻ thỏa mãn.

Mũi chảy máu

“Chuyện gì thế? Đứa nào đâm vào mặt mày à? ... Cái gì? Không khí khô quá à? Mày làm ơn bảo với mọi người là mày bị đâm vào mặt hộ bố cái.”

Hệ thống dân chủ

“Chúng ta sẽ ăn món cá trong bữa tối... Được rồi, giơ tay nào. Ai muốn ăn cá trong bữa tối?... Ồ, dân chủ không hề vui vẻ tí nào cả khi nó trái ý chúng mày, đúng không?”

Giữ lịch sự bất kể tình huống xảy ra thế nào

“Cá nhân tao sẽ không bao giờ đi chơi điếm, nhưng nếu mày đã bỏ tiền ra đi tìm của lạ thì điều đó cũng không có nghĩa là mày được phép cư xử như một thằng ngốc.”

Thuê phòng riêng mặc dù từ nhà đến trường đại học chỉ mất 20 phút

“Mày muốn sống tự lập hả?... Mỗi lần mày nói với tao về chuyện tự lập, tao chỉ việc thay thế từ đó bằng từ tiền. Như vậy thật dễ dàng để nói không.”

Phát hiện ra tôi thử cần sa

“Hay phết đấy chứ nhỉ?... Thật không? Ồ, vậy là ý kiến chúng ta khác nhau rồi. Mặc dù vậy, đừng bảo với mẹ mày là bố nói thế đấy nhé. Bảo với bà ấy là tao chửi mắng mày và gọi mày là đồ ngu nhé. Thật ra thì đừng có nói gì với bà ấy cả. Mày thấy đấy, bây giờ bố bị chứng hoang tưởng, có hút xách gì đâu.”

Bỏ cuộc khi chạy 150m về sân nhà trong trận bóng chày đầu tiên ở đại học

“Chúa ơi. Đây thậm chí còn không được gọi là chạy về sân nhà nữa, nó là một cuộc thử nghiệm không gian bỏ mẹ cần được ghi lại trên tạp chí khoa học hoặc đại loại thế.”

Tham dự liên hoan phim sinh viên có trình chiếu bộ phim ngắn đầu tiên của tôi

“Bố hơi bị thích nó đấy... Bố biết phim nào là của mày mà, bố khi, là bộ phim có chiếc xe hơi... Ôi chuỗi thật, bố nghĩ nó là phim của mày, vì vậy xem xong là bố về. Đừng giận bố, liên hoan phim đấy giống như một bài kiểm tra tuyển tiền liệt ba tiếng đồng hồ thôi mà.”

Trách nhiệm làm việc nhà

“Ở trường đại học mày là người lớn, nhưng mày vẫn sống trong nhà của tao. Hừ. Những âm thanh đó nghe càng chói hơn với mày khi tao nói to lên nhỉ.”

Xin vào làm đầu bếp cho Hooters

“Mày, khá đấy, không đến nổi ngốc như tao tưởng lúc đầu.”

Gặp gỡ bạn gái đầu tiên của tôi, làm ở Hooters

“Tao cứ nghĩ là ngực nó to hơn cơ. Tao chỉ nói thật thôi mà. Chả phải chuyện tốt cũng chả phải chuyện xấu, chỉ là một chuyện tao nghĩ ra thôi.”

12. Bạn phải tin là mình xứng đáng

"Mày là đàn ông, còn nó đơn giản là đàn bà! Chỉ thế thôi, mẹ kiếp!"

Tôi không phải là thằng con trai nhà Halpern đầu tiên gần ba mươi tuổi rồi vẫn sống ở nhà. Trên thực tế, hai ông anh tôi là Dan và Evan đều thế. Evan lớn hơn tôi chín tuổi, cùng với Dan, là sản phẩm của cuộc hôn nhân đầu tiên của bố tôi. Có lẽ Evan là người dễ thương nhất, chu đáo nhất mà bạn từng gặp. Hơn nữa, có lẽ anh là người duy nhất tốt nghiệp Đại học Humboldt, ở Bắc California, và chưa bao giờ hút cần sa. Sau khi ra trường, Evan chưa xác định được mình muốn làm gì, vì vậy anh bỏ ra vài năm làm nhiều việc khác nhau ở nhiều thành phố khác nhau. Nhưng đến năm hai mươi tám tuổi, anh vẫn đang ở nhà với tôi, với bố và mẹ tôi, người đã nuôi anh từ năm anh lên hai và anh coi như mẹ đẻ. Đây không hẳn là một điểm cao trong đời Evan.

Lúc đó, tôi sắp sửa vào đại học ở bang San Diego, vẫn đang sống ở nhà và làm việc cho Hooters ở Pacific Beach, một thành phố biển gần nhà. Trước đó một năm, tôi và thằng bạn thân Dan xin việc cho vui, ai dè Hooters đang tuyển đầu bếp và nhận chúng tôi vào làm. Trái với suy nghĩ của độ tuổi mới lớn, chẳng mấy chốc đây hóa ra là công việc tẻ nhất mà tôi từng nhận được. Ngay sau khi vượt qua được thực tế là quanh bạn toàn vú vê, bạn sẽ nhận ra rằng công việc chỉ yêu cầu bạn nấu nướng chút xíu nhưng lại phải cắm mặt vào rửa dọn và tìm cách đáp ứng nhu cầu của đám phụ nữ tỏ ra nguy hiểm luôn quát mắng để bạn làm món khoai tây chiên cho họ nhanh hơn. Tôi công khai – và thường xuyên – nói với bất cứ người nào tôi biết về cảm giác căm thù đối với công việc, rồi luôn tự an ủi bằng câu, “Nhưng biết đâu lại còn tẻ hơn. Tớ có thể trở thành người rửa bát của Hooters thì sao.”

Vì vậy khi Evan hỏi tôi, “Này, em có thể xin cho anh một chân rửa bát ở Hooters được không?” tôi biết là anh đang kẹt. Mặc dù anh đã từng nghe tôi xả không ngừng về chuyện làm việc ở Hooters, anh vẫn muốn nhận công việc đó, nên tôi xin giúp cho anh.

Năm tôi một tuần, từ chỗ phòng thí nghiệm liệu pháp ngủ nơi anh đang thực tập tình nguyện, Evan đi thẳng đến Hooters trong khi vẫn mặc quần âu và áo sơ mi. Sau đó anh về nhà ngủ, và hôm sau lại tiếp tục như thế.

Bố tôi lo rằng Evan có thể tuyệt vọng và buồn chán, nhưng ông còn lo hơn khi thấy anh chẳng gặp gỡ cô gái nào.

“Nó là thằng thanh niên dễ coi. Tuổi hai mươi là thời gian cho chuyện trai gái. Nó cần phải gặp gỡ con bé nào chứ,” một hôm bố nói với mẹ như vậy sau bữa ăn tối, lúc Evan đang cọ những chiếc đĩa dính sốt thịt trâu ở Hooters.

Để cố gắng khơi dậy cuộc sống lãng mạn của Evan, bố tôi quyết định ra tay.

“Bố có một cô nàng cho mày, voi còi ạ,” một buổi tối, bố nói với anh tôi như vậy khi anh từ chỗ làm trở về nhà. (Bố gọi Evan là “voi còi” bởi vì anh cao nhất trong nhà.)

“Con bận lắm bố ạ,” anh tôi đáp.

Nhưng bố tôi đã sắp xếp một cuộc hẹn trước rồi, còn anh tôi thì, không giống như tôi, hiếm khi bật lại bố.

“Mày sẽ thích nó thôi,” bố tôi nói, còn Evan thì thận trọng gật đầu.

Tôi choáng khi thấy Evan chẳng hỏi gì thêm về cô gái đó, vì anh không có cái kiêu như thế. Sau đó, khi tôi hỏi về thái độ dè dặt của anh, anh giải thích, “Anh cứ làm theo lời bố thôi. To mồm với bố chỉ tỏ ăn mắng. Anh luôn nghĩ không hiểu sao bố chửi mắng thế mà chú vẫn sống được, anh thì chịu.”

Vì vậy, tối thứ Bảy tuần sau đó, Evan xin phép nghỉ ca rửa bát ở Hooters sớm hơn thường lệ. Tôi đang làm việc ở cửa bếp và thấy anh đi về. Người anh dính đầy nước rửa bát và trông giống như vừa đập phải một quả lựu đạn chứa đầy nước sốt nóng và nước chấm pho mát xanh.

“Anh đi gặp cô nàng của bố đấy à?”

“Ừ,” anh trả lời với vẻ ngái ngủ. “Người anh mùi kinh quá. Có lẽ anh phải tắm một cái,” anh nói thêm. Rồi đi về.

Sau đó vài tiếng khi tan ca, tôi trút bộ đồng phục kinh tởm của Hooters và cởi trần lái xe về nhà để cho xe khỏi có mùi thịt gà và mùi rác. Tôi nhảy vào tắm, và lúc bước ra thì thấy bố tôi đang ngồi ngủ trên chiếc ghế dựa trong phòng khách. Sau đó, tôi nghe thấy tiếng cửa trước mở ra và Evan bước vào hành lang rồi rón rén nhón chân đi vào phòng ngủ như con mèo trong phim hoạt hình tìm cách trườn qua con chó đang ngủ. Không biết là anh đang tìm cách đi ngủ mà không phải trò chuyện với ai, tôi lập tức

nhảy vào.

“Sao rồi anh? Cô nàng ngon không?” Tôi hồ hởi hét lên.

Nghe thấy thế, bố tôi giật mình tỉnh dậy, và trên mặt Evan xuất hiện vẻ sợ hãi.

“Voi còi, tình hình thế nào?” bố vừa hỏi vừa khép tà áo choàng lại.

“Cũng được, nhưng con mệt quá,” anh tôi đáp, cố gắng chuồn vào phòng.

“Vớ vẩn. Quay lại đây, kể cho bố nghe xem tình hình ra sao.”

Mặc dù Evan chủ yếu là im lặng và ngại ngùng, thỉnh thoảng anh lại bật một phát. Như thế này chẳng hạn.

“Cô ấy là bác sĩ nội trú của khoa phẫu thuật thần kinh, trước đây là hoa hậu Oklahoma gì gì đấy!” Evan hét lên, anh bỗng nhiên liêu lĩnh lao mình vào vùng cấm.

“Bố biết, ngon lành đấy chứ?” bố tôi nói, hơi bối rối vì không biết tại sao Evan lại câu như thế.

“KHÔNG! Con hai mươi tám tuổi rồi, vậy mà con vẫn ở nhà bố mẹ! Con rửa bát ở cái Hooters KHÔN NẠN!”

Evan hiếm khi chửi thề, và không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ chửi thề trước mặt bố tôi. Tôi không biết là bố có nổi giận hoặc sốc hay không, nhưng bố nghiêm mặt rất nhanh.

“Mày nói vậy là ý đêch gì?” bố nói.

“Ý con là quá nhục khi ngồi với một cô gái có lẽ đã quen hẹn hò với bác sĩ và người mẫu hay bất cứ loại người bỏ mẹ nào tương tự!”

Rồi sau đó là câu nói khiến bố tôi giận điên lên.

“Con không xứng với cô ấy! Thật nhục quá đi!”

Bố tôi nhìn xuống sàn nhà và lảm bảm với chính mình “không xứng?” hét lần này đến lần khác, giống như Indiana Jones cố gắng tìm hiểu xem điều mà tay thổ dân kỳ dị nói trước khi chết có manh mối gì không. Rồi ông nổ tung.

“Chuyện này thật là vớ vẩn bỏ mẹ đi được!” ông gào lên.

Lúc này tôi rời phòng khách và tìm cách nấp trong hành lang để vẫn nghe được câu chuyện.

“Không xứng? Mà nói không xứng là thế đéch nào? Mà là đàn ông, còn nó đơn giản là đàn bà! Chỉ thế thôi, mẹ kiếp!”

Sau đó tôi không hiểu được tiếng hét có nội dung gì, nhưng vài phút sau thì Evan chạy vù qua mặt tôi. Tôi liếc vào phòng khách và thấy bố rất khó chịu với chuyện vừa rồi. Bình thường, sau khi tranh cãi, mặt bố tôi đỏ bừng bừng giống như mấy tay chính khách nổi tiếng thế giới thuyết trình tại Liên Hiệp Quốc đầy thù nghịch. Lần này trông ông có vẻ buồn bã. Tôi lên giường đi ngủ, không muôn quấy quả ông.

Trong mấy ngày tiếp theo, không ai đả động gì đến chuyện vừa xảy ra cả. Tôi nghĩ là mâu thuẫn đã hết. Rồi một tuần sau, bố tôi đi làm về và bảo tôi cùng Evan vào xe, chúng tôi sẽ đi ăn tối ở Black Angus, địa điểm mà theo tôi là Kansas City Royals của các nhà hàng bít tết: Vâng, về nghĩa đen thì nó là một cửa hàng đảm bảo chất lượng, nhưng lại chẳng đáng để người ta thấy hào hứng.

“Black Angus ư?” tôi trả lời, giọng có đôi chút thất vọng.

“Đừng có mà vớ vẩn,” bố nói.

Chúng tôi lái xe đến Black Angus và ngồi vào một phòng tối om có những chiếc ghế da nứt nẻ, sau đó bố tôi gọi ba suất bít tết loại một, món yêu thích của ông. Không biết anh tôi đang nghĩ gì, nhưng tôi đang tự hỏi thế quái nào mà chúng tôi lại ngồi ở Black Angus, bởi vì hôm nay không phải là ngày lễ, cũng chẳng có lý do cụ thể nào để mà ăn mừng cả. Nói chung, nhà tôi chỉ ăn bít tết vào những dịp đặc biệt.

Bố tôi nói vài câu pha trò, hỏi chúng tôi xem mọi chuyện thế nào, tuần vừa rồi ra sao, và khi cô phục vụ đặt món bít tết xuống trước mặt chúng tôi, ông nói, “Bố muốn kể cho chúng mày nghe câu chuyện về thời gian bố bị lây bệnh từ một cô tiếp viên.”

Ông bắt đầu kể một câu chuyện dài lê thê, rối rắm về chuyện gặp một cô tiếp viên nào đó, chuyện họ “từng có thời gian bên nhau” như thế nào, và rồi sau đó ra sao.

“Bố kể với mọi người rằng bố bị lây bệnh từ cô tiếp viên này. Chúng mày biết tại sao không? Vì không thể tin được một cô gái hấp dẫn như thế lại yêu

một thằng cha như bố, nên bố đi khoe về chuyện bị lây bệnh. Sau đó, bố đến bệnh viện vì hội chứng Guillain-Barré, mọi chuyện rồi tung rồi mù lên, và bố suýt chết. Dù sao đi nữa, ý bố là phải mát rất, rất lâu bố mới nhận ra rằng mình cũng có chút giá trị với đàn bà. Chẳng việc gì phải khoe khoang chuyện bị lây bệnh,” ông nói.

Ba bố con ngồi im lặng một lúc, sau đó bố tôi gọi cô phục vụ đến bàn chúng tôi và nói, “Nào hãy xem thực đơn tráng miệng, bố đang có hứng.”

Evan và tôi nhìn nhau, không biết có nên bình luận gì về câu chuyện của bố hay không.

“Ôi bố, chuyện hay nhỉ,” tôi châm biếm, cố gắng nín cười.

Evan bắt đầu khúc khích làm tôi phá lên cười lớn. Bố tôi lắc đầu.

“Thế thì hai thằng mày cút đi được rồi đây,” ông nói. “Tao đang cố gắng truyền cho chúng mày một ít kiến thức bỏ mẹ về đàn bà.”

Điều này chỉ khiến cả hai chúng tôi cười to hơn, đến mức Evan suýt nữa tắc thở, còn những người khách gần đấy thì nhìn bố tôi với vẻ thông cảm, tội nghiệp cho ông bố phải chịu đựng hai thằng con vô tâm. Bố tôi nhận ra hai thằng tôi vui vẻ đến thế nào, vì vậy ông cũng bắt đầu cười theo.

“Miễn là hai thằng bệnh chúng mày vui, bố nghĩ rằng chẳng có chuyện gì quan trọng nữa cả,” ông nói, đúng lúc cô phục vụ quay lại với thực đơn tráng miệng.

Đưa bạn gái đầu tiên của tôi đến Las Vegas

“Vegas ư? Tao không hiểu, hai đứa mày chưa đưa nào đủ lớn để đánh bạc cả. Chúng mày chưa đủ lớn để uống rượu. Điều duy nhất chúng mày đủ tuổi để làm là thuê khách sạn và – à, tao hiểu rồi. Khôn phết nhỉ.”

Nhận ra bố bắt đầu bé lại vì tuổi già

“Một mét bảy tám! Trước đây tao cao một mét tám cơ mà, tiên sư khi. Trời ơi, hói đầu và ỉa lung tung vẫn chưa đủ hả Chúa? Tao nghĩ là phải lèm bèm thôi.”

Con chó đầu tiên của chúng tôi chết

“Con chó khôn phết. Anh trai mày khá đau buồn, vì vậy nhẹ nhàng với nó chút nhé. Thằng bé đã ở bên Brownie vào giây phút cuối cùng trước khi bên thú y vớt con chó vào thùng rác đấy.”

Tôi bị bạn gái đầu tiên đá đít

“Nghe này, bố biết là mày đang buồn. Nhưng cả hai đứa mày mới mười chín tuổi, mày không thể nghĩ rằng cả đời này chúng mày chỉ phịch mỗi nhau được. Chỉ tổ nhằm nhí thôi.”

Tôi cố gắng che giấu hơi rượu

“Gặp chuyện gì buồn hả? Thôi nào. Người mày sặc mùi rượu thối hoắc lên được ấy. Đừng có nói dối dân Kentucky về chuyện nhậu nhẹt và ngựa nghêo nhé con trai.”

Đi mua quà sinh nhật cho bố

“Nếu không phải là rượu ngô hoặc quần thể thao là tao vớt vào thùng rác đấy... Không, đừng có mà sáng tạo làm gì. Bây giờ không phải lúc sáng tạo. Bây giờ là lúc dành cho rượu ngô và quần thể thao.”

13. Tập trung mà sống. Chết là chuyện nhỏ

"Bao giờ chết thì chết. Tao đéch quan tâm, bởi vì nó chả phải vấn đề của tao.

Tao chỉ mong đừng có đùn ra quần dọc đường mà thôi."

Mặc dù mẹ tôi sinh ra trong một gia đình Công giáo, và bố tôi, bản thân vốn không theo tôn giáo nào, hiểu rất sâu về Do Thái giáo, họ vẫn quyết định nuôi tôi cùng hai ông anh dưới một mái nhà hoàn toàn vô đạo. Bố tôi chẳng hâm mộ một tôn giáo có tổ chức nào cả. Ông là dân khoa học, vì vậy ông tin vào khoa học, thế thôi. "Người ta có thể tin vào bất cứ cái bỏ mẹ gì họ muốn. Con rùa là Chúa, cái gì cũng được, tao đéch quan tâm. Tao có niềm tin riêng của tao," ông trả lời vậy khi lần đầu tiên tôi hỏi về Chúa lúc đang ăn sáng hồi mười một tuổi.

Trên thực tế, lần duy nhất tôi được ném mùi giáo dục tín ngưỡng là khi mẹ tôi nhất định bắt tôi phải tiếp xúc với "gốc rễ Do Thái" của mình và gửi tôi đến khu cắm trại ban ngày ở hạt San Diego dành cho trẻ em có một phụ huynh Do Thái và một phụ huynh Công giáo muốn tìm hiểu thêm về Do Thái giáo. Tôi tham gia được ba buổi thì vị giáo sĩ phàn nàn với bố mẹ tôi rằng suốt ngày tôi bắt ông ta chứng minh làm thế nào mà ông ta biết là có Chúa.

"Ồ, thế ông trả lời nó sao?" bố tôi hỏi vị giáo sĩ.

"Tôi thảo luận với cháu về vấn đề lòng tin, và Chúa đã..."

"Nghe này, tôi nghĩ chẳng qua là nó ghét phải bỏ ngày Chủ nhật để học về điều đó chứ chả có ý gì đâu," bố tôi nói, cắt ngang lời vị giáo sĩ.

Chuyện có mỗi thế. Tôi không bao giờ quay lại nữa.

Nhưng cuộc đụng độ của tôi với tôn giáo lại chẳng liên quan gì đến chuyện tôi sợ chết. Giống như rất nhiều người, lúc nào tôi cũng sợ chết và ám ảnh với câu hỏi: "Mình đang làm cái gì ở đây?" Và do lớn lên trong môi trường không tôn giáo hay tâm linh, tôi chẳng bao giờ có được câu trả lời hoặc bất cứ điều gì an ủi mỗi khi nỗi lo lắng xâm chiếm tâm trí tôi. Thỉnh thoảng tôi

lại nghe tin về một người nổi tiếng hay một người bạn nào đó của gia đình qua đời, và tôi bắt đầu suy nghĩ về cái chết, thế nào mà tôi lại chẳng biết được chuyện gì sẽ xảy ra với mình, và tôi sẽ về đâu, nếu chẳng may tôi có hiểu được chuyện gì đang xảy ra đi nữa. Lúc ý nghĩ của tôi tăng lên dồn dập cũng là lúc tim tôi bắt đầu đập nhanh, da mặt tôi trắng bệch, và sau đó tôi phải nằm xuống. Khi tập bóng chày ở trường, tôi nghe nói về một thằng bé học cùng phổ thông với tôi bị chết vì đụng xe. Đúng như triệu chứng trước đó, tôi có cảm giác văng vất đến mức phải nằm xuống, và khi đồng đội cùng huấn luyện viên hỏi tại sao tôi lại nằm trên sân, tôi buộc phải đưa ra lời biện hộ không-ai-thắc-mắc-gì-được: “Em nghĩ em bị tiêu chảy.”

Sau đó, tôi nhận ra rằng dù có sợ hết hồn cái chết thì tôi cũng chưa chắc đã chết ngay, vì vậy tôi phải học cách đối mặt với nó theo kiểu người lớn càng sớm càng tốt. Tôi quyết định nói chuyện với bố bởi vì bố là người bình tĩnh nhất mà tôi từng gặp trong vấn đề chết chóc.

“Bao giờ chết thì chết. Tao đêch quan tâm, bởi vì nó chả phải là vấn đề của tao. Tao chỉ mong đừng có đùn ra quần dọc đường mà thôi,” là câu nói tôi nghe được từ miệng ông không ít lần. Tôi cũng muốn có thái độ đó. Hoặc ít nhất thì tôi cũng muốn biết làm thế nào mà ông lại ung dung được như thế.

Vì vậy một buổi sáng, khi ông đang ăn món Grape-Nuts ở chiếc bàn nhà bếp và đọc báo, tôi ngồi xuống cạnh ông và rót cho tôi một bát. Sau khi lắng nghe cả hai bố con nghiền hết hai khẩu phần hạt lúa mì và lúa mạch nguyên chất nên dùng hàng ngày được vài phút, tôi mở miệng.

“Bố ơi, con có một câu hỏi.”

Ông hé mắt qua tờ báo nhìn tôi.

“Gì thế?” ông hỏi.

Tôi bắt đầu lòng vòng từ đường quang sang đồng rậm, triết lý về tôn giáo và khả năng có thiên đường địa ngục hay không, sau đó bố ngắt lời tôi.

“Sắp đến câu hỏi chết tiệt nào đấy chưa?”

“Bố nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra sau khi chết?”

Ông đặt tờ báo xuống và xúc một thìa Grape-Nuts to tướng vào miệng.

“Ồ. Là hư vô vĩnh cửu,” ông thờ ơ đáp, sau đó cầm tờ báo lên và đọc tiếp.

“Bố nói ‘hư vô’ là sao?” tôi hỏi, cảm thấy tim mình bắt đầu đập rộn lên một chút.

Ông lại đặt tờ báo xuống.

“Hư vô ấy, mày biết mà. Chẳng có gì cả. Giống như, làm sao mà mô tả được bởi vì nó chẳng là cái gì cả. Bố không biết, nếu nó khiến mày cảm thấy dễ chịu hơn, cứ hình dung một màn đêm tuyết đối, không tiếng động, không có gì cả. Nghe thế nào?”

Nhịp tim tôi tăng nhanh hơn, và tôi bắt đầu cảm thấy váng vất. Tôi chỉ không hiểu làm thế nào mà bố có thể tin được điều này và chấp nhận được nó. Hơn nữa, định nghĩa của bố về cái chết chỉ thêm vào nỗi sợ của tôi một điều rằng vấn đề này là vô hạn. Tôi luôn ám ảnh về việc theo dõi thời gian. Hồi ở trường đại học, một đêm tôi hút cần sa, mấy đứa bạn cùng phòng về và thấy tôi ngồi bên lò vi sóng, đặt chế độ hẹn giờ mười lăm giây hết lần này đến lần khác để đếm xem bao nhiêu phút đang trôi qua. Bây giờ tôi lại được bảo là chẳng những không có kiếp sau mà những gì tất cả chúng ta có được trong tương lai chỉ là hư vô vĩnh viễn.

“Làm thế nào mà bố biết được điều đó? Bố không biết, chẳng qua chỉ là ý kiến của bố mà thôi,” tôi nói.

“Không. Chẳng phải ý kiến của bố. Đây là điều xảy ra. Thực tế đấy,” ông trả lời, lại lôi tờ báo ra và bắt đầu đọc. Tôi cảm thấy có thể mình sắp sửa chết, vì vậy tôi loạng choạng đứng dậy và đi đến phòng bố mẹ tôi, mẹ tôi đang ngồi trên giường. Ngay lập tức, bà nhận ra có chuyện không ổn.

“Justy, trông con kinh quá! Có chuyện gì thế?” bà hỏi, vỗ tay lên khoảng trống bên cạnh mình, ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

Tôi kể cho bà nghe những điều bố vừa nói, và bà cố gắng an ủi tôi bằng cách bảo rằng rõ ràng là bố chẳng biết gì về những điều xảy ra sau khi chúng ta chết.

“Ông ấy chưa bao giờ chết, và đây là cách duy nhất để người ta có thể biết, đúng không?” bà khẽ lắm bầm.

“Vâng, con nghĩ là mẹ nói đúng,” tôi trả lời, chưa tin cho lắm.

Đúng lúc đấy bố tôi đi vào và mẹ tôi nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt ông rồi nói, “Sam này, anh hãy bảo với Justin là anh không biết điều gì sẽ xảy ra

sau khi người ta chết đi cả. Thằng bé biết vậy, chỉ cần anh thừa nhận thôi.”

“Không được. Anh biết chính xác điều gì xảy ra, và đấy là thực tế.” Rồi bỏ ra khỏi phòng.

Đêm đó tôi ngủ rất ít. Tôi cố gắng suy nghĩ quanh vấn đề hư vô vĩnh cửu. Lần gần đây nhất tôi bị khó ngủ đến thế là năm tôi mười lăm tuổi khi thức gần hết đêm để nghiên ngẫm bộ phim Trở về tương lai II, suy nghĩ đến tất cả khu vực lân cận tương tự ở Hill Valley có thể khiến Michael J. Fox trở lại và thay đổi thời gian. Lần đó tôi mất ngủ vì phấn khích và bối rối; lần này chỉ nỗi sợ khiến tôi không tài nào ngủ được.

Sau khi trần trọc gần hết đêm, cuối cùng tôi quyết định không nằm nữa và lê xác ra khỏi giường vào lúc 5 giờ 30 sáng. Tôi bước ra khỏi phòng và thấy bố đang ngồi bên bàn, ăn món Grape-Nuts. Ông bảo tôi ngồi xuống, và tôi ngồi.

“Mày có biết cái hay của vô cực không?” ông hỏi.

“Không ạ.”

“Nó không bao giờ mất. Mày, cơ thể mày, năng lượng bên trong, tất cả đều đi đến một nơi nào đó, ngay cả khi mày đã chết. Không bao giờ mất sạch cả.”

Rõ ràng là mẹ đã có lời với bố.

“Như vậy bố nghĩ chúng ta sẽ sống mãi? Giống như hồn ma hay những thứ tương tự như vậy?” tôi cầu khẩn.

“Không. Lạy Chúa. Mày cần phải theo một lớp khoa học bỏ mẹ nào đấy mới được. Tao đang cố gắng nói rằng những gì tạo nên bản thân mày đã từng hiện hữu, và vẫn luôn luôn hiện hữu. Như vậy, thực ra điều duy nhất mày cần lo lắng là cái phần hiện tại của mày bây giờ. Nơi mày hiện hữu với một cơ thể, một cái đầu và tất cả những thứ vớ vẩn tương tự. Cứ lo sống đi, chết là chuyện nhỏ.”

Rồi ông đặt chiếc thìa xuống, nhìn tôi, và đứng dậy.

“Giờ thì xin phép mày cho bố làm một trong những việc sướng nhất khi đang sống: ị một phát.”

Nghe điện thoại của bọn tiếp thị từ xa

“A lô?... Mẹ mày.”

Tôi quan tâm đến hút xì gà

“Mày không hợp với xì gà đâu... Ồ, lý do đầu tiên tao nghĩ đến là trông mày ngâm điều thuốc như cóc ngâm giun.”

Xem xét ý định xăm mình

“Mày muốn làm gì thì cứ làm. Nhưng tao cũng muốn làm gì thì làm đấy nhé. Và việc tao sẽ làm là kể cho mọi người biết hình xăm của mày trông dở hơi thế nào.”

Trông nhà

“Gọi cho tao nếu như có cháy; và đừng có phịch gái trên giường của tao đấy.”

Về chuyện đi châu Âu của tôi

“Tao biết mày nghĩ rằng mày sẽ được phang gái đủ kiểu. Đấy không phải là xứ sở thần tiên đâu, nó cũng giống như ở đây thôi. Đừng có mà ngớ ngẩn thế.”

Thẻ bóng chày

“Nếu như ngoài hai mươi tuổi rồi mà còn đi bán thẻ thì có nghĩa là hoặc mày chưa bao giờ được phịch gái, hoặc là mày dính ma túy.”

Bộ phim X-Files trên truyền hình

“Như vậy là cái con bé và thằng cha nhìn như nghiện kia phịch nhau, sau đó đi tìm người ngoài hành tinh hay là bọn nó chỉ mỗi phịch nhau thôi và thỉnh thoảng lại có người ngoài hành tinh đi theo bọn nó?”

Lần đầu tiên quyết định áp dụng giảm giá cho người cao tuổi

“Mẹ nó chứ, tao già rồi. Cho tao cái gì miễn phí đi.”

Nên bầu cho George W. Bush hay cho Al Gore

“Có vẻ Gore là loại thích phô trương, nhưng mỗi lần nhìn thấy Bush tao lại có cảm giác như lão đùn ra quần suốt năm vừa rồi và đây là điều khiến lão lo lắng thì phải.”

14. Miệng quan tròn trẻ

"Tao muốn nói rằng, có thể mày đã giải quyết được vấn đề về sói, nhưng mọi người xung quanh thị trấn này sẽ nghĩ mày là một thằng chó đẻ mua mìn về để đuổi sói."

Hồi khoảng chín tuổi, tôi bắt đầu có cảm giác kỳ lạ, khó chịu ở các khớp. Nó giống như có một người tí hon ở bên trong đang cù tôi. Không đau, nhưng lúc nào tôi cũng cảm thấy khó chịu, và không may cảm giác này gây ra một hiệu ứng phụ: Tôi thường xuyên bị co cơ. Mẹ nghĩ tôi nên đi khám, nhưng ông bác sĩ mà tôi đến khám lại không tìm ra bất cứ vấn đề nào. "Thằng bé đang lớn nhanh nên bị vậy thôi. Chuyện này tự nhiên mà. Sẽ qua thôi," ông nói.

Anh Dan đưa ra một chẩn đoán khác: "Có lẽ là do mày bị đồng tính," một buổi tối anh nói vậy, sau khi tôi giải thích với bố trong lần thứ bao nhiêu không biết nữa lúc đang ngồi ăn tối.

"Im mồm," bố quát anh tôi. "Có đau không?" bố hỏi tôi.

"Không. Nó chỉ, con không biết nữa. Lạ lắm."

"Cảm ơn vì đã mô tả chi tiết như thế, Ernest Hemingway chết tiệt ạ. Nếu như mày không thấy đau thì vấn đề là gì?"

"Con không biết, nó khiến con cứ phải nằm nghỉ," tôi đáp.

"Nó giật suốt, bố ạ," anh tôi thở thè.

"Miệng mày giật suốt thì có," bố ngắt lời anh tôi. Rồi ông quay sang tôi. "Được rồi, nếu thấy đau thì báo cho bố biết."

Kể từ thời điểm đó trở đi, mọi người trong gia đình, kể cả chính tôi, chỉ gọi cảm giác bồn chồn trong khớp của tôi là Cú Giật, nghe như một loại bệnh hoa liễu mà các quý tộc Anh thế kỷ mười tám bị lây từ gái điếm, nhưng cái tên này rất dễ nhớ đâm ra thành quen.

Khi tôi phát triển, đích thân bố chọn bác sĩ chăm sóc giai đoạn đầu cho tôi. Về cơ bản là ông chọn bác sĩ quen biết trong ngành. Có lần tôi tỏ ý bực bội vì không được có ý kiến gì khi chọn bác sĩ, bố tôi ngắt lời, "Bố xin lỗi nhé, mày có học trường y không? Mày có dành ra hai mươi năm bỏ mẹ trong đời

cho y học không? Không, mày chả làm cái mẹ gì cả. Hãy để bố lo vấn đề chọn bác sĩ, trong khi đó làm ơn đừng có hành động gì và ngậm mồm lại.”

Nhưng năm tôi hai mươi tuổi, ông bác sĩ của tôi chuyển đi chỗ khác, và khi công ty bảo hiểm đưa cho bố tôi danh sách bác sĩ, hóa ra ông chả biết ai trong số họ cả. Vì vậy ông cho tôi xem danh sách và tự chọn lấy bác sĩ cho mình.

“Được rồi, nghe này, điều này nghe có vẻ thành kiến, nhưng hãy chọn ai đây có họ Do Thái nhé,” ông chỉ đạo.

“Thế là kỳ thi, bố ạ.”

“Kỳ thi ư? Ồ, bố xin mày đấy. Như vậy không phải là kỳ thi, chẳng qua là bố biết rất nhiều bác sĩ Do Thái và họ rất giỏi. Và để bố nhắc cho mày nhớ rằng bố cũng là một bác sĩ Do Thái – mày thì biết cái gì? Tiên sư mày, muốn chọn ai thì chọn,” ông vừa nói vừa lao ra khỏi phòng khách.

Vậy là tôi chọn một bác sĩ ở bệnh viện của bố, và vài tháng sau đó tôi đến để kiểm tra định kỳ. Bác sĩ là một người trẻ tuổi, thấp, tóc đen. Trông anh giống như Tom Cruise người Do Thái... mỗi tội nói ngọng. Chúng tôi tiến hành các bước kiểm tra thông thường: thở vào và thở ra, quay đầu và ho, gõ chiếc búa nhỏ lên đầu gối, vân vân.

“Được rồi, em khỏe mạnh,” anh nói lúc chúng tôi chỉnh đốn trang phục.
“Còn vấn đề gì nữa không?”

Tôi suy nghĩ và đã định trả lời không, nhưng rồi nhớ đến Cú Giật và nghĩ có lẽ nên nói ra. Tôi mô tả triệu chứng, sau đó anh dành vài phút để hỏi han và tiến hành thêm vài cuộc kiểm tra thể chất nữa, đưa qua đưa lại chân tôi và nhấn vào các khớp của tôi. Anh bảo tôi chờ anh trong văn phòng rồi ra ngoài một lát.

“Nghe này, có một loại thuốc tên là Zoloft,” anh nói khi quay lại văn phòng với tập đơn thuốc trên tay. Anh tuôn ra một tràng mô tả về Zoloft và lịch sử của nó, sau đó bảo tôi là anh nghĩ có thể loại thuốc này sẽ giúp được tôi.

“Anh không biết là có giúp được thật hay không, nhưng biết đâu đấy. Có thể em sẽ khỏi hẳn các vấn đề về khớp. Anh nghĩ chúng ta nên thử xem sao,” anh nói.

Tôi bảo với anh là tôi rất vui lòng, vì vậy anh viết cho tôi một cái đơn, sau

đó tôi cầm thẳng ra hiệu thuốc và lấy thuốc về.

Tối hôm đó, chỉ có tôi và bố ăn cơm, bởi vì mẹ đi làm về muộn. Khi bố hỏi tôi cuộc gặp với bác sĩ diễn ra như thế nào, tôi bảo rằng tôi chả có bệnh tật gì cả.

“Ồ, ngoài ra anh ấy còn kê cho con một số thứ cho Cú Giật,” tôi nói thêm.

“Thứ gì?” ông hỏi, đôi lông mày nhíu lại thành một đốc núi dựng đứng toàn lông.

“Thì bố biết đấy, bác sĩ bảo rằng anh ấy không biết rõ nguyên nhân nào gây nên những cú giật, thế là bố biết đấy...”

“Không, tao chả biết gì cả. Khai sáng cho tao đi,” ông nói với hai hàm răng nghiến chặt.

Tôi kể rằng tôi đã mua một liều thuốc có tên là Zoloft.

“Đưa những viên thuốc bỏ mẹ đấy ra ngay đây!” ông hét lên, chìa tay ra như thể tôi sắp sửa phù phép cho chúng biến mất.

“Cái gì? Tại sao? Chuyện gì thế ạ?”

“Mày làm sao mà biết được cục cứt đấy dùng để làm gì. Đây là thuốc chống trầm cảm. Nó dành cho những người bị trầm cảm. Mày có bị trầm cảm không?”

Tôi trả lời rằng tôi nghĩ là không, nhưng tôi đã phát chán lên với những Cú Giật. Chúng khiến tôi thức giấc giữa đêm, và luôn phải giải thích một cách kỳ cục với mọi người tại sao các bộ phận trên người tôi lại đột ngột giật lên như thế.

Bố tôi hít một hơi thở sâu.

“Trông cái mặt mày như ngỗng ỉa kia. Bình tĩnh lại đi,” ông nói. Sau đó ngồi trở lại chiếc ghế bành.

“Nghe này. Hãy tưởng tượng là mày có một trang trại. Trong trang trại đó, mày có một đàn cừu. Và hàng đêm, đàn sói đến ăn thịt cừu của mày. Đây là một vấn đề, và mày muốn khắc phục nó. Bây giờ, mày có thể đi và rải một đồng mìn xung quanh trang trại, và mỗi lần sói đến gần trang trại, nó dẫm

phải mình và nỗ lực tan mẹ nó xác ra. Mày nghĩ, ‘thế là xong vấn đề,’ đúng không?”

Ông nhìn tôi trong mấy giây, đến khi tôi nhận ra ông muốn tôi trả lời câu hỏi đó.

“Con hoàn toàn không biết bố đang nói đến chuyện gì bây giờ nữa,” tôi đáp.

“Lạy Chúa, mày tôi dạ bỏ mẹ ra. Tao muốn nói rằng, có thể mày đã giải quyết được vấn đề về sói, nhưng mọi người xung quanh thị trấn này sẽ nghĩ mày là một thằng chó đẻ mua mình về để đuổi sói. Họ sẽ đối xử với mày theo cách đó – thực tế thì đây sẽ là điều đầu tiên người ta đánh giá về mày. Và không chỉ có thế, lúc này mày chỉ biết mỗi một cách duy nhất để đuổi sói là nỗ lực con mẹ nó lên. Giờ thì hiểu ý tao chưa?”

Ông ngồi trở lại chiếc ghế bành, mấy giây im lặng trôi qua khi hai bố con chúng tôi nhìn nhau.

“Bố, con sẽ uống thuốc.”

“Khôn kiếp! Mày đúng là đồ khôn kiếp!”

Ông bật dậy khỏi chiếc ghế bành và lao vào phòng tôi. Tôi nghe tiếng ông lục lọi xung quanh một cách giận dữ, mở ngăn kéo ra rồi đóng lại, kéo khóa và sục sạo khắp ba lô của tôi. Khi quay trở lại phòng khách, ông cầm theo lọ Zoloft của tôi. Ông chạy đến bồn nước, dốc số thuốc trị giá 20 đô vào ống dẫn, sau đó mạnh tay bật nút xả rác.

“Sau này mày sẽ biết ơn bố,” ông vừa nói vừa quay trở lại bàn và tiếp tục ăn.

“Con phải nói với bác sĩ thế quái nào đây?” tôi hỏi.

“Tao đéch quan tâm. Quay trở lại với bác sĩ của mày và bảo nó hôn mông tao đây này.”

Vài tuần sau, bố tôi đi làm về sớm và thò đầu vào phòng tôi lúc tôi đang làm bài tập về nhà.

“Ăn tạm cái gì đi. Chúng ta sẽ xuống bệnh viện,” ông nói.

“Tại sao? Xin bố đừng phá bác sĩ của con.”

“Bố xin mày đây. Bố không điên.”

Tôi vào xe và chúng tôi đến Trung tâm Y tế UCSD. Chúng tôi bước vào khu vực chờ, bố tôi đến bên bàn lễ tân và đăng ký. Hai phút sau, cô y tá gọi tên tôi và dẫn hai bố con vào một căn phòng có ông bác sĩ già tóc bạc đang chờ.

“Sam, thật vui được gặp anh,” ông bác sĩ già nói, chìa tay ra bắt tay bố tôi.

Sau đó họ trò chuyện vài phút, nói những câu chuyện đùa không thể hiểu được của giới bác sĩ kết thúc bằng những dòng bập bõm như, “...và hóa ra là đến cả chúng nhồi máu cơ tim cũng chẳng phải!” cùng một tràng cười như phát rồ. Tôi ngồi ghé trên bàn của ông bác sĩ, trơ mặt ra và cố gắng giảm thiểu những tiếng sột soạt từ tờ giấy trắng phủ bên trên, chờ đợi đến lượt.

“Vậy là tôi có thể giúp gì được cho anh hả Sam?” ông bác sĩ hỏi.

“Thằng bé cảm thấy bồn chồn ở khớp. Tôi hy vọng là anh có thể giúp nó, bởi vì nó thực sự khó chịu. Nói cho bác nghe đi con trai.”

“Ôi, cháu có cảm giác giống như bị cù từ bên trong...”

“Bố khi, sử dụng thuật ngữ y khoa đi, bác ấy là bác sĩ,” bố tôi quát.

Ông bác sĩ già tiến hành những bước kiểm tra giống hệt anh bác sĩ kia, sau đó quay sang bố tôi, làm như tôi không hề có mặt trong phòng.

“Tôi nghĩ thủ phạm ở đây là con anh phát triển khá nhanh, và điều này khiến cho khớp của nó bị căng. Giờ thì nó đang cảm thấy tác động của điều đó.”

“Vậy anh bảo là nó dậy thì hả?” bố tôi hỏi lại.

“Ừ, ít nhiều là thế.”

Cuối cùng tôi cũng có được câu trả lời.

Chúng tôi rời văn phòng ông bác sĩ và lúc đang bước dọc hành lang bệnh viện, bố quay sang tôi và thì thầm, “Mẹ nó chứ. Thế thì tao cũng nói được. Mẹ bọn bác sĩ, nhỉ?”

Lần đầu tiên chuyển khỏi nhà bố mẹ

“Bố định bảo là bố sẽ nhớ mày, nhưng mày dọn đến chỗ cách đây có mười

phút, vậy nên bố sẽ bảo rằng đừng có đến và giặt giũ ở đây nhé.”

Sắm đồ trong nhà

“Chọn đồ cũng như chọn vợ; phải làm sao cho mày cảm thấy thoải mái và đẹp, nhưng cũng đừng đẹp đến mức thằng nào đi qua cũng muốn ăn cắp.”

Bất ngờ đến căn hộ và lần đầu tiên xem phòng tôi

“Tại sao lại có tranh hai đứa phịch nhau trên tường phòng mày?... Con trai, hãy để bố là người đầu tiên bảo với mày rằng mày không phải là Andy Kaufman chết giấm. Chừng nào mày nổi tiếng, có thể những thứ rác rưởi thế này sẽ trở thành vui vẻ, nhưng ngay bây giờ điều này chỉ cho tao biết một điều là thằng nhóc này chưa bao giờ được phịch. Chưa bao giờ.”

Phản ứng của tôi khi lớp xe bị rạch

“Ồ, đừng có đến chỗ bọn cớm khốn kiếp. Bọn nó bần như quý ấy. Bố không muốn tiền thuế của mình lại được dùng vào việc tìm ra thằng nào coi mày là đồ khốn nạn.”

Sống bằng tiền ngân sách

“Tại sao mày lại tiêu quá mức chi phí hàng tháng?... Không, để tao ngăn gọn quá trình này lại cho mày: Mày làm như cút thì đừng có mà tiêu xu nào cả.”

Trước phản ứng của bạn tôi về việc nhận được vé phạt hạnh kiểm

“Nó khóc ư? Chúa ơi, đừng bao giờ để chuyện đó xảy ra với mày... Ừ, cố gắng đừng để bị phạt, chắc chắn rồi, nhưng nếu bị phạt thì cũng đừng có khóc như trẻ con thế.”

Xin thực tập tại công ty sản xuất của Quentin Tarantino

“Đây là một thằng chó xấu xí... Ồ, đúng rồi, không, chúc mừng. Nếu gặp lão, cố gắng đừng nhìn mặt lão nếu như đang ăn cái gì đấy nhé.”

Tôi quan tâm đến nhảy dù thể thao

“Mày sẽ không đi đâu, bố biết mà... Con trai ạ, bố đã từng chùi đít cho mày, vì vậy bố hiểu mày rõ hơn... Được thôi, mẹ mày cũng từng chùi, nhưng thường là tao đứng bên cạnh.”

Chấn thương ở tay khiến sự nghiệp bóng chày của tôi chấm dứt

“Bố thực sự chia buồn nhé, con trai. Nếu mày cảm thấy bức bối và cần được xả thì cứ bảo bố. Chúng ta sẽ đi vục mấy quả bóng golf hoặc trò gì tương tự thế... Ồ đúng rồi, cánh tay. Ôi, còn nhiều cách xả khác không cần đến cơ bắp mà.”

Về hương vị của Pringles

“Bố sẽ không ăn món được gọi là ‘ngon như pizza’ đâu. Thậm chí đây còn chẳng phải là một tính từ nữa cơ. Không thể cứ thêm ‘ngon như’ vào danh từ là được. Vớ vẩn quá.”

15. Không bao giờ hết lo lắng cho con cái

"Chúng sẽ moi ruột mòi ra như một con lợn, đái lên xác mòi, sau đó nói

'Chào mừng đến với Mexico!'"

Năm đầu tiên vào đại học, tôi rời ngôi nhà của bố mẹ và chuyển đến một ngôi nhà ba phòng ngủ tại Pacific Beach, San Diego, ở chung với thằng bạn thân Dan và một cô bạn nữa. Mặc dù chỗ ở mới của tôi chỉ cách nhà bố mẹ có mười phút đi đường, đối với bố tôi nó cứ như ở tận Thụy Điển. Chẳng có chuyện ông đến thăm đâu.

"Tao không muốn biết những gì diễn ra trong ngôi nhà đó," ông nói khi cuối cùng tôi hỏi ông có muốn xem nhà không.

"Bố, làm gì có chuyện gì xấu xa đâu."

"Không. Mòi không hiểu bố rồi. Tao không quan tâm đến những gì diễn ra trong ngôi nhà đấy. Người ta gọi là thờ ơ. Tra từ điển đi."

Tôi sống độc lập, nhưng mỗi tuần tôi vẫn về nhà một lần để giặt giũ, lục lợi tủ lạnh, và lợi dụng bất cứ thứ gì có thể khi ở nhà.

"Mòi chỉ việc lên vào và lấy bất cứ cái gì mòi muốn, bất cứ lúc nào mòi muốn. Cứ như mòi là bọn SS khốn kiếp còn tao thì đang sống ở nước Đức quốc xã thổ tả," một buổi chiều, bố tôi nói sau khi rời khỏi khoảng sân sau nhà, nơi ông đang tưới hoa hồng, và thấy tôi đang ăn bánh vòng với pho mát kem mà ông mới mua cho mình được một lát.

Mặc dù ông không chịu thừa nhận, tôi vẫn luôn biết bố tôi rất vui khi thấy tôi về nhà. Thường thì tôi mò về vào buổi tối, khi bố đã đi làm về, và chúng tôi trò chuyện khá vui vẻ về mọi chuyện diễn ra trong cuộc sống. Đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác rằng mối quan hệ của tôi và bố giống như giữa hai người trưởng thành. Hai bố con bắt đầu gần nhau hơn và trở thành bạn bè của nhau. Tôi nhận ra chúng tôi đã thực sự phá vài rào cản khi một buổi tối cuối tháng Sáu, bố nhờ tôi hỗ trợ một dự án trong khu vườn của bố vào thứ Sáu này.

"Thứ Sáu, đến đây lúc bốn giờ nhé. Đừng đến muộn, bố không muốn vật vã

với món này sau khi trời tối đâu. Xong rồi bố mời mày ăn tối,” ông đề nghị.

Khu vườn là thánh đường của bố. Kể từ khi bố mua ngôi nhà này vào năm 1972, khu vườn đã chiếm gần như toàn bộ diện tích trống của cả sân sau lẫn sân trước, và bố không chỉ trồng hoa mà còn trồng cả cà chua, rau diếp, thậm chí cả ngô nữa. Bố rất yêu khu vườn và dành hầu hết thời gian rảnh rỗi để tỉ mỉ chăm sóc nó. Ông cũng rất khó tính đối với những ai động đến khu vườn. Thứ Sáu hôm đó, ông định sẽ dựng hàng rào để trồng cà chua, nếu làm một mình thì rất khó. Thông thường, ông giải quyết những việc khó theo cách riêng của ông. Cách đây lâu lắm rồi, có lần tôi thử giúp ông làm một dự án tương tự và trong lúc uốn hàng rào thép gai để quấn quanh cây cột trụ, tôi bị tuột tay và vô tình thả sợi dây thép khiến nó bay vụt đi và đâm vào chân bố tôi.

“TIÊN SU BỐ MÀY!” ông hét lên vì đau, sau đó quay sang tôi, “CÚT! XÉO!”

Vì vậy, khi bố nhờ tôi giúp làm vườn vào thứ Sáu tới, điều này có ý nghĩa rất lớn đối với tôi. Ông không cần tôi giúp – ông muốn tôi giúp.

Tối hôm thứ Năm, trước ngày dự định giúp bố, tôi học bài với một cô bạn tên là Stacy ở lớp truyền thông. Chúng tôi đang theo một khóa học hè ở trường bởi vì cả hai đứa đều bỏ một lớp hồi trong năm. Trước đó, tôi đã học cùng với Stacy tại một vài lớp và đem lòng mê cô ta. Chưa bao giờ tôi mời cô ta đi chơi hay bóng gió gì về cảm giác của mình, chủ yếu là vì cô ta đã có bạn trai, nhưng ngay cả khi không có đi nữa thì tôi cũng chưa chắc đã đủ can đảm để tiến tới. Cô ta có mái tóc vàng, ngực bự, và tôi đã hình dung trong đầu hình ảnh này không biết bao nhiêu lần trong vô số những lúc tưởng tượng để thủ dâm. Lúc ngồi học trên tấm nệm trong phòng ngủ của Stacy, cô ta quay sang tôi và nói, “Tớ phải nói với cậu chuyện này. Peter và tớ chia tay nhau rồi.”

96 phần trăm các hình ảnh tưởng tượng của tôi lúc thủ dâm diễn ra đúng y si như thế.

“Bây giờ tớ không thể nào học được. Tớ không thể tập trung nổi. Tớ muốn làm điều gì đấy vui vẻ một chút. Cậu có muốn làm điều gì vui vẻ không?” cô ta hỏi.

“Có,” tôi đáp, cố gắng tỏ vẻ lạnh nhạt.

“Đêm nay, tớ cùng vài người bạn nữa xuống Rosarito để mừng Quốc khánh.

Bọn tớ đã thuê một phòng khách sạn rồi. Cậu nên đi.”

Có thể cô ta đã nói thế này, “Mấy người bọn tớ sẽ tổ chức một cuộc nhậu nhẹt chè chén rồi quậy phá tung bùng – cậu nên đi đi,” và tôi đã đồng ý.

Tôi bảo cô ta tôi cần mười lăm phút để gói ghém đồ đạc và chạy như bay khỏi nhà cô ta. Sau đó tôi lao qua màn đêm đến chỗ để xe, với những giọt mồ hôi trên thái dương, tôi lấy hết sức nhấn chân ga để tăng tốc. Đến một nỗi, tốc độ tối đa của chiếc xe Oldsmobile Brougham đời 1986 này chỉ đạt khoảng chín mươi cây số một giờ, vì vậy tôi về đến nhà chậm hơn so với dự kiến. Tôi lo lắng nhét mấy chiếc áo sơ mi, một đôi quần bơi, và bất cứ chiếc bao cao su nào có thể tìm thấy – khoảng chừng ba mươi chiếc – vào ba lô. Tôi lái xe trở lại nhà Stacy rồi cùng cô ta và ba cô bạn thân nhảy lên chiếc Chevy Blazer của Stacy rồi lên đường đi Mexico.

Là một thành phố nhỏ ven biển nằm ngay cạnh Tijuana, Rosarito rất giống với những khán đài không mái che trong sân bóng chày Fenway lúc diễn ra một trận đấu giữa Yankees và Red Sox: đông đúc, bần thủ, với hàng ngàn gã người Mỹ say khướt, ồn ào vút rác bừa bãi xuống đất. Nhưng dù sao đi nữa thì nó vẫn có vẻ quyến rũ riêng. Sức hút lớn nhất của Rosarito là tuổi giới hạn uống rượu chỉ có 18, hơn nữa mọi thứ đều rẻ kinh khủng. Năm đưa bọn tôi vừa lái xe dọc đại lộ Pacific Coast vừa uống Tecates và hào hứng trò chuyện về việc chúng tôi sẽ say đến mức nào khi đặt chân đến Mexico.

“Tớ sẽ say bết xê lét,” cô bạn của Stacy ngồi bên cạnh ghế lái nói. “Justin, cậu có định say bết xê lét không, hay là định mặc váy đấy?” cô ta quay sang tôi và hỏi.

Tôi không biết rõ cô ta nghĩ sao mà lại quyết định chỉ có hai con đường đó cho kỳ cuối tuần này, nhưng tôi thấy rất rõ cô ta đang hy vọng tôi ngã về hướng nào.

“Tớ sẽ say bết xê lét!” tôi hét lên, cố gắng gào to bằng cô ta.

Rõ ràng là tôi gào to không kém, bởi vì mọi người đều reo hò, sau đó Stacy túm lấy đũng quần tôi. Hành động này chẳng gọi tình tí nào cả – đầu nữa là đằng khác – nhưng đũng quần tôi với tay của Stacy chạm vào nhau kiểu gì chẳng được hoan nghênh. Vài tiếng sau, chúng tôi dừng xe tại khách sạn ở Rosarito và nhận một căn phòng bần thủ, chỉ có mỗi một cái giường, một nhà tắm, và ba bức tranh khác nhau về một ả Mexico xôi thịt bị một anh lính Tây Ban Nha bắt đi. Ngay lập tức, chúng tôi nốc tequila mua ở cửa hàng quà

tặng của khách sạn. Tôi đi vào nhà tắm và nhét một chiếc bao cao su vào tất chân, một chiếc vào mũ bóng chày, để phòng trường hợp Stacy và tôi không quay lại phòng khách sạn. Tôi vãi ít nước lên mặt, vuốt tóc cho ngay ngắn rồi đánh răng.

Khi tôi bước ra khỏi nhà tắm, cả ba cô bạn đều đang xúm quanh Stacy, còn cô ta thì cuộn tròn như trái bóng trên sàn, khóc như điên dại.

“Tớ nhớ Peter! Tớ đêch thể nào tin nổi là bọn tớ lại chia tay!” Stacy nức nở trong khi mấy cô bạn ra sức dỗ dành.

Sau đó Stacy đứng dậy, chạy qua mặt tôi vào nhà tắm rồi nôn vào bồn cầu. Trong một ngày rưỡi sau đó, Stacy ngồi trong phòng khách sạn với mấy cô bạn, gào khóc và đào bới từng chi tiết của vụ chia tay. Tôi đã vài lần ra quầy bar một mình, đứng vờ vờ chùng một tiếng, chẳng trò chuyện gì với ai cả, sau đó quay trở lại phòng, lúc này vẫn nồng nặc mùi nôn ọe.

Chiều thứ Bảy, chúng tôi chui vào chiếc Blazer và lạng lẽ lái xe ngược bờ biển trở về biên giới Mỹ – Mexico. Stacy ngồi ngủ cạnh tôi từ đầu đến cuối. Khi chúng tôi đi qua biên giới, tôi bật điện thoại lên, bởi vì ở Mexico tôi không bắt được sóng. Nó bắt đầu kêu gừ gừ và cho thấy tôi có vài tin nhắn mới. Khi bấm mã truy cập thư thoại, tôi mới sực nhớ ra là đã quên giúp bố làm vườn.

“Bạn có bốn tin nhắn mới,” giọng nói kiêu người máy từ chương trình thư thoại tuyên bố. Tôi chờ nó nói thêm, “Bạn toi rồi.”

Tin nhắn thứ nhất hiện ra. “Con trai, bố đây, bố cần con lấy một số thứ ở chỗ Home Depot trước khi đến đây nhé. Gọi lại cho bố.”

“Tin nhắn tiếp theo,” giọng thư thoại thông báo với tôi khi tôi bắt đầu cảm thấy buồn nôn.

“Con trai, mày mất mặt ở đâu rồi? Bố bảo đến đây lúc bốn giờ cơ mà? Bây giờ là bốn giờ mười rồi. Gọi cho bố.”

Tin nhắn tiếp theo chỉ có mấy giây im lặng, sau đó là tiếng gác máy. Bỗng nhiên, tôi thấy dễ chịu hơn một chút. Có lẽ lúc này bố đã nguôi rồi.

“Tin nhắn tiếp theo, nhận lúc ba giờ ba mươi phút chiều ngày hôm nay,” giọng người máy nói.

“CHUYỆN ĐÉCH GÌ ĐANG XẢY RA THẾ? Tao ghé qua chỗ mày và bạn cùng phòng bảo mày đang ở Mexico! Mày đang ở cái xứ Mexico bỏ mẹ đây hả? GỌI CHO TAO!”

Tôi bắt đầu toát mồ hôi và không thể giữ yên đôi chân được nữa, có điều không may là lúc này chúng tôi đang chuẩn bị lái xe qua đội tuần tra biên giới. Viên sĩ quan vẫy cho chúng tôi đi qua mặc dù tôi chắc chắn rằng trông tôi như đang ngồi trên tám trăm cân cocaine và giấu một mớ người nước ngoài bất hợp pháp trong cốp xe.

Khi vừa đi qua biên giới, cô bạn của Stacy dừng xe lại ngay lối ra đầu tiên.

“Tớ cực kỳ thèm Jack in the Box ,” cô ta nói.

"Không. Tớ cần phải về nhà ngay lập tức," tôi ngắt lời, giọng lên cao tới mức tôi hy vọng chẳng có người phụ nữ nào có thể nghe được từ miệng tôi một lần nào nữa.

“Ôi, bình tĩnh nào. Bọn tớ chỉ nhặt mấy gói Jumbo Jacks thôi mà, Lạy Chúa.”

Trong đầu mình, tôi đang tưởng tượng đến cảnh nhảy lên ghế trước, đập cô ta văng ra khỏi xe, đóng sầm cửa lại và dán ga. Nhưng ngược lại, tôi chỉ ngồi tại khu vực ăn uống của Jack in the Box trong khi bốn cô gái nhân nha thưởng thức món hamburger. Tôi gọi Dan để xem tình hình khủng khiếp đến thế nào.

“Trông bố cậu có vẻ ghê lắm. Tớ bảo với ông ấy là cậu đang ở Mexico,” Dan nói.

“Cậu bảo với ông ấy là tớ đang ở Mexico?! Tại sao cậu lại bảo với ông ấy là tớ đang ở Mexico?!” tôi gào lên.

“Bởi vì cậu đang ở Mexico chứ sao.” Tôi gác máy. Ngay sau đó, Stacy và mấy cô bạn dưỡn dẹo đi ra xe. Chúng tôi tiếp tục đi ngược bờ biển, và khi gần đến San Diego thì ghé qua nhà Stacy để tôi lấy xe. Tôi giật lấy chiếc ba lô du lịch ra khỏi thùng chiếc Blazer và vội vã đi đến chỗ xe mình.

“Ừm, tạm biệt nhé?” Stacy nói một cách giả tạo.

“Ừ, ừ, tạm biệt – xin lỗi,” tôi nói và nhảy vào xe rồi đóng sầm cửa lại.

Tôi bắt đầu lái xe về nhà bố mẹ, cố nghĩ ra lời nói dối nào để tình hình dịu bớt. Cuối cùng tôi quyết định rằng thực sự không thể nào dịu bớt được, bởi vì có quá nhiều điều không ổn: Cho bố tôi leo cây, biến mất và không liên lạc được, và – giọt nước cuối cùng – đi Mexico. Bố mẹ tôi có những nỗi lo sợ phi lý về Mexico và cho rằng một khi anh đã qua bên kia biên giới, bọn buôn ma túy sẽ bắt anh phải nuốt một quả bóng chứa đầy heroin và rồi lát sau anh đã nằm trong chiếc bồn tắm đầy đá lạnh, chúng sẽ lấy thận của anh.

Khi dừng xe trước nhà, tôi thấy xe của bố trên lối đi. Tôi đi vào và mở cửa nhà. Tôi thấy bố đang ngồi trong phòng khách, nhìn thẳng vào tôi như thể ông đã ở tư thế đó suốt ba ngày vừa qua.

“MÀY BIÊN ĐI CHỖ ĐÉCH NÀO THẾ?” ông quát lên, đứng dậy khỏi ghế và nhanh chóng bước về phía tôi như một con báo hơi nặng ký.

“Nghe này bố, khoan đã,” tôi nói.

Và rồi tôi khéo léo bịa ra một dự án ở nhà trường và một sinh nhật chả ăn nhập gì cả, nhưng bố cắt ngang lời tôi.

“Mexico! Mày đi đến cái xứ Mexico bỏ mẹ đấy ư? Chúng sẽ moi ruột mày ra như một con lợn, đái lên xác mày, sau đó nói ‘Chào mừng đến với Mexico!’” ông hét lên. “Mày bảo rằng mày sẽ đi một đàng, thế mà mày lại đến một nẻo!” ông nói thêm.

“Con biết, con biết!” tôi la lên đáp trả để tự vệ.

“Không, mày không biết! Mày chả biết đéch gì! Mọi người lo lắng đến phát ốm lên vì mày. Mẹ mày loạn cả lên, rồi mọi người cũng thế. Tao gọi cả cảnh sát để đi tìm mày!”

“Bố gọi cảnh sát?” tôi hỏi.

“Ừ, tao gọi cảnh sát!”

“Ôi, sao bố không gọi cho họ và bảo với họ rằng đã tìm thấy con?”

Bố tôi ngừng lại nửa giây.

“Họ sẽ biết thôi,” ông đáp, giọng khang khác.

Tôi nhìn bố. Hiếm khi bố nói dối với tôi, và hề nói dối là biết ngay.

“Bố không gọi cho cảnh sát đúng không?” tôi hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Tao có gọi cho một người,” ông trả lời.

“Người đó là cảnh sát?”

Không khí im lặng bao trùm khắp căn phòng.

“Không,” ông đáp, hơi ngượng ngịu. “Nhưng tiên sư bố mày! Lẽ ra tao đã gọi cảnh sát! Lẽ ra tao đã gọi cho họ, nhưng tao đoán là mày đang phê ở đâu đó, mà như vậy thì tao chỉ làm mất thời gian của họ mà thôi!”

Tôi nhận thấy rằng mình đã phần nào hạ được bố, vì vậy bây giờ tôi nên giảm bớt thiệt hại cho bản thân và cố gắng khắc phục mọi chuyện. Vì vậy tôi không tiếc lời xin lỗi, giải thích rằng tôi bận túi bụi nên quên khuấy đi mất về cuộc hẹn, và đưa ra lần nữa mọi lý do khiến tôi trở nên ngu ngốc như vậy.

“Được rồi, được rồi, bố hiểu, mày không cần phải liệt kê ra cả cái danh sách tại sao mày lại đàn độn đến thế nữa,” bố nói, cắt ngang danh sách tự sỉ vả bản thân của tôi.

Bố vậy tôi đến bên ông. Tôi thận trọng lại gần. Rồi ông tóm lấy tôi và ôm tôi thật chặt.

“Thằng nhóc của nợ này,” ông nói. “Bố không thể chờ được đến lúc mày có con để chứng kiến mày lo lắng về những gì xảy ra cho nó. Mày không bao giờ hết lo lắng cho con cái được cả. Khô vãi ra. Mày cắm chim vào đâu thì cẩn thận đấy, bởi vì cuộc đời mày là đây, ngay tại cái chỗ bỏ mẹ này luôn.”

Ông buông tôi ra và cầm lấy cái túi mua hàng đựng đầy những khoai tây chiên.

“Cầm cái chai tương cà chua, muộn giờ dự tiệc nướng chú mày tổ chức rồi.”

“Thực ra thì con đã định gặp Dan ở bãi biển,” tôi ngập ngừng nói, hy vọng bố sẽ ủng hộ kế hoạch Quốc khánh của tôi.

“Im mồm lại và cầm túi đi. Mày liều đấy.”

Tìm thấy thương vụ tốt nhất

“Trời ơi, lẽ ra mày nên chứng kiến cảnh mẹ mày chửi tay quản lý

RadioShack là một tên khốn nạn. Tao dám nói rằng bà ấy đã làm hấn tức lòi mắt ra. Đây sẽ là lần cuối cùng RadioShack tìm cách chơi xấu mẹ mày.”

Giải trí phi truyền thống

“Có chuyện cần phải nói khi mày vừa lê la ngồi uống bia vừa xem con chó tìm cách giao phối với cái bao cát.”

Vụ tai tiếng steroid trong bóng chày

“Mọi người ngạc nhiên với việc Mark McGwire sử dụng steroid à? Nhìn hấn ta kìa! Trông như thể là người ta phải đem hấn ra trưng bày ở hội chợ kèm theo một thằng chó để đi theo mà hầu hạ cho hấn.”

Tôi quyết định theo đuổi nghề viết kịch bản cho Hollywood

“Nó cũng giống như ngồi trên vòng quay ngựa gỗ, có điều con ngựa mày cưỡi sẽ chơi mày.”

Lái xe qua vùng Tây Hollywood, nơi tôi sống năm đầu tiên ở Los Angeles

“Có vẻ như chỗ đây có nhiều dân đồng tính lắm... Ôi thôi nào, mày cứ làm như bố có ý đó vậy. Tin bố đi, chẳng ai muốn phịch mày đâu. Họ đồng tính nhưng không mù.”

Cảm thấy cô đơn và gặp rắc rối khi kết bạn

“Mày đã bao giờ thử đi đến nơi này nơi nọ, trò chuyện với mọi người, thực sự cố gắng chưa?... Nhớ nhé. Trò chuyện với ai đó trong phòng chờ của Jiffy Lube không phải là cố gắng.”

Dịch vụ Internet

“Tao không muốn... Tao hiểu nó dùng để làm gì... Ừ, có. Và tao không quan tâm đến việc tất cả bạn bè mày đều dùng. Toàn bộ lũ bạn mày đều có cái kiểu đầu tóc rũ rượi như nghiện, nhưng mày đâu có thấy tao chạy đến chỗ ông thợ cắt tóc.”

Phét lác

“Nếu bố là mày thì bố sẽ kiềm chế một chút... Ồ, đầu tiên, người duy nhất cảm thấy ấn tượng là con nhóc ngồi đằng sau mày, và thứ hai, người ta cũng

chẳng trao Huy chương Danh dự bỏ mẹ gì đâu vì đã ăn một lúc hai suất ăn sáng ở chỗ Denny's.”

Đối phó với hàng xóm ồn ào

“Mày đã bảo với họ là mày cảm thấy phiền chưa?... Bọn họ có to con hơn mày không?... Mày sợ bị đá dít à?... À, được rồi, lẽ ra tao nên hỏi câu đấy trước, đỡ mất thời gian. Ừ, mày sẽ còn phải chịu ồn ào nhiều, con trai ạ.”

16. Ít nhất là đến cuối ngày, bạn vẫn còn có gia đình

"Thế thì mày cứ đi đi. Mẹ mày cứ cho là mày đẹp trai. Đây sẽ là một ngày thú vị đối với mày."

Vài tháng trước khi tốt nghiệp đại học, rốt cuộc tôi cũng rời ngôi nhà của mình ở San Diego và chuyển đến Los Angeles. Ở trường đại học, tôi được đào tạo về điện ảnh và truyền hình, đặc biệt tập trung vào lĩnh vực viết lách, và tôi quyết định sẽ cố gắng theo đuổi nghề viết kịch bản.

"Nghe này, công việc này rất vất vả, và ban đầu mày sẽ phải chịu nhiều đắng cay đấy, nhưng chỉ cần qua được thì mày sẽ thành công," là lời khuyên bố tôi dành cho anh Evan trong bữa ăn tối vào tháng Chín, khi cả hai anh em chúng tôi tuyên bố về mục tiêu mới cho nghề nghiệp. Evan quyết định dấn thân vào sự nghiệp

lặn biển.

"Sẵn sàng mà cầu nguyện mẹ nó đi," là lời khuyên bố dành cho tôi sau đó khoảng hai mươi giây, khi tôi chia sẻ về kế hoạch của mình.

Mặc dù vậy, bố tin tôi và hoàn toàn ủng hộ quyết định của tôi. Trên thực tế, ông ủng hộ tôi nhiều đến mức chủ động đề nghị trả tiền thuê nhà ba tháng đầu tiên cho tôi ở Los Angeles để giúp tôi tự lập.

"Bố nghĩ, có được cái quái gì đâu khi chết đi để tiền lại chẳng tiêu được? Có lẽ bây giờ bố sẽ đưa cho mày khi mày cần giúp đỡ. Hơn nữa, bố định phung phí phần lớn vào những thứ vớ vẩn khi về già," ông giải thích.

Tôi tìm thấy một căn hộ hai phòng ngủ ở một khu nhà nhỏ màu trắng có mùi căn ở khu Tây Hollywood. Tôi ở chung với một người bạn học cùng đại học giờ cũng đang tìm cách chen chân vào lĩnh vực giải trí. Sơn trên tường bong hết cả ra, còn thảm thì đầy những vết ố đủ để làm một phần hoành tráng cho CSI .

Khi mới đến, hầu như tôi không có một khái niệm gì về Los Angeles. Mặc dù lớn lên cách đó hai giờ đi đường về phía nam nhưng hiếm khi tôi đến đó. Tôi nhanh chóng nhận ra rằng bố tôi hoàn toàn không phải vô căn cứ khi nói,

“Los Angeles giống như bà chị của San Diego, đã già cả, xấu xí hơn lại còn bị bệnh mụn rộp.”

Vì không có nhiều trải nghiệm với Los Angeles, tôi gặp một ít ngỡ ngàng – vụ thứ nhất diễn ra trong đêm đầu tiên của tôi ở căn nhà thuê. Tôi biết phòng ngủ của mình chung tường với hàng xóm, khi vừa đặt lưng vào chiếc giường cũ rộng lớn thì tôi nghe thấy tiếng làm tình nồng nhiệt vang lên từ bên kia bức tường vừa mỏng manh. Tôi chưa bao giờ gặp những người hàng xóm này, nhưng vì đã xem khá nhiều phim khiêu dâm nên ngay lập tức tôi hình dung ra một quả bom tóc vàng cùng bộ ngực vĩ đại đang mê tơi với một người đàn ông không rõ mặt. Cùng với âm thanh nền sóng động, hình ảnh này khiến tôi bị kích thích đến mức sau vài phút lắng nghe, tôi nhét ngay chiếc đĩa DVD khiêu dâm duy nhất của mình vào chiếc máy tính Mac để bàn và sục cho ra rồi ngủ thiếp đi. Hôm sau, tôi bước ra khỏi nhà đúng lúc những người hàng xóm nồng nhiệt cũng vừa bước ra.

“Chào cậu, tớ là Steven. Đây là bồ tớ, Lucas,” anh hàng xóm nói với tôi, giới thiệu người bạn tình đực rựa còn to con hơn cả anh ta.

Chào cậu, tớ là Justin, đêm qua tớ vừa quay tay lúc cậu và bạn trai cậu làm tình, nghĩ rằng cậu là đàn bà, và bây giờ tớ cảm thấy khá là bất ổn về giới tính của mình đây, tôi nghĩ.

Tôi bảo rằng rất vui được gặp họ.

Bạn cùng phòng với tôi là một người rất gợi cảm và chăm chỉ, trong vòng hai tuần chuyển đến Los Angeles, cô vừa thực tập vừa làm việc cả ngày tại một công ty sản xuất để kiếm tiền. Trước khi tôi dọn dẹp gọn gàng đồ đạc của mình, cô đang làm việc từ 90 đến 100 giờ mỗi tuần, và hiếm khi nào tôi thấy mặt cô. Tôi dành nhiều ngày để gửi thư cho các công ty sản xuất, cố gắng xin một chân thực tập, đồng thời cũng xin việc ở gần như tất cả những nơi mà tôi có thể nghĩ tới. Công việc duy nhất tôi có thể tìm được là đi phát tờ hướng dẫn về căn hộ cho các cửa hàng 7-Eleven trên địa bàn Los Angeles menh mông. Buổi sáng, tôi có mặt tại một nhà kho rộng lớn, chất lên thùng xe tải những cuốn sách mỏng về nhà đất, sau đó vật lộn với các hướng trong suốt tám tiếng tiếp theo, cố gắng tìm ra chính xác địa chỉ cần phải thả xuống. Công việc này giống chuyên tham quan tệ nhất ở Los Angeles mà người ta có thể hình dung được, hơn nữa lại chỉ mang tính thời vụ nên nó cũng chẳng hứa hẹn chút cơ hội nào để kiếm được nhiều tiền cả.

Ở Los Angeles, tôi chỉ có duy nhất một người bạn thực sự, đó là Patrick,

người bạn viết đã cùng tôi làm đạo diễn cho bộ phim hồi sinh viên của tôi và viết kịch bản cho một bộ phim nhựa. Cả hai tác phẩm đều là những nỗ lực khá tội nghiệp, nhưng mà vui.

Chúng tôi học tập, và quan trọng nhất là làm việc với nhau rất tốt, và đều có óc hài hước giống nhau. Patrick ở Los Angeles lâu hơn tôi một chút nên hết sức tận tình chỉ bảo cho tôi, nhưng trừ cậu ta ra, người duy nhất tôi thường xuyên gặp là các cô điếm mặc đồ đàn ông đứng trước cửa khu nhà. Sau vài tuần thì một cô tiếp cận phòng tôi, và thực sự thì tôi cũng có phần thích thú khi nghĩ rằng được trò chuyện với một ai đó mới.

“Đây là xe cậu à?” cô ta vừa hỏi vừa chỉ chiếc Ford Ranger màu trắng của tôi.

“Vâng,” tôi đáp.

“Đêm qua bạn gái tôi vô tình nôn lên xe cậu, nhưng tôi rửa sạch rồi. Chỉ muốn xin lỗi một câu thôi,” cô ta nói rồi bỏ đi.

Lần đầu tiên trong đời tôi thấy nhớ nhà. “Cuộc sống ở đây thế nào?” bố hỏi qua điện thoại lúc tôi gọi về nhà sau đó chừng một tháng để hỏi thăm.

“Ồ, bố biết đấy. Khá ổn,” tôi đáp, không muốn ông biết tôi đang cảm thấy lạc lõng thế nào.

“Vớ vẩn, mày nói dối. Nghe giọng là tao biết.”

“Cũng không được tốt đẹp cho lắm, bố ạ.”

Tôi kể cho bố nghe mọi chuyện đang xảy ra, xả hết những cảm xúc đang chất chứa trong lòng bấy lâu.

“Từ giờ trở đi, khi bố hỏi chuyện, bố hoan nghênh việc mày cởi mở, nhưng đừng kể cho bố nghe những chuyện như là quay tay vì bọn hàng xóm đồng tính nữa nhé,” bố vừa nói vừa cười. “Nghe này, mày mới chỉ ở đó có một tháng. Chuyện này cần phải có thời gian. Steven Spielberg không trở thành Steven Spielberg trong một tháng đâu. Tao nói thêm là có lẽ thằng cha đấy còn xấu trai hơn mày rất nhiều.”

Bố trò chuyện với tôi thêm vài phút nữa về đội Padres và đội Chargers, về tình hình các anh tôi và mẹ tôi như thế nào, sau đó tôi thấy dễ chịu hơn. Vì vậy tôi học hành chăm chỉ, và vài tháng sau tôi xin được chân phục vụ bàn

tại Crocodile Café ở Phố cũ Pasadena. Về cơ bản, nó là một quán khá vắng của T.G.I. Friday's. Xin được việc là một thắng lợi nho nhỏ, nhưng bố tôi không nghĩ như thế.

“Nhớ nhé, mày làm tốt đấy. Xin việc bồi bàn ở Los Angeles đâu có dễ. Bọn diễn viên khôn kiếp, chúng nó nhận được đủ thứ việc. Mẹ mày và bố rất tự hào về mày. Bố mẹ phải đến đón mày đi ăn mừng mới được,” bố nói.

“Không cần thiết đâu bố ơi.”

“Vớ vẩn.”

(Bố tôi thích dùng từ vớ vẩn và sử dụng nó theo nhiều biến điệu khác nhau. Lần này, câu của ông có nghĩa là, “đừng có mà cãi về chuyện này.”)

Bố mẹ muốn tôi tự tin ở bản thân, và họ biết rằng tôi sẽ không thể nào thành công được nếu thiếu tự tin. Tôi không phải là Charles Bukowski ; nỗi đau khổ này chẳng thể nào biến tôi thành thiên tài văn học và mang nhuận bút về cho tôi được. Bố tôi kết thúc cú điện thoại bằng một câu dứt khoát.

“Bố sẽ đưa mày đi ăn Thịt bò Thượng hạng Lawry's!”

Lawry's nổi tiếng chủ yếu là nhờ muối gia vị, bạn có thể mua được ở hầu hết các cửa hàng tạp hóa lớn, nhưng họ còn có một cửa hàng bí tét nổi tiếng ở Los Angeles mà bố tôi rất thích, Nhà hàng Sườn Thượng hạng Lawry's. Ngay sau cuộc điện thoại, bố bắt mẹ (mẹ đã đánh bại bố và kết nối Internet vào máy tính của mẹ ở nhà) tạo cho bố một địa chỉ email chỉ để gửi email cho tôi kèm đường link website của Lawry's. Tiêu đề là “Lawry's” còn nội dung chỉ vồn vện, “Thịt bò ở đây ngon vãi xoài!” cùng đường link dẫn đến thực đơn của nhà hàng.

Thứ Sáu tuần sau đó, bố mẹ đón tôi trên chiếc Chevy Blazer của anh Evan bỏ lại ở nhà để đi Hawaii theo đuổi sự nghiệp lặn biển.

“Ai đã sẵn sàng thưởng thức món thịt bò thượng hạng nào?!” bố hỏi khi tôi bước chân vào xe.

Sau đó ông bắt đầu đặt cho tôi một đống câu hỏi về chuyện viết lách của tôi, cuộc sống ở Los Angeles, và gần như là mọi chủ đề ông nghĩ ra trên chuyến xe hai mươi phút đến nhà hàng, nằm tại chỗ giao nhau của đại lộ La Cienega và Wilshire. Trước đó tôi đã mời Patrick, và cậu ta đón chúng tôi ở hành lang nhà hàng. Bốn chúng tôi ngồi xuống một bàn và ngay khi đồ uống được

mang ra, bố tôi nâng ly chúc mừng tôi và Patrick.

“Chúc mừng các chàng trai. Vì đã kiên trì học nghề và vẫn tiếp tục theo đuổi nó. Và chúc mừng Justin vì đã tìm được công việc mới.”

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng có người lại chúc mừng nồng nhiệt đến thế với một công việc có mức lương tối thiểu, nhưng niềm tự hào của bố tôi hoàn toàn chân thật.

Cô phục vụ bàn chúng tôi hôm đấy có mái tóc vàng và đôi mắt to màu xanh nước biển. Dù đang mặc bộ đồng phục hầu bàn xoàng xĩnh nhưng trông cô vẫn hết sức hấp dẫn. Như thường lệ, bố tôi giờ hết bài tán tỉnh ra. Ông bắt đầu hỏi cô bất cứ câu hỏi nào có thể tưởng tượng ra về lịch sử của Lawry's, món thịt bò thượng hạng, sản phẩm muối gia vị, rồi sau đó chuyển sang những câu hỏi về đời tư của cô – sống ở đâu (Hollywood), làm gì (diễn viên) – vân vân. Khi mẹ tôi phạm sai lầm là thử gọi món hải sản duy nhất trong thực đơn, bố tôi nhân cơ hội này trêu đùa.

“Ôi, Joni, anh đến chết vì em. Chết vì em. Đây là Lawry's. Đây là thịt bò thượng hạng. Em đâu thể đến đây và gọi hải sản được,” ông nói bằng giọng hơi hăng hái với mẹ tôi. “Đúng không, đúng không?” ông nói thêm, nhìn lên cô phục vụ.

Mặc dù bố tôi hay nói rằng ông chẳng tán tỉnh gì cả, nhưng cách ông đối xử với phụ nữ là đề tài trêu đùa của cả gia đình. Mỗi khi chúng tôi lôi đề tài này ra, ông lại đáp, “Ôi thôi nào, bố là người có vợ. Bố chẳng bao giờ phản bội mẹ mày cả, và nếu có thì mẹ mày sẽ thiên tao ngay, vì vậy chẳng có lý gì để mà phản bội cả. Mẹ mày là người Ý, bà ấy làm thật đấy.”

Bố tôi lúc nào cũng thương những người phục vụ bàn. Ông nghĩ họ làm việc vất vả mà lại hay bị khách hàng đối xử bất công, vì vậy mỗi lần ăn ở nhà hàng ông lại thưởng ba mươi đến bốn mươi phần trăm, bất kể là ăn cái gì. Tôi nhìn hóa đơn và thấy gần 220 đô, chắc chắn là bữa ăn đắt tiền nhất ông từng đưa tôi đi. Gần như chẳng bao giờ chúng tôi ăn uống hoang phí cả, vì vậy tôi hiểu rằng điều này rất có ý nghĩa đối với ông. Khi nhìn hóa đơn, tôi thấy ông viết 80 đô tiền thưởng.

Bây giờ, khi đã có thâm niên tám năm làm việc trong lĩnh vực nhà hàng – làm phục vụ bàn cho năm nơi – tôi có thể nói với các bạn rằng cách làm việc của chúng tôi y sì như các vũ công thoát y: Đưa tiền đây, chúng tôi sẽ giả vờ thích bạn. Sau khi cô phục vụ nhìn thấy khoản tiền thưởng, cô ta dưỡn dẹo

trở lại bàn và bắt đầu trò chuyện với chúng tôi nhiều hơn. Khi biết cô ta chưa có chồng, bố trở tôi và nói, “Thằng này cũng chưa vợ đấy. Bây giờ nó đang sống ở đây. Hai đứa đến với nhau đi.” Bởi vì nếu có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy rằng hai người nên bắt đầu quan hệ tình dục với nhau thì đây chính là vì họ sống trong cùng một thành phố.

Mười phút sau, rốt cuộc chúng tôi cũng rời bàn. Bố tôi cảm ơn từng nhân viên ông gặp trên đường đi ra như thể ông đang rời khỏi sân khấu sau khi giành giải Oscar. Sau đó ông nhặt lấy một cây tăm từ chiếc hộp trên bàn chiều dài, cắm vào miệng rồi bước ra cửa. Chúng tôi chào Patrick, và khi người phục vụ đưa xe của chúng tôi ra, bố tôi nhảy vào ghế lái, mẹ ngồi bên cạnh, còn tôi ngồi ở ghế sau. Sau mấy giây im lặng, bố nhìn tôi qua gương chiếu hậu và nói, “Cô bé phục vụ, nó thích mày đấy. Nó trò chuyện với mày để phải đến mười phút.”

“Không, bố thưởng cho cô ấy nhiều thì cô ấy tỏ ra dễ thương thôi. Bố bảo cô ấy mô tả chi tiết về việc chuẩn bị món thịt bò, phải mất đến tám trong số mười phút đó,” tôi trả lời.

“Mày chả biết đêch gì cả. Tao biết lúc nào đàn bà thích người khác, và con bé đây thích mày.”

Cuộc tranh luận của chúng tôi dần leo thang, bố tôi cứ khẳng khẳng là cô ta thích tôi còn tôi thì không chịu tin điều đó, và cuối cùng bố tôi hét lên, “Được rồi, nó nghĩ mày là thằng đàn! Mày đúng, tao sai!”

Không khí im lặng bao phủ trong xe khoảng mười lăm phút cho đến khi mẹ tôi quay lại, nhìn vào mắt tôi, mỉm cười và nói, “Mẹ nghĩ con đẹp trai đấy chứ!”

“Được lắm. Mẹ nghĩ mày đẹp trai. Hôm nay là một ngày tuyệt vời đối với mày,” bố tôi gào lên.

Chúng tôi gần như im lặng trên suốt chặng đường còn lại về nhà. Vài lần bố tôi chỉ vào những cột mốc mà ông nhận ra khi còn sống ở Los Angeles hồi những năm sáu mươi của thế kỷ trước. Chúng tôi về đến chỗ tôi ở, bố đậu xe trên con phố ngay trước khu nhà.

“Bố chỉ cần thả con xuống được rồi, không cần phải đỗ xe lại,” tôi nói.

“Vớ vẩn,” ông trả lời, giật cái phanh khẩn cấp vào vị trí.

Cả bố mẹ tôi cùng ra khỏi xe, mẹ ôm tôi thật chặt và nói rằng mẹ rất yêu và tự hào về tôi. Sau đó bố túm lấy tôi và bao lấy tôi bằng cái ôm kiểu gấu, trong đó có tiết mục siết cho tôi chết ngạt đồng thời dùng tay phải vỗ lên lưng tôi.

“Đừng nghĩ là không thể gọi cho bố mẹ khi không có việc gì quan trọng nhé. Đừng làm thế, bởi vì những cuộc gọi như vậy chỉ mất chút xíu thời gian thôi,” ông nói.

“Con biết rồi ạ.”

“Mày giả vờ. Mày nói cho xong chuyện. Việc này rất quan trọng đối với bố. Có thể mày không nghĩ việc mày làm là cắt, nhưng hãy nhớ rằng đối với bố nó là cắt, hiểu chưa?”

“Con biết rồi ạ.”

“Ừ, mày thì cái gì cũng biết. Đây là lý do vì sao mày quay tay vì bọn hàng xóm đồng tính.”

“Bố, chúng ta đang đứng ngay trước nhà họ đấy.”

Ông bật cười, sau đó ôm tôi thêm cái nữa.

“Bố mẹ luôn bên con. Chúng ta là một gia đình. Chúng ta sẽ không đi đâu cả. Trừ phi mày là thằng giết người hàng loạt hoặc đại loại như thế.”

“Mẹ vẫn sẽ yêu con, Justy, mẹ chỉ cần biết tại sao con làm vậy mà thôi,” mẹ chân thành nói lúc đã quay trở lại xe và hạ kính xuống.

Bố tôi trở về ghé lái và trườn qua người mẹ tôi để nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nhớ đấy. Gia đình,” ông nói. “Còn nữa, làm thế nào để ra được Đường 5 nhỉ? Tao ghét cái thành phố bỏ mẹ này quá.”

Chọn kỹ thuật phù hợp để trồng vườn

“Đây là tưới cây này, Justin. Mày chỉ cần cầm lấy cái vòi bỏ mẹ này và đặt lên trên cây thôi. Thậm chí mày còn không trả tiền thuê đất nữa, làm đi. Nhỏ thật.”

Chọn rượu trên máy bay

“Người ta phục vụ Jim Beam trên máy bay. Như nước đá. Mà không phân biệt nổi, vì mà uống như lợn. Còn tao thì có.”

Quản lý tài khoản ngân hàng

“Đừng cái với mức phí bội chi... Không, không – mà thấy đấy, đây là rắc rối của mà. Mà nghĩ nó là tiền phạt vì tội rút tiền không phải của mình, thay vào đấy, có thể nó nhắc mà nhớ rằng mà ngu như bò ấy.”

Biểu tượng của doanh nghiệp

“Yêu Bà Dash này thật. Mẹ này biết làm gia vị đấy... Chúa ơi, Joni, đùa thôi. Anh đùa thôi mà! Thậm chí Bà Dash còn chẳng có thật nữa ấy chứ, khi thật!”

Hiểu vị trí của mình trong phân đồ ăn

“Tôi qua mẹ mà làm một mẻ thịt viên. Một số cho mà, một số cho tao, nhưng phần tao nhiều hơn. Hãy nhớ điều đấy. Nhiều hơn. Phần tao.”

Sinh nhật

“Nghe này, tao đêch quan tâm chuyện mà quên sinh nhật tao. Tao không cần người ta nhắc nhở rằng tao gần chết. Nhưng mẹ mà, bà ấy vẫn thích đếm tuổi lắm, vì vậy hủy hết mọi kế hoạch vợ vẫn của mà và lái xe đến đây dự sinh nhật của bà ấy... Được thôi, tao sẽ báo cho mà biết nếu như bà ấy thay đổi ý định và không còn quan tâm đến những cột mốc vô nghĩa nữa.”

Làm thế nào để biết đã hoàn thành bài rèn luyện thân thể

“Tao vừa mới xong một tiếng trên máy tập. Người tao đầy mồ hôi, và tao phải đi ị một bãi. Ba lô của tao đâu nhỉ? Tập xong rồi.”

Tuổi tác

“Đêm qua tao với mẹ mà xem một bộ phim hay tuyệt... Không, tao không nhớ tên phim. Nội dung về một thằng cha hoặc, khoan, chờ đã – mẹ kiếp. Già rồi khổ thế đấy.”

Nhiệt tình thế nào là vừa

“Mà nghe thấy chưa? Anh mà hỏi vợ rồi đấy!... ‘Vâng’? Mà chỉ nói

‘vàng’ thôi hả? Thế là thế đích nào?... Không, chuyện này chưa xong được trừ phi mày nói câu đấy lúc đang nhào lộn hoặc làm động tác gì tương tự.”

17. Đôi khi thật mừng khi người mình yêu lại cần đến mình

“Nghe này, con chó thích muối tỏi thì tao cho nó ăn muối tỏi thôi.”

Sau khi đã sống ở Los Angeles được chừng một năm, tôi quyết định nuôi một con chó cho vui. Lưu ý rằng tôi nói “cho vui” chứ không phải là “tuyệt vời” hay “đang cần nhắc.” Tôi muốn có một con chó và không nghĩ đến những lựa chọn không liên quan đến chó.

Khi còn bé, gia đình tôi có một con chó tên là Brownie; tôi rất thích chơi cùng nó, đặc biệt là khi các anh tôi không ở nhà nữa. Tôi thích chó ở một điểm là dường như chúng làm bất cứ điều gì chúng thích, bất cứ nơi nào chúng muốn; tôi rất ngưỡng mộ phẩm chất này. Hồi tôi mười ba tuổi, một lần, khi gia đình tôi đang ăn tối, tôi nhìn ra ngoài và thấy Brownie trên sân sau đang tự liếm mình háng hái đến mức cuối cùng nó xuất tinh cả lên mặt. Sau đó nó nằm xuống ngủ như không có chuyện gì xảy ra. Tự thực hiện khẩu dâm không phải là môn tôi yêu thích, nhưng trông vẻ quyết tâm tự sướng của nó như vậy thì có thể khẳng định là nó rất thích trò này.

Ra trường được một năm, tôi kiếm được chân chạy bàn khá ổn ở một nhà hàng sang trọng của Italia, vì tôi chỉ cần làm việc ba ngày một tuần cũng đủ sống. Tôi dành phần lớn thời gian còn lại ở trong phòng ngủ để viết, và nói thật là nghĩ xem nuôi chó có làm đời tôi thú vị lên được chút nào không.

“Thân cậu cậu còn chả lo nổi nữa là. Cậu định nuôi nó ở đâu?” thằng bạn Đan của tôi hỏi.

“Ở phòng tớ,” tôi đáp.

“Cậu làm gì có sân? Cậu định cho nó ỉa đái ở đâu, rồi còn chạy nhảy nữa? Chó cần được chạy nhảy. Chúng nó đâu thể ngồi một chỗ trong nhà được?”

“Tớ kiếm con be bé thôi. Nếu bé thì phòng tớ lại thành ra thoải mái, đúng không nào?”

Tôi biết có lẽ bố tôi cũng sẽ có phản ứng tương tự, vì vậy tôi không nói cho bố cũng như bất cứ người nào trong gia đình để phòng trường hợp rò rỉ thông tin đến tai bố. Cô bạn chung nhà với tôi đã lớn lên cùng với lũ chó

trong nhà nên không phản đối. Vì vậy, tôi làm hẳn một chuyến đến trung tâm giữ chó mèo lạc ở Lancaster, California, cách Los Angeles chừng một trăm cây số về phía đông bắc, sục sạo các hành lang hẹp đầy những lồng là lồng, đi qua hàng chục khuôn mặt buồn bã và găm gừ để tìm chú cún lý tưởng.

“Tôi muốn tìm con nào nòi bé thôi,” tôi nói với người nhân viên trung tâm đang hướng dẫn mình.

Bà này cam đoan sẽ giúp tôi tìm được một chú chó nhỏ, sau đó dẫn tôi đến chiếc lồng có sáu con cún nhỏ xíu lông màu nâu. Tôi không biết đây là giống chó gì; trông chúng giống như loài chó lai. Tôi trở vào con bé nhất, và một tuần sau, sau khi chú cún con đã được tiêm ngừa đầy đủ, tôi quay lại trung tâm đón nó. Tôi đặt tên cho nó là Angus theo Angus Young, tay guitar chính của AC/DC.

Ngay từ đầu, tôi đã nhận ra rằng có thể mình vừa phạm phải một sai lầm lớn. Angus là chú chó vui vẻ, đáng yêu, nhưng nó cực kỳ hiếu động và phóng túng kinh khủng. Mỗi khi nhốt nó một mình trong nhà, tôi đi về là y như rằng thăm phòng khách dính toàn phân chó. Rõ ràng là nó đã xả một cách bừa bãi hoặc tùy hứng, sau đó giẫm vào và đi khắp nhà như đang tái tạo một bức tranh của Jackson Pollock. Ban đầu, tôi nghĩ nó làm vậy là vì nó buộc phải xả, do đó trước khi ra khỏi nhà tôi dắt nó ra ngoài để nó giải quyết. Nó đi ngay, nhưng khi tôi quay về vẫn thấy phân nó ở khắp nơi. Tôi phải lôi đồ vệ sinh ra và xuống phố một tiếng để giải quyết đống lộn xộn nhằm đưa căn nhà về mức chấp nhận được. Bạn cùng phòng với tôi là người dễ tính trong mọi chuyện, nhưng tình hình này khiến cô ấy nhanh chóng phát ngáy.

Khoảng hai tháng sau khi nhận nuôi Angus, tôi về nhà và thấy nó đã chui vào tủ bát nơi tôi cất thức ăn của nó. Cánh cửa mở toang, và những viên thức ăn của chó vương vãi khắp sàn nhà bếp. Thông thường, ngay khi tôi vừa bước vào cửa trước, Angus đã đón tôi bằng cái miệng đầy nước dãi và cái đuôi ngoáy tít. Lần này tôi chẳng nghe thấy gì cả. Tôi quay trở lại phòng khách và thấy nó đang nằm ngửa trên ghế bành, bốn chân giơ lên trời, giống như một người vừa bị thách tham gia thi ăn bánh và giành chiến thắng với một nửa thời gian.

“Angus, khôôôôôông!” Tôi rên lên.

Nó lăn cái bụng căng phồng về phía tôi, sau đó nhìn tôi bằng ánh mắt từ trước đến nay tôi chỉ nhìn thấy một lần duy nhất trong đời – từ một cô nữ sinh trượt chân trước tòa nhà ký túc xá đại học, ngay sau đó nôn vọt ra đất.

May mắn thay, điều tiếp theo lại không xảy ra với cô ấy.

Tôi bế ngang người Angus lên, và giống như một chiếc túi nhựa y tế bị nong miệng, một dòng phân đặc phụt ra từ đít con chó xuống ghế bành và sàn nhà. Đây là giọt nước cuối cùng. Tôi vẫn rất quyết tâm, nhưng nhìn thấy – và ngửi thấy – phân chó tươi phủ khắp đồng đồ đạc khiến tôi không còn quyết tâm nổi nữa. Đã đến lúc phải cho Angus đi thôi.

Nhưng tôi thích nó, vì vậy tôi muốn đem nó cho người nào mà tôi thỉnh thoảng đến thăm được để còn kiểm tra. Các anh và bạn bè tôi ngay lập tức từ chối khi tôi đề nghị cho Angus. Như vậy chỉ còn một lựa chọn duy nhất: bố mẹ tôi. Họ có sân rộng, còn Angus thì đang lớn với tốc độ nhanh đến khủng khiếp. Người ta bảo với tôi con chó này không thể nặng quá mười cân được, vậy mà chỉ sau bốn tháng nó đã nặng đến mười hai cân.

Angus rất đáng yêu, và tôi biết rằng chiến thuật hay nhất là cho nó ra mắt bố mẹ tôi một cách tình cờ trước khi bỏ bom họ. Tôi không lo lắm về mẹ tôi; bà lúc nào cũng dễ thuyết phục. Còn bố tôi, tất nhiên, là chuyện hoàn toàn khác.

Vì vậy, vào một sáng Chủ nhật tháng Tư đầy nắng, tôi lái xe về San Diego với Angus ngồi trên đùi suốt cả chặng đường, rồi không báo trước, tôi bước vào nhà bố mẹ, mang theo nó như một đứa bé quá khổ.

“Aaaa, xem kìa, nó thật là dễ thương!” mẹ tôi vừa nói vừa từ trong bếp bước ra để nựng nó, bỏ dở cả việc nấu nướng.

“Con chó đẹp phết nhỉ,” bố tôi vừa chìa tay ra xoa tai nó vừa nói.

“Khoan đã. Chó của ai thế?” mẹ tôi hỏi, giọng bỗng nhiên tỏ vẻ hoài nghi.

“Vâng, chuyện là thế này,” tôi đáp.

Tôi bắt đầu giải thích mọi chuyện, bịa thêm vài chi tiết để câu chuyện của tôi bớt nóng vội và Angus bớt khó chịu.

“Bố mẹ không nhận con chó này được. Đây là trách nhiệm của con – bố mẹ không thể nhận con chó chỉ vì con suy nghĩ không chín chắn,” mẹ tôi nói, giọng càng lúc càng bức bối thể hiện qua mỗi lời nói.

Tôi thấy ngạc nhiên và trở nên lo lắng, chủ yếu là vì một khi mẹ tôi đã phản ứng như vậy thì biết luôn bố tôi sẽ nói như thế nào. Ông im lặng một lát, sau

đó ôm lấy Angus và nhắc nó lên.

“Bố mẹ có thể chăm sóc nó.”

“Sam?” Mẹ ngạc nhiên không kém gì tôi.

“Nó là một con chó. Đâu có giống như khi Justin phang một con bé nào đó và dắt theo một đứa trẻ vào nhà.”

“Vâng, con có làm thế đâu,” tôi khẽ cười và nói.

“Mày mà làm thế thì liệu hồn,” bố tôi ngắt lời, giọng không chút hài hước.

Bố tôi dắt Angus ra ngoài, xoa bụng nó rồi bắt nó nằm xuống đất.

“Đây là ngôi nhà mới của mày. Cứ ỉa đái bất cứ chỗ nào mày thích,” bố nói với Angus.

Tôi cảm thấy giống hệt như lúc tôi đánh bạc lần đầu tiên ở Las Vegas năm hai mươi một tuổi và ăn được một trăm đô ngay trong lần đầu tiên chơi với máy: Không biết chắc điều gì sẽ xảy ra nhưng lại tự tin rằng mình nên lướt ngay trước khi hết vận đỏ.

“Được rồi. Ôi, con phải đi rồi, bố mẹ biết đấy. Mai còn phải làm việc, đường thì xa, vì vậy...”

Nói xong, tôi vội vã đi ra lối để xe, nhảy vào xe rồi lái trở về Los Angeles.

Khoảng vài tháng một lần tôi lại về thăm nhà, lần nào cũng thấy Angus lớn hơn. Tám tháng sau, nó nặng ba mươi hai cân. Trông nó giống như Scooby-Doo được tiêm steroid.

“Bố ơi, nó... khủng thế. Bố cho nó ăn gì vậy?” tôi hỏi trong lần về thăm nhân dịp Angus tròn một tuổi.

“Sáng dậy nó làm lạng rươi thịt bò xay, lạng rươi khoai tây và hai quả trứng, bố nấu hết lên với nhau rồi rắc muối tỏi vào.”

“Muối tỏi? Bố làm như không có muối tỏi thì nó không chịu ăn vậy?”

“Nghe này, con chó thích muối tỏi thì tao cho nó ăn muối tỏi thôi.”

“VẬY là nó đang ăn khoảng ba nghìn kilocalo mỗi ngày?”

“Ừm, có lẽ hơn, vì ban đêm tao còn cho nó thêm một bữa như thế nữa.”

“Lạy Chúa, bố ơi. Thảo nào nó trông như đồ vật vậy.”

Bố giải thích với tôi là đã thử cho nó ăn rất nhiều thức ăn truyền thống của chó, nhưng Angus thích nhất là thức ăn của người nấu riêng cho nó.

“Nhu vậy chắc mất công lắm nhỉ? Ý con là bố giống như đầu bếp riêng của nó còn gì.”

Tôi theo bố ra ngoài khi ông cầm bát thức ăn đã làm sẵn cho Angus. Ngay khi vừa trông thấy bố và ngửi thấy mùi thức ăn, Angus nhảy dựng lên vì mừng rỡ và đặt chân lên ngực bố tôi như một người tình xa cách lâu ngày.

“Được rồi, được rồi, bình tĩnh, thằng chó điên này,” bố tôi nói. Quay sang tôi, bố nói thêm, “Ừ, rất mất công, nhưng bố có nó làm bạn.”

Tôi không thể tin nổi vào những gì mình vừa nghe thấy. Phải chăng bố tôi đang trở nên ủy mị khi về già?

“Vứt cái vẻ ngu ngốc bỏ mẹ đấy ra khỏi mặt đi. Tao không điên. Người ta gọi chó là ‘bạn tốt nhất của con người,’ lạy Chúa. Có phải tao bịa ra đâu.”

Tôi nói rằng tôi rất vui khi thấy Angus đã trở thành một người bạn tốt.

“Mày biết đấy, trước đây chưa bao giờ tao thực sự thích chó cả. Ý tao là Brownie rất hay, nhưng đấy là chó của anh mày. Tao có rất nhiều chó ở trang trại, nhưng đấy là chó phục vụ cho công việc. Tao nghĩ rằng khi lũ chúng mày đi hết, mẹ mày thì đi làm suốt ngày, có ai đó gần gũi sống dựa vào mình cũng vui. Và đũa nào phá nát vườn hồng của tao nhỉ – tiên sư mày, Angus,” ông vừa nói vừa quay sang chỉ mảnh đất vừa được đào xới lên, trước đây từng là vườn hồng đỏ thắm của ông.

“Nó cũng giống như mày thôi; toàn của nợ cả, nhưng tao yêu nó. Và nó bậy bạ khắp nơi. Chẳng khác gì mày,” ông nói thêm với nụ cười đắc thắng.

Nghĩa vụ đi đón tại sân bay

“Chuyến bay của bố hạ cánh vào lúc chín rưỡi Chủ nhật... Mày muốn xem cái gì? Người Điên là cái quái gì? Mày không đón thì tao sẽ làm người điên

cho mày xem.”

Nhen nhóm hy vọng

“Sáng nay anh mày đem cháu đến đây. Nó bảo tao là đứa bé biết đứng rồi. Có mà đứng vào mắt. Chỉ ngồi một cục. Thất vọng ghê gớm.”

Thời gian rồi của chó

“Con chó không buồn đâu. Chẳng có vẻ gì giống như là nó đang chờ tao cho nó đồ chơi cả. Con chó khôn kiếp thật.”

Những cái đầu biết nói

“Bọn phát thanh viên này có bao giờ im mẹ mồm nó đi không nhỉ? Đừng bao giờ nói ra chỉ vì anh nghĩ là anh nên nói. Đây là định nghĩa về đồ khôn nạn.”

Chuyện dài lê thê

“Lúc này mày giống như một con lóc chứa đầy thứ nhảm nhí. Chúng ta sẽ nói lại chuyện này khi mày đã đổ hết của nợ ấy lên nhà người nào đó.”

Kiểu tóc ngày nay

“Ồ tuổi của mày người ta không biết đường mà chải tóc à? Trông chả khác gì hai con sóc bò lên đầu và phịch nhau trên đấy.”

Nhận được hợp đồng xuất bản

“Mày! Đời mày chưa bao giờ được xuất bản một chữ nào cả! Đếch thể nào tin nổi! Tao không thể nào tin được! MÀY U?!... Ôi, xin lỗi, không, bố hạnh phúc vì con, chẳng qua là bố không tin nổi thôi.”

Bám đuôi tay tài xế đằng trước tôi

“Chắc mày thích bám đuôi người ta lắm nhỉ... Đúng rồi, bởi vì điều thực sự quan trọng là mày thể hiện chả có việc đếch gì cần phải làm cho đúng giờ cả.”

Con anh trai tôi hơi chậm biết nói

“Bao giờ nói thì nó nói thôi, bình tĩnh đi. Đầu giống như nó biết cách chữa

ung thư mà không chịu nói ra.”

Thời điểm phù hợp để có con

“Chẳng có thời điểm nào phù hợp để có con cả, nhưng thời điểm phù hợp để phịch nhau thì lúc nào cũng có. Chúa đâu có ngu. Người biết quy luật của nó mà.”

18. Phải học cách lắng nghe, đừng bỏ ngoài tai những điều nghe được

“Đôi khi, cuộc đời đặt tờ giấy bạc một trăm đô lên mặt tủ, nhưng mãi đến sau này khi bị nó chơi thì mày mới nhận ra.”

Như tôi đã nói trong phần giới thiệu cuốn sách này, vì chia tay với bạn gái mà tôi quay trở lại nhà bố mẹ ở tuổi hai mươi tám. Vụ chia tay này không có gì quá kịch tính theo kiểu chúng tôi réo chửi tên nhau, sau đó tôi ra đi với cánh cửa đóng sầm lại sau lưng cùng câu “Cút đi!” Trước đó, tôi đã có vài lần tan vỡ, trong đó có lần cô bạn gái tôi nói, “Cút mẹ anh đi, đồ ngu đần khốn kiếp.” Điều đó rất dễ vượt qua; bạn sẽ không thức đêm để hy vọng cô gái gọi bạn là đồ ngu đần khốn kiếp quay lại. Trên thực tế, các mối quan hệ trước đây của tôi chẳng bao giờ nghiêm túc đến mức đó. Nhưng tôi đã yêu cô gái này ba năm, và tôi chắc chắn rằng chúng tôi hợp nhau và đã nghĩ đến chuyện cưới nhau.

Khi cô ấy quyết định dừng lại, chuyện chẳng có nguyên nhân nào cụ thể cả. Trước đây đã từng có một lý do nhưng giờ đây thì không còn nữa, và chẳng đứa nào mừng tượng được nó là cái gì. Vì một lý do nào đó, mối quan hệ của chúng tôi không tiến triển được. Vì vậy, khi tôi chuyển về nhà bố mẹ ở, tôi thực sự suy sụp. Bình thường tôi không thể hiện cảm xúc ra ngoài, nhưng bố biết tôi đang buồn.

“Đôi khi, cuộc đời đặt tờ giấy bạc một trăm đô lên mặt tủ, nhưng mãi đến sau này khi bị nó chơi thì mày mới nhận ra,” ông vừa nói vừa đặt tay lên vai tôi lúc tôi đang ăn sáng, sau khi về nhà được chừng một tuần.

“Không sao đâu ạ. Bố không cần phải cố gắng làm con vui đâu,” tôi đáp.

“Vớ vẩn, bố biết chứ,” ông nói. “Nhưng bố nghĩ là bố phải nói điều gì đây. Nếu không, chỉ cầm mỗi chỗ ngũ cốc ở chỗ con rồi đi thì có vẻ như hơi nhẩn tâm.” Ông khẽ cười, hy vọng nhen nhóm chút niềm vui.

Ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy vào lúc sáu giờ rưỡi sáng. Không thể nào ngủ tiếp, tôi loạng choạng bước vào phòng khách với chiếc quần đùi đấm bốc. Bố tôi đang ngồi bên bàn, ăn ngũ cốc và đọc báo.

“Bố dậy từ bao giờ thế?” tôi hỏi.

“Ồ, tao không biết, có lẽ năm giờ. Như thường lệ.”

“Chúa ơi, sớm thế. Sao bố lại dậy sớm thế?” tôi hỏi.

“Lúc nào chả thế.”

“Nhưng mà tại sao? Bố về hưu rồi. Con không hiểu.”

Ông đặt tờ báo xuống.

“Con trai, mày thăm vấn bố đây hả? Bố quen dậy sớm rồi, mày muốn cái quái gì ở bố nào” ông đáp rồi tiếp tục đọc báo.

Vài giây sau, ông lại đặt tờ báo xuống.

“Sao mày dậy sớm thế?”

Tôi trả lời rằng tôi tỉnh giấc và không thể ngủ trở lại được. Ông đứng dậy, bước vào nhà bếp và rót cho tôi một tách cà phê.

“Mày có muốn cho món cứt bò mày thích vào cà phê không?” ông hỏi, tay cầm một cái ca đựng đầy chất lỏng đen sánh.

“Bột kem ư? Có. Cho con bột kem.”

Ông đặt cà phê xuống bàn và tiếp tục đọc báo. Tôi tự mình rót một bát ngũ cốc, sau đó chúng tôi ngồi im lặng mấy phút. Đầu óc tôi nhanh chóng tràn ngập những ý nghĩ về cô bạn gái và kỷ niệm tươi đẹp ngày nào, giống như một trường đoạn dở ẹc trong điện ảnh những năm tám mươi, khi nhân vật chính nuôi tiếc nhớ lại lúc anh ta cùng người yêu cũ cầm tay nhau đi trên bãi biển, cho chú cún con ăn, vật nhau như hề và ném kem tung tóe. Tôi chen ngang vào hình ảnh khuôn sáo này bằng cách nói to, “Vâng, con cảm thấy chán nản với tất cả mọi thứ.”

“Mày chỉ cần tìm cách vớt nó ra khỏi đầu là ổn,” bố nói, gập đôi tờ báo xuống để nhìn tôi.

Ông lại giở tờ báo ra và tiếp tục đọc. Khoảng hai mươi giây im lặng trôi qua.

“Con biết, nhưng khó quá. Con muốn nói rằng đồ đạc của con vẫn ở chỗ cô ấy. Con phải làm gì bây giờ? Con vẫn còn một chiếc TV,” tôi vừa nói vừa

dùng thìa chọc chọc vào bát Grape-Nuts.

“Mẹ cái TV. Bỏ TV đi. Cắt hết liên hệ đi.”

“Chiếc TV đấy một ngàn năm trăm đô đấy ạ,” tôi kiên quyết.

“Thế thì đi lấy cái TV bỏ mẹ đấy về,” ông nói.

Tôi không rõ là mình đang hy vọng đạt được điều gì từ câu chuyện này, nhưng tôi chẳng cảm thấy dễ chịu hơn chút nào. Vì vậy tôi đi tắm, mặc quần áo rồi bắt tay vào thực hiện dự án mới nhất có tên là Maxim.com, mĩa mai thay lại là một bảng mô tả chi tiết về sự khác biệt giữa não nam giới và phụ nữ khi tranh cãi. Tôi làm một mạch đến mười hai rưỡi thì bố tôi bước vào phòng khách. Ông đeo sẵn chiếc ba lô trên lưng, cho thấy ông đang chuẩn bị đi đâu đó.

“Bố sẽ mời mày ăn trưa. Xỏ dép vào rồi đi thôi.”

Tôi lê mình khỏi chiếc ghế bành, theo bố ra ngoài, nhảy vào xe và chạy xuống đồi đến địa chỉ ăn trưa ưa thích của tôi, một nhà hàng Italia gần nhà có tên là Pizza Nova. Chúng tôi lấy một chiếc bàn bên ngoài trời nắng nhìn ra hàng chục nhóm thuyền buồm và thuyền máy trên cảng San Diego. Cô phục vụ bước đến và mang cho chúng tôi một giỏ bánh tỏi cùng hai ly trà đá. Bố tôi nhấp một ngụm và ngẩng lên nhìn tôi.

“Mày chả biết đêch gì về bố cả.”

“Ừm, vâng,” tôi đáp, có chút bối rối.

“Về cuộc đời bố. Mày chả biết đêch gì cả. Bởi vì bố có kể cho ai nghe đâu.”

Phải đến lúc bố kể ra tôi mới nhận thấy rằng ông nói đúng. Chắc chắn rồi, tôi biết những phác thảo cơ bản về tiểu sử của bố: Ông lớn lên tại một trang trại ở Kentucky, từng phục vụ ở Việt Nam, có hai con trai với người vợ đầu đã mất vì ung thư không lâu sau khi sinh anh Evan, sau đó chín năm thì lấy mẹ tôi, là bác sĩ y khoa hạt nhân dành cả đời để nghiên cứu về ung thư. Nhưng chỉ có vậy. Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy bố có lẽ là người kín đáo nhất mà tôi từng biết.

“Khi mới ngoài hai mươi, bố chết lãn chết lóc cô gái này. Cô ấy tuyệt vời lắm. Một người đẹp thực thụ. Và tràn đầy sức sống,” ông vừa cắn bánh mì tôi vừa nói.

Hầu hết chúng ta đều nghĩ, hoặc mong ước, rằng bố mẹ mình chỉ quan hệ với nhau, và chỉ vào những lần cần thiết để sinh ra chúng ta cùng anh em chúng ta, vì vậy tôi cảm thấy hơi lạ khi nghe bố say sưa nói về một người phụ nữ khác ngoài mẹ tôi. Chưa bao giờ ông nói như thế. Mặc dù vậy, tôi thấy tò mò.

“Vậy là bố và cô ấy hẹn hò với nhau một thời gian. Một thời gian dài. Rồi một ngày, bọn ta đi nói chuyện, bố bảo cô ấy là bố yêu cô ấy vô cùng, nhưng cô ấy nhìn bố và nói, ‘Em không yêu anh. Không bao giờ,’ bố nói tiếp. ‘Cho tôi một chiếc pizza xúc xích bò và heo rắc tiêu ăn kèm sa lát,’” ông quay sang cô phục vụ đang rụt rè đứng bên bàn chúng tôi chờ bố kết thúc câu chuyện để gọi món.

Tôi gọi món của tôi, và cô phục vụ rời đi.

“Thế bố làm gì?” tôi hỏi.

“Bố bảo với cô ấy bố nghĩ rằng bố có thể thay đổi được điều đó. Có thể lúc này cô ấy chưa yêu, nhưng về sau sẽ yêu.”

“Thế cô ấy bảo sao?”

“Cô ấy bảo được thôi. Và bọn ta tiếp tục hẹn hò. Và cãi nhau. Bọn ta cãi nhau rất nhiều. Rồi bố nhận ra mình đã phạm phải một sai lầm lớn. Cô ấy cho bố tuổi thanh xuân của cô ấy, nhưng nó đã trôi qua, và bố không biết làm thế nào để thoát ra cả. Sau đó cô ấy bị ốm. Rồi cô ấy bệnh nặng,” ông nói, hít một hơi thở sâu, suy nghĩ một lát, như thể ông đang tái hiện điều gì đó trong tâm trí mà đã lâu rồi ông không nghĩ tới.

“Do đó bố đối xử tử tế với cô ấy, quán quít bên cô ấy. Nhưng rồi cô ấy chết. Và bố cảm thấy thật là kinh khủng. Bởi vì bố có cảm giác như đây không phải là người phụ nữ muốn gắn bó với mình, cô ấy đã bảo với bố như vậy nhưng bố lờ đi. Vậy là cô ấy đang sống quãng thời gian cuối đời với một người mà cô ấy không yêu. Bây giờ thì cô ấy đã ra đi. Và một phần trong bố cảm thấy nhẹ nhõm vì được giải phóng khỏi mối quan hệ này, nhưng điều này cũng khiến bố có cảm giác kinh khủng, không thể nào chịu được.”

Bố tôi ngồi trở lại chiếc ghế liễu gai, im lặng mấy giây. Cô phục vụ mang thức ăn đến, và ông nhỏ nhẹ ăn món salad trong vài phút.

“Mọi người luôn tìm cách nói ra cảm giác của mình. Một số thì nói thẳng ra bằng lời, còn một số thì nói bằng hành động. Và mình phải lắng nghe. Bố

không biết điều gì sẽ xảy ra với cô bạn gái của con. Bố nghĩ con bé dễ thương, và bố hy vọng con có được điều mình muốn. Nhưng giúp bố chuyện này: Lắng nghe, đừng phớt lờ những gì mình nghe thấy,” ông nói.

Sau khi bố và tôi ăn trưa xong, chúng tôi không bao giờ nhắc lại mối quan hệ trước đây của bố với người phụ nữ bí ẩn kia nữa.

Vài tháng sau, tôi bắt đầu viết cuốn sách này. Tôi ngồi cùng gia đình và bạn bè, ôn lại rất nhiều câu chuyện khác nhau về tôi và về bố. Chúng tôi nhớ lại những điều ông nói, những điều họ nói, và chúng tôi cố gắng hết sức chấp nối lại tất cả mọi thứ trong cuốn sách này. Tháng Mười hai năm 2009, khi cuốn sách sắp sửa hoàn thành, một hôm bố gọi cho tôi khi tôi đang mua mấy món đồ tại cửa hàng Trader Joe's.

“Này,” ông nói.

“Dạ, có chuyện gì thế ạ?” tôi hỏi.

“Bố biết nội dung chương cuối của mày đây,” ông đáp.

“Thật sao?”

Và rồi ông bảo tôi rằng ông muốn câu chuyện này sẽ là chương cuối. Tôi trả lời rằng câu chuyện này cũng như lời khuyên đi kèm có ý nghĩa rất lớn đối với tôi, nhưng tôi nhận ra rằng nó quá cá nhân, trong khi bố thì lại rất kín đáo. Tôi hỏi tại sao ông lại muốn lấy câu chuyện này làm chương cuối và nói rằng yêu cầu này dường như không đúng với tính cách một người thẳng trước còn bảo tôi là sẽ chĩa súng vào bất cứ tay phóng viên nào mon men đến gần để hỏi han về cuốn sách.

“Ồ, bố nghĩ cuốn sách này viết về mày và bố. Bố muốn nói rằng, bố là ngôi sao, nhưng mày cũng có phần trong đó.” Ông bật cười. “Và khi bố kể cho mày nghe câu chuyện đó, mày thấy đau lòng. Vì vậy, bố nghĩ rằng bố muốn mọi người biết rằng có thể bố không phải là người niềm nở nhất trên cái hành tinh bỏ mẹ này, nhưng bố yêu mày chết được. Câu chuyện bố kể cho mày, lý do bố không kể cho ai nghe cả bởi vì chưa bao giờ bố có lý do để mà kể cả. Mày là một thằng nhóc hơi bị được đây.”

“Cảm ơn bố, con rất...”

“Đừng có hiểu sai bố, ngoác cái mồm mày ra, và mày cũng chẳng có gì đẹp để để mà nhìn cả, nhưng bố yêu mày, và bố muốn mọi người biết rằng khi có

chuyện xảy ra, bố sẽ vì gia đình mà làm những việc chả bao giờ bố làm cho người khác.”

Khoảng một tuần sau, tôi hoàn tất cuốn sách. Tôi đã thức gần trọn một đêm và đi vào phòng khách, nơi bố tôi đang ăn Grape-Nuts và đọc báo.

“Con xong rồi! Con hoàn thành cuốn sách rồi,” tôi khoe.

“Tao không thể tin là người ta lại đi xuất bản những điều mày viết,” ông nói.

“Con biết. Điên rồ, đúng không ạ?”

“Trong đời mày chưa bao giờ – chưa bao giờ được xuất bản thứ gì cả. Chưa bao giờ. Mày chưa bao giờ có chữ bỏ mẹ nào được xuất bản ở bất cứ đâu!” ông nói, giọng vẫn tỏ ra không tin. (Bố tôi chưa bao giờ tính những bài viết trên mạng của tôi là tác phẩm “được xuất bản” – hay xuất bản được.)

“Tao muốn nói là không một thứ bỏ mẹ nào cả! Không hề! Vậy mà bây giờ MÀY, mày sẽ có sách bán ở cửa hàng ư?! Lạy Chúa. Tin thế đéch nào được. Nghĩ cái nào...”

“ĐƯỢC RỒI, CON HIỂU. Con chưa bao giờ xuất bản thứ gì cả, con là người may mắn nhất quả đất. Con không xứng đáng. Con hiểu rồi,” tôi hét lên.

“Ôi, khôn thật, xin lỗi con trai nhé, bố không định đá xoáy gì mày cả. Chẳng qua là, ờ, khó tin bỏ mẹ đi được, thế thôi.” Ông ngừng lại và bảo tôi ngồi xuống bên cạnh ông trên chiếc ghế bành. “Chúc mừng, bố tự hào về mày. Làm miếng Grape-Nuts đi.”

Ông rót cho tôi một bát và trao cho tôi mục thể thao. Vài giây im lặng khi chúng tôi ăn sáng và đọc báo.

“Chẳng qua là bố có chút vấn đề khi suy nghĩ về điều đó,” ông nói, một lần nữa dừng đọc báo ngược mắt nhìn lên và lắc đầu. “Bố muốn nói rằng, người ta cho mày tiền để làm việc này. MÀY. Được lắm.”

Lời cảm ơn

Một trong những phần hay nhất khi viết cuốn sách này là được ngồi cùng các anh tôi, mẹ tôi, và tất nhiên, bố tôi, nhớ lại tất cả những lời trích dẫn và câu chuyện về gia đình chúng tôi. Không có họ, tôi không bao giờ nhớ lại được đầy đủ chi tiết với hy vọng làm cho cuốn sách trở nên thú vị với người đọc, và thực sự hiểu được bố tôi. Anh Dan, Evan, José, mẹ, và bố, cảm ơn mọi người.

Tôi nghĩ bất cứ lúc nào viết về đời mình, bạn cũng đều không biết chắc là có thú vị hay ho gì với người khác hay không, vì vậy thật mừng là tôi may mắn khi được một số bạn bè và đồng nghiệp giúp đỡ. Cảm ơn Amanda Schweizer, Cory Jones, Robert Chafino, Patrick Schumacker, Lindsay Goldenberg, Brian Warner, Dan Phin, Ryan Walter, George Collins, Andrew Fryer, Katie Deslondes, Kate Hamill, và Byrd Leavell.

Tôi cảm thấy mình thật may mắn khi có cơ hội được viết cuốn sách này. Như lời bố tôi nói lúc hoàn thành cuốn sách, “Hy vọng là mọi người quan con bà nó tâm. Hy vọng cho mày, không phải cho bố.”